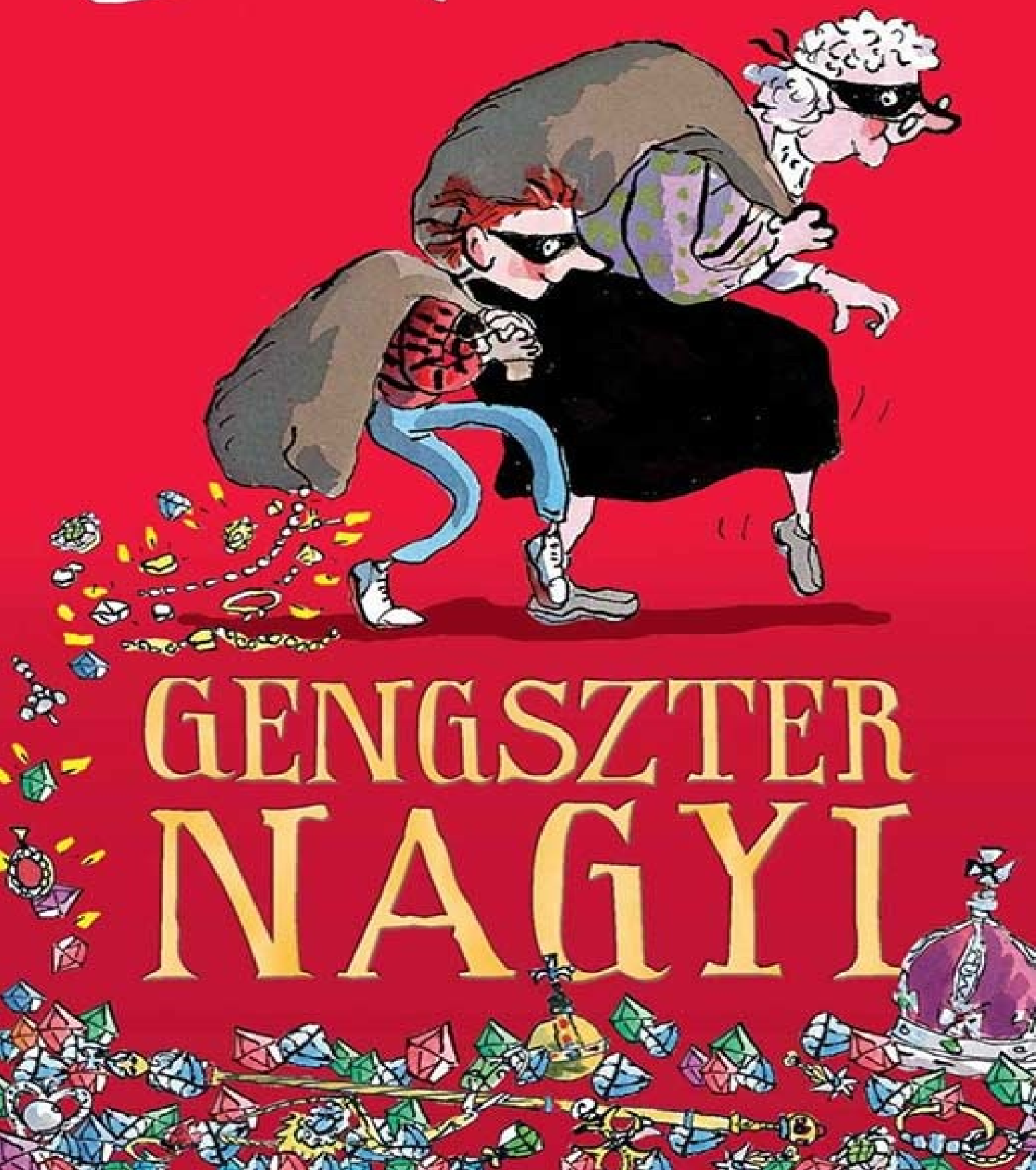

David Williams

GENGSTER
NAGYI

David Walliams
GENGSZTER NAGYI
Tony Ross illusztrációival

David Walliams: Gangsta Granny
Text © David Walliams 2011

Fordította: Tooth Benedek

Illustrations © Tony Ross 2011

Philip Onyangónak...
...a legbátrabb kisleány, akivel valaha találkoztam.

Köszik:

Szeretnék köszönetet mondani néhány embernek, aki segített a könyv elkészítésében.

Először is a végtelenül tehetséges Tony Rosznak a varázslatos illusztrációkért. Aztán Ann Janine-Murtagh-nek, a HarperCollins kiadó gyerekkönyvekért felelős zseniális igazgatójának. Keményen dolgozó szerkesztőmnek és barátomnak, Nick Lake-nek. A két fantasztikus tervezőnek, James Stevensnek és Elorine Grantnek, akik a borítón, illetve a szövegen dolgoztak. A zavarba ejtően precíz Lizzie Ryley-nek, aki a nyomdai előkészítést készítette. Samantha White-nak, aki zseniális munkát végez a könyveim promócióját illetően. A kedves és gyönyörű Tanya Brennand-Ropernek, aki a hangoskönyv változat felett bábáskodik. És természetesen az ügynökömnek, Paul Stevensnek az *Independent*nél, akinek a támogatására mindig számíthatok.

De legeslegjobban nektek, gyerekeknek szeretném megköszönni, akik olvassátok a könyveimet. Őszintén meg vagyok hatva, hogy olyan sokan eljöttek a dedikálásaimra, levelet írtok, és elkülditek nekem a rajzaitokat. Tényleg nagyon szeretek történeteket mesélni nektek. Remélem, hogy lesz alkalmam megálmodni még jó párat. Ti pedig olvassatok sokat, higgyétek el, jót tesz!

1.

Káposztás lötty

– De a nagy *aaannnyira* unalmas – nyafogott Ben egy hideg novemberi péntek este, szülei autójának hátsó ülésén gubbasztva. Mint minden pénteken, ezúttal is a rettegett nagymamájához tartottak, hogy nála töltsse az éjszakát. – Az öregek *mind* unalmasak.

– Ne merészelj így beszélni a nagymamádról – szólt rá nem túl erélyesen az apukája, akinek hatalmas pocakja a kis barna családi autó kormánykerekének nyomódott.

– Utálok nála lógni – makacskodott Ben. – Bedöglött a tévéje, egyfolytában szókirakózni akar, és dől belőle a káposztaszag.

– Meg kell hagyni, a nagyinak tényleg káposztaszaga van – adott igazat Bennek az anyukája, miközben a száját rúzsozta.

– Nem könnyíted meg az ember dolgát, asszony – morogta Ben apukája. – Legrosszabb esetben is pároltzöldség-illata van az édesanyámnak.

– Nem mehetnék inkább veletek? – fogta könyörgőre Ben. – Annyira imádom ezt a táncos... hogyishívjákot – füllentette.

– Társastáncnak hívják – javította ki az apukája. – És tudom, hogy ki nem állhatod. Szó szerint azt mondtad, hogy „Inkább megeszem a saját szutyimat, mint hogy ezt a marhaságot nézzem.”

Ben anyukája és apukája *tényleg* imádta a társastáncot. Bennek néha még az is megfordult a fejében, hogy jobban szeretik a táncot, mint őt. Szombat esténként ment egy műsor a tévében, a szülei semmi pénzért ki nem hagyták volna, az volt a címe, hogy *Táncos lábú sztárok*, és mindenféle hírességeket állítottak párba profi táncosokkal.

Ami azt illeti, ha tűz ütött volna ki a házban, és Ben anyukájának választania kellett volna, hogy a csillogó, arany színű tánccipőt menti-e meg, vagy egyetlen kicsi fiacskáját, hát Ben nem vett volna rá mérget, hogy az anyukája őt választja. Az arany színű tánccipőt ugyanis a ragyogó mosolyú, napbarnított arcú olasz táncos és szívtipró, Flavio Flavioni viselte a lábán egyik alkalommal. Aznap este a szülei ismét a koncertterembe készültek, hogy megnézzék a *Táncos lábú sztárok* élő színpadi változatát.

– Egyszerűen nem bírom felfogni, miért ragaszkodsz olyan makacsul ahhoz a csacska elképzeléshez, hogy vízvezeték-szerelő leszel, amikor lehetnél profi táncos is – szólalt meg az anyukája, és a rúzs hirtelen túlszaladt a szája vonalán, ahogy Ben apukája lendületből áthajtott egy jókora fekvőrendőron, és az autó hatalmasat

döccent. Ben anyukája, mint általában mindig, most is a kocsiban próbálta kisminkelni magát, ami azzal járt, hogy mire megérkeztek, leginkább egy cirkuszi bohócra hasonlított. – Talán egyszer még a *Táncos lábú sztárok*ban is felléphetnél! – tette hozzá az anyukája izgatottan.

– Nem akarok táncos lenni, szerintem marhaság így ugrabugrálni – zárta rövidre a dolgot Ben.

Az anyukája erőlködött még egy kicsit, aztán elővett a táskájából egy papír zsebkendőt.

– Ne idegesítsd fel anyádat, Ben! Maradj inkább csendben! – szólt rá az apukája szigorúan, aztán felhangosította a zenét. Természetesen egy válogatást hallgattak cédén a *Táncos lábú sztárok* dalaiból. A lemez borítóján ez állt rikító betűkkel: *50 remek sláger a népszerű tévéműsorból*. Ben szívből gyűlölte a válogatást, annyiszor hallotta már ezeket a számokat, hogy valóságos kínszenvedés volt minden újabb alkalom.

Ben anyukája egy Gail nevű hölgy műkörömszalonjában dolgozott, amely a hangzatos *Örök köröm* nevet kapta, de mivel kevés vendégük volt, Ben anyukája meg kolléganője egész álló nap mást se csinált, csak egymás körmével babrált. Lecsiszolták, kitisztították, levágták, kifényesítették, felpuhították, lereszelték, belakkozták, feltöltötték és kifestették egymás körmét. Egész nap ezzel foglalatzkodtak – kivéve, amikor Flavio Flavioli szerepelt a tévében. Nem csoda hát, hogy Ben anyukájának rikító színű, hosszú műkörmök virítottak ujjai végén.

Ben apukája biztonsági őrként dolgozott a helyi áruházban. Közel húszéves karrierjének csúcspontja az volt, amikor rajtakapott egy nyugdíjas bácsikát, aki megpróbált begyömöszölni a nadrágja zsebébe két doboz margarint. Azóta az apukája túlságosan is meghízott ahhoz, hogy rablók után rohangáljon, viszont ha eléjük állt, esélyük nem volt kikerülni. Ben szülei állítólag úgy ismerkedtek meg, hogy az apukája – mint később kiderült: alaptalanul – meggyanúsította az anyukáját, hogy elcsórt egy zacskó chipset. Egy évre rá megtartották az esküvőt.

Befordultak a Komor közbe, ahol a nagyi háza is állt. Az utcában romos kis

vityillók sorakoztak, melyekben többnyire idős emberek laktak.

Az autó megállt, és Ben lassan a ház felé fordította a fejét. A nappali ablakában ott állt a nagy. Csak állt és várt. Mindig az ablakban állva várta Ben érkezését. *Vajon mióta szobrozik ott?* – töprengett Ben. – *Lehet, hogy a múlt hét óta?*

Tudomása szerint ő volt a nagy egy szem unokája, rajta kívül soha senki nem látogatta meg.

A nagy integetett, és rámosolygott Benre, amit a morcos fiú vonakodva ugyan, de végül viszonzott.

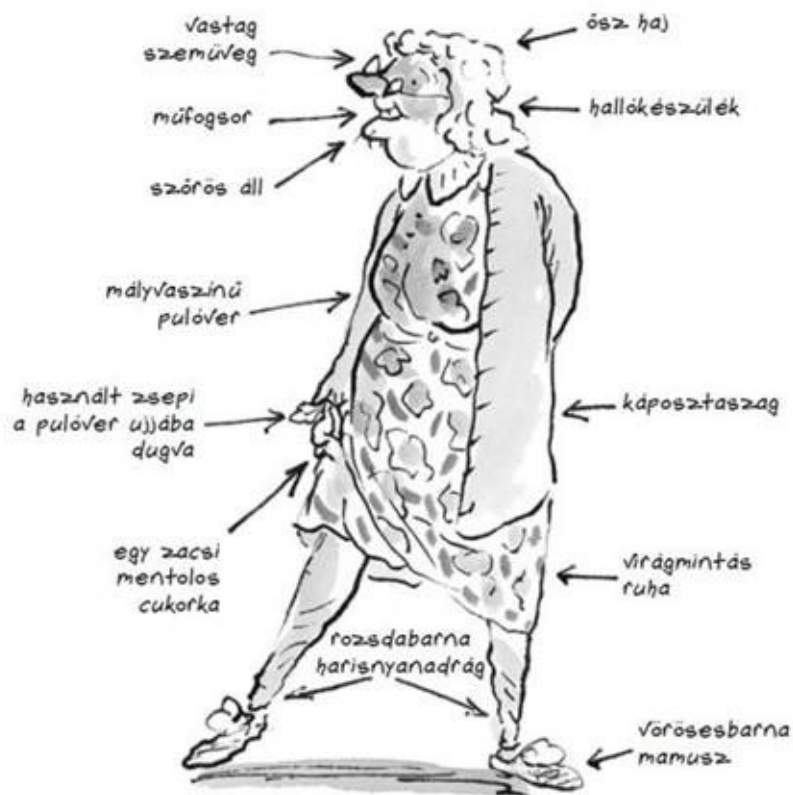
– Jól van, fiam, holnap tizenegyre itt vagyunk érted – nézett hátra Ben apukája, aki még a motort sem állította le.

– Nem tudnátok már tízre ideérni? – könyörgött a fiú.

– Ben! – dörrent rá az apukája, és kikapcsolta a gyerekszárat. Ben kelleetlenül kilökte az ajtót, és kiszállt a kocsiból. Természetesen semmi szüksége nem volt már a gyerekszárra: Ben betöltötte a tizenegyet, és nem állt szándékában menet közben nyitogatni az ajtót. Arra gyanakodott, hogy apukája csak azért használja a gyerekszárat, nehogy a nagy felé menet Ben meglógjon valamelyik piros lámpánál. A háta mögött hangos csattanással becsukódott az ajtó, és az apukája túráztatni kezdte a motort.

Mielőtt Ben becsöngethetett volna, a nagy ajtót nyitott neki. A házból kiáradó, orrfacsaró káposztaszag valósággal arcul csapta Bent.

A nagy magán viselte a tipikus nagymamák minden jellegzetességét:

– A kedves szüleid nem óhajtának bejönni? – kérdezte kissé elszontyolodott arccal a nagyi. Ben ki nem állhatta, hogy a nagymamája úgy beszélt vele, mintha még mindig kisgyerek volna.

Brööm-bröööööm-brööööööööööömmm...

Ben és a nagyi nézte, ahogy a kis barna autó a fekvőrendőrkön átbukdácsolva elrobog. Igazából Ben szülei sem szerettek a nagyinál lógni. De nagyon örültek, hogy péntek esténként lepasszolhatják neki a gyereket.

– Nem, khm... Bocs, nagy... – köszörülte meg a torkát Ben udvariasan.

– Hát, akkor gyere be – dűnnyögte a nagyi. – Már kikészítettem a szókirakóst, és csináltam neked teát is. A kedvenced lesz vacsorára... káposztaleves!

A hír hallatán Ben arca grimaszba torzult. *Jaj neeeeeeeee!* – gondolta.

2. Hápog a kacsa

Mire Ben észbe kapott, már ott ültek a nagyival az ebédlőasztal két oldalán, és néma csendben szókirakóztak, mint minden áldott péntek este.

Ha a szülei véletlenül nem a *Táncos lábú sztárok*at nézték a tévében, akkor indiai étterembe vagy moziba mentek. A péntek este volt az ő „randizós estéjük”, és amióta Ben az esztét tudta, a szülei mindig a nagyinak passzolták le. Ha nem a *Táncos lábú sztárok* élő színpadi show-jára fizettek be, akkor többnyire a *Tádzs Mahal*ban kötöttek ki (persze nem Indiában, annál a hatalmas, hófehér márvány emlékműnél, hanem az indiai étteremben a főutcán), és a saját testsúlyuknak megfelelő mennyiségű csicseriborsó-lepényt pusztítottak el.

A házban a kandallópárkányon álló óra ketyegésén, a porceláncsészéhez koccanó fémkanalak csilingelésén és a nagyfi ócska hallókészülékének füttyögésén kívül semmi zaj nem hallatszott. Bennek meggyőződése volt, hogy a hallókészülék elsősorban nem a nagyfi hallását szolgálta, hanem inkább arra jó, hogy mások is megsüketüljenek a sípolásától.

De ez csak az egyik dolog volt, amit Ben nem bírt a nagyijában. Lássuk a többi:

1. A nagyfi állandóan beleköpdösött a zsepijébe, aztán a kardigánja ujjába gyúrte, és néha előkapta, hogy megtörölgesse vele Ben arcát.
2. A tévéje 1992-ben bedöglött. Azóta olyan vastag por lepté be, mintha bundája nőtt volna.
3. Borzasztó sok könyve volt, és minden-áron rá akarta venni Bent, hogy olvassa el őket, pedig tudta, hogy az unokája utál olvasni.
4. A nagyfi ragaszkodott hozzá, hogy Ben egész évben vastag télikabátot hordjon, még a legnagyobb kánikulában is.
5. Káposztaszagot árasztott. (Olyannyira, hogy húsz kilométeres körzetben a káposztaallergiások súlyos rohamot kaptak volna tőle.)
6. A nagyfiak elég fura elképzelései voltak arról, hogy mitől izgalmas egy séta vagy egy kirándulás, mert amikor elmentek otthonról, a legtöbbször egy tavacskánál kötöttek ki, ahol penészes kenyérdarabokat dobáltak a kacsáknak.
7. A nagyfi folyton pukizott, ráadásul mindig letagadta, hogy ő volt az.
8. A pukijának nem sima káposztaszaga volt, hanem rothadtkáposzta-szaga.
9. A nagyfi olyan korán ágyba parancsolta Bent, hogy igazából nem is volt érdemes reggel felkelni.
10. A nagyfi minden karácsonyra kiskutyás vagy kiscicás pulcsit kötött az

unokájának, amelyet aztán egész szünidő alatt hordania kellett, mert a szülei nem akarták megbántani a nagyit.

– Na, hogy ízlik a leves? – érdeklődött a nagyi.

Ben már vagy tíz perce kavargatta a levesnek nevezett halványzöld lötyöt a csorba tányérban, és közben abban reménykedett, hogy a löty egyszer csak elpárolog belőle.

De persze nem párologott el.

Csak kihűlt.

És attól fogva hideg káposztadarabkák úszkáltak körbe-körbe a hideg halványzöld lötyben.

– Izé, nagyon finom, köszönöm szépen – felelte Ben udvariasan.

– Remek.

Tiktak-tiktak-tiktak.

– Remek – ismételte nagyi.

Csing. Csing.

– Remek. – Úgy tűnt, a nagyinak legalább olyan nehezebb esik társalogni Bennel, mint amennyire a fiúnak vele.

Csing. Csörr. Sípolás.

– Na és milyen az iskola? – kérdezte a nagyi.

– Unalmas – motyogta Ben. A felnőttek mindig arról faggatják a gyerekeket,

hogy milyen az iskola. Pedig ez az egyetlen téma, amiről a gyerekek tényleg nagyon utálnak beszélgetni. Még akkor sem szeretnek az iskoláról beszélni, amikor az iskolában vannak.

– Ó! – sóhajtott a nagyfi.

Tiktak csing csörr sípolás tiktak.

– Meg kell nézmem a süttöt – törte meg a nagyfi az egyre hosszabbra nyúló és egyre kínosabb csendet. – Mindjárt kész a kedvenc káposztás pitéd.

A nagyfi lassan feltápáskodott a székéről, és kicsoszogott a konyhába. Minden egyes lépésnél újabb és újabb pukik buggyantak elő lötyedt fenekéből. Mintha egy kacsza hápogott volna a bugyogójában. Ám a nagyfi vagy nem vette észre, hogy mi történik, vagy csak úgy tett, mintha nem venné észre.

Ben megvárta, amíg a nagyfi kimegy a konyhába, aztán halkán átöszont a szobán. Ami nem is volt olyan egyszerű feladat, mivel mindenfelé könyvhalmok torlaszolták el az útját. Ben nagyfiya IMÁDTA a könyveket, nem volt olyan nap, hogy ne bújta volna valamelyiket. Ott sorakoztak mindenhol: a polcokon, az ablakok könyöklőin, és jókora kupacokban álltak a szobák sarkaiban.

A krimiket szerette a legjobban, melyek főszereplői bankrablók, gengszterek, a maffia meg mindenféle banditák voltak. Ben nem tudta volna megmondani, hogy mi a különbség egy gengszter és egy bandita között, de a gengszterek valahogy sokkal ijesztőbbnek hangzottak.

Igaz, hogy Ben utált olvasni, a könyvborítókat azonban szívesen nézegette. Főleg sportautók, fegyverek és gyönyörű nők színes képei díszítették, ezért Ben nem is értette, hogy az ő unalmas nagyfiya miért olvas ilyen izgalmas történeteket.

Miért kattant rá a gengszterekre? – morfondírozott Ben. *A gengszterek nem ilyen öreg házakban laknak. Nem játszanak szókirakóst. És kizárt, hogy bűdös káposztaszaguk lenne.*

Ben nagyon lassan olvasott, a tanárai szerint egyenesen ciki, hogy nem tud lépést tartani az osztálytársaival. Az igazgatónő évisméltásra kötelezte abban a reményben, hogy Ben majd megtanul rendesen olvasni, és felzárkózik a többiekhez. Így aztán Ben összes barátja egy másik osztályba járt, Ben pedig a suliban is ugyanolyan magányosnak érezte magát, mint otthon a szüleivel, akiket a társastáncon kívül az égvilágon semmi sem érdekelt.

Egy hajmeresztő pillanatot követően, amikor kis híján sikerült átbucskáznia egy halom krimin, Ben végül eljutott a sarokban álló szobanövényhez.

Azzal a lendülettel bele is zuttyantotta a káposztás lötyty maradékát a cserépbe. A növény már így is elég ramatyul nézett ki, és a kiszáradás határán billegett, de a nagyfi hideg káposztalevesével Ben bizonyára megadta szegénynek a kegyelemdőfést.

Amikor Ben meghallotta a nagyfi fenekéből elősüvítő szelek sípolását, ahogy az

öreglány a konyhából az ebédlő felé tartott, villámgyorsan visszaiszkolt az asztalhoz. Ártatlan képet vágva ücsörgött a székén orra előtt az üres tányérral, kezében a kanállal.

– Megettem a levest, nagyi! Köszönöm szépen! Nagyon finom volt!

– Jól van – bólogatott a nagyi, miközben kezében egy tálcával és egy serpenyővel az asztalhoz csoszogott. – Van még bőven, fiam, egyél csak! – mondta, és mosolyogva újra telemerte Ben tányérját.

Ben szemei kikerekedtek a rémülettől.

3.

Vízvezeték-szerelők hetilapja

– Nem találom sehol a *Vízvezeték-szerelők hetilapját*, Rádzs – mondta Ben.

Péntek volt, pontosan egy hét telt el a nagyinál tett látogatás óta, és Ben az újságosnál álldogált a polcokat fürkészsze. Sehol sem találta kedvenc magazinját. Bár az újság célcsoportja elsősorban a profi vízvezeték-szerelőké volt, Ben imádta lapozgatni a csövek, vízvezetékek, csapok, tartályok, kádak, bojlerok, ciszternák és csatornák fényképeivel teli oldalakat. A *Vízvezeték-szerelők hetilapja* volt az egyetlen sajtótermék, amelyet az elejétől a végéig elolvasott – főleg azért, mert az újságban kevés volt a szöveg, az oldalakat jobbra fotók és ábrák töltötték meg.

Amint elég nagy volt ahhoz, hogy kézbe vegyen tárgyakat, Bennek mániája lett a vízvezeték-szerelés. Amíg a többi gyerek műanyag kacsákkal játszott a kádban, Ben csődarabokat kért a szüleitől, és bonyolult vízvezeték-hálózatokat épített. Ha egy csap elromlott a házban, Ben megjavította. Ha eldugult a vécé, Ben nem menekült el undorodva, hanem felcsillant a szeme.

Ben szülei azonban nem örültek a tervnek, hogy egyetlen csemetéjük vízvezeték-szerelő lesz. Azt szerették volna, hogy Ben gazdag és híres legyen, márpedig tudomásuk szerint egyetlen gazdag és híres vízvezeték-szerelő sem élt a világon. Amilyen lassú volt Ben az olvasásban, olyan villámkeze volt a szerelésben, ha nagy néha mégis szerelőt kellett hívniuk, mert mondjuk csőrepedés történt, Ben áhítattal leste a szerelő mozdulatait, ahogyan egy kezdő orvos figyeli a híres sebészt a műtőben.

Ben rengeteg csalódást okozott ezzel a szüleinek. ők ugyanis bármit megadtak volna azért, hogy csemetéjük profi táncos akarjon lenni, ami belőlük sosem lehetett már. Ben anyukája és apukája túlságosan is későn fedezték fel a tánc iránt érzett szenvedélyüket ahhoz, hogy társastáncbajnokokká válhassanak. Bár az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy szívesebben nézték a táncosokat a tévében, mint hogy ők maguk parkettra lépjenek.

Ben próbálta titokban tartani szenvedélyét. Nem akarta megbántani a szüleit, ezért a *Vízvezeték-szerelők hetilapjának* számait az ágya alatt rejtegette. Megállapodást kötött Rádzsral, az újságárussal, hogy minden héten félrerakja neki kedvenc magazinját, most azonban sehol sem találták a szaklapot.

Ben már az összes újság és folyóirat mögé bekukkantott, sőt még a *Hölgy* alatt is megnézte (mármint a *Hölgy* című női magazin alatt, nem egy igazi hölgy alatt), de hiába. Rádzs üzletében óriási volt a rendetlenség, az emberek mégis szívesen sétáltak el hozzá, akár több sarokról is, mert Rádzs mindig jókedvű volt, és mindig

megneveztette őket.

Rádzs éppen egy kis létrán egyensúlyozva próbálta felrakni a karácsonyi dekorációt. Pontosabban szólva egy szalagot, amelyen eredetileg az állt, hogy „Boldog születésnapot!”, de Rádzs fehér matricákkal eltüntette róla a „születésnapot!” szót, és a helyére golyóstollal ráfirkantotta, hogy „karácsonyt!”.

Rádzs óvatosan lemászott a létráról, hogy segítsen Bennek a keresésben.

– A *Vízvezeték-szerelők hetilapja*... Hmm-hmm. Várjunk csak, hadd gondolkozzam, hol lehet. A cukorkák mellett nézted már?

– Igen – vágta rá Ben.

– A kifestők alatt sincs?

– Nincs.

– A csokoládék mögött?

– Ott sincs.

– Hát ez felettébb különös. Pedig biztos vagyok benne, hogy megrendeltem neked az újságot, ifjú barátom. Hmm, felettébb különös... – Rádzs borzasztó lassan beszélt, mint azok, akik folyton lázasan törnek a fejüket valamin. – Nagyon sajnálom, Ben, tudom, hogy mennyire szereted azt az újságot, de halvány fogalmam sincs, hogy hová keveredhetett. Viszont van egy különleges jégkrémajánlatom.

– November van, Rádzs, kis híján fagy odakint! – hökkent meg Ben. – Kinek van kedve ilyen időben jégkrémet enni?

– Mindenkinek, aki tudomást szerez nagyszerű ajánlatomról! Idehallgass: ha veszel huszonhárom jégkrémet, akkor a huszonnegyediket ingyen megkapod!

– És mégis mi a fenét kezdjek huszonhárom jégkrémmel? – nevetett Ben.

– Izé, nos, nem is tudom, mondjuk, megesszel tizenkettőt, a másik tizenkettőt meg elteszed későbbre.

– Az nagyon sok jégkrém, Rádzs. Elárulod, hogy miért akarsz ennyire megszabadulni tőlük?

– Holnap lejár a szavatosságuk, és akkor ki kell dobnom az egész készletet – felelte Rádzs, azzal a mélyhűtőhöz lépett, elhúzta a tetejét, és kivett egy karton jégkrémet. A mélyhűtő mélyéről előgomolygó hideg köd egy szempillantás alatt betöltötte a boltot. – Nézd csak! Itt az áll, hogy „Minőségét megőrzi: november 15-ig”.

Ben megvizsgálta a dobozt.

– Egész pontosan az áll rajta, hogy „Minőségét megőrzi 1996. november 15-ig”.

– Nos – hümmögte Rádzs. – Eggyel több indok, hogy akciósan áruljam. Na, idehallgass, Ben, ez tényleg a legeslegutolsó ajánlatom: ha veszel egy karton jégkrémet, kapsz hozzá tízet teljesen ingyen.

– Kösz, Rádzs, de tényleg nem kérek jégkrémet – mondta Ben, és belekukkantott a mélyhűtőbe, hogy megnézze, mi minden lapul még benne. Mivel Rádzs sosem olvasotta le, Ben azon sem lepődött volna meg, ha egy, a jégkorszakból származó, tökéletesen ép mamuttetemre bukkannak.

– Egy pillanat! – kiáltotta Ben a jégkrémek között turkálva. – Itt van! Megtaláltam a *Vízvezeték-szerelők hetilapját!*

– Ja, igen, már emlékszem – csapott a homlokára Rádzs. – Én tettem oda, hogy friss maradjon, amíg jössz.

– Friss?

– Nos, ifjú barátom, a magazin keddenként jelenik meg, ma pedig péntek van. Azért tettem mélyhűtőbe, hogy friss maradjon. Nagyon nem örültem volna, ha megromlik.

Ben nem igazán értette, hogy egy folyóirat hogyan romolhat meg, de azért megköszönte a figyelmességet az újságárusnak.

– Nagyon kedves magától, Rádzs. És kérnék még egy zacskó karamellás bonbont is.

– Nagyszerű ajánlatom van: adok neked hetvenhárom zacskó karamellás bonbont hetvenkettő árért! – kiáltott fel az újságárus, és igyekezett a lehető legbizalomgerjesztőbben vigyorogni.

– Köszönöm, Rádzs, de inkább nem – utasította vissza Ben.

– Ezer zacskó karamellás bonbon kilencszázkilencvennyolc árért?

– Köszönöm, nem kérek – mondta Ben.

– Te meghibbantál, Ben? Hiszen ez egy egészen rendkívüli ajánlat. Jól van, jól van, látom, szeretsz alkudozni. Na de ehhez mit szólna: egymillió és hét zacskó karamellás bonbon, egymillió és négy árért. Ez azt jelenti, hogy három zacskó karamellás bonbont kapsz teljesen ingyen!

– Köszönöm, de csak egy zacskóval kérek, meg az újságot.

– Értem, ifjú barátom!

– Már alig várom, hogy végiglapozhassam a *Vízvezeték-szerelők hetilapját*, de

sajnos ki kell bírnom holnapig, mert ma este a nagymamámnál alszom. Unalmas vénasszony.

Ben egy hete látta utoljára a nagyit, ismét eljött hát a rettegett péntek. A szülei moziba készültek az este. Egy romantikus filmet akartak megnézni, amiben mindenki csókolózik. Pfuj-pfuj-pfuj.

– Ejnye, ejnye – csóválta a fejét Rádzs a megjegyzés hallatán, miközben kiszámolta a visszajárót.

Ben elszégyellte magát, pedig a többi környékbeli gyerekhez hasonlóan Ben is úgy tekintett Rádzsra, mint aki „közülük való”, nem pedig a „felnőttek táborából”. Rádzs tele volt energiával, és mindig jókat lehetett nevetni vele. Egyáltalán nem hasonlított a szülőkre, a tanárookra meg a többi felnőttre, akik azt hiszik, nyugodtan megszidhatnak, csak azért, mert nagyobbak, mint te.

– Csak mert a nagymamád idősebb nálad, ifjú Ben – kezdte Rádzs –, még nem jelenti azt, hogy unalmas is. Én sem vagyok már mai gyerek. Egyébként találkoztam párszor a nagymamáddal, és ami azt illeti, nagyon érdekes hölgynek tartom.

– De hát...

– Ne legyél vele igazságtalan, Ben – tanácsolta Rádzs. – Egy nap mind megöregszünk. Még te is. Biztos vagyok abban, hogy a nagymamádnak is megvannak a maga titkai. Az öregek már csak ilyenek...

4. Rejtély és csoda

Ben azért nem vett volna mérget arra, amit Rádzs mondott a nagymamájáról. Aznap este minden pontosan ugyanúgy zajlott, ahogy a többi unalmas péntek estén szokott. A nagyfi felszolgált a káposztalevest, aztán a káposztás pitét, desszertnek pedig káposztahabot készített. Még egy káposztaízesítésű csokoládét^[1] is sikerült elővarázsolnia valahonnan. Vacsora után szokás szerint leültek a szúrágta asztalhoz.

– Most pedig szókirakózni fogunk! – kiáltott fel a nagyfi izgatottan.

Remek, gondolta Ben. A mai este még a múlt pénteknél is unalmasabb lesz!

Ben utált szókirakózni. Ha tehetne volna, épít egy rakétát, és kilövi az űrbe a világ összes betűjét. A nagyfi elővette a szekrényből az ütött-kopott dobozt, és felállította a táblát a puffra.

Ben megadóan felsóhajtott.

Bár évtizedeknek tűnt, valószínűleg csak pár óra telhetett el, amikor ismét Ben következett, és fürkészni kezdte a táblát. Eddig a következő szavakat rakta ki:

UNALMAS

ÓSDI

HÁPOG (ezért dupla pontot kapott)

ÉRTELMETLEN

SZAGLÓS (ezt majd ellenőrizni kell a szótárban)

RÁNCOK

KÁPOSZTAUNDOR (ezért tripla pontot kapott)

SZÖKÉS

SEGÍTSÉG

UTÁLOMEZTAHÜLYEJÁTÉKOT (ezt a nagyfi nem fogadta el, azzal érvelve, hogy nem szó)

Maradt még egy „S”, egy „Á”, egy „R”, meg egy „V” betűje. És mivel nagyfi az előbb kirakta a „mentafagyí” szót, Ben a szóvégi „I” betűt felhasználva kirakta, hogy „sivár”.

– Mindjárt nyolc óra, fiatalúr – jelentette be a nagyfi kis arany karórájára pillantva. – Nyomás az ágyikóba alukálni...

Ben majdnem felhorkant. Még hogy az ágyikóba... még hogy alukálni... Hiszen ő már nem csecsemő!

– De otthon kilencig fennmaradhatok – ellenkezett Ben. – Sőt, ha másnap nincs

suli, tízig is.

– Ne vitatkozz, Ben, mars az ágyba! – A nagy szigorú tudott lenni, ha akart. – És ne felejts el fogat mosni! Ha szeretnéd, utána mesélek még neked. Tudom ám, hogy mennyire szereted az esti meséket.

Ben a mosdó előtt állt a fürdőszobában. A hideg, nyirkos helyiségnek nem volt ablaka. Egyik-másik csempe levált a falról. Egyetlen rojtos kis törülköző árválkodott a tartón, a szappantartóban pedig egy elhasznált barna szappan hevert, amely ránézésre inkább hasonlított megszáradt sárdarabhoz.

Ben utált fogat mosni. Ezért aztán úgy tett, *mintha* megmosta volna a fogát. Volt egy remek trükkje. Ne mondjátok meg a szüleiteknek, hogy tőlem hallottátok, de ha nektek is kedvetek támad kipróbálni, kövessétek lépésről lépésre a következő útmutatót:

1. Nyisd meg a hideg vizes csapot!
2. Vizezd be a fogkefédet!
3. Nyomj egy kevés fogkrémet az ujjad hegyére, és vedd a szádba az ujjadat!

4. A nyelveddel kend szét a szádban a fogkrémet!
5. Köpj egyet!
6. Zárd el a csapot!

Látjátok, milyen egyszerű? Majdnem olyan egyszerű, mint a fogmosás.

Ben megnézte magát a fürdőszobai tükörben. Tizenegy éves volt, de szeretett volna magasabb lenni, ezért egy pillanatra lábujjhegyre állt. Ben bármit megadott

volna, hogy idősebb lehessen.

Már csak néhány évet kell kibírnom, kesergett magában Ben, és akkor magas leszek, szőrös és izmos, és akkor majd máshogy néznek ki a péntek esték is.

Nem kell többet az unalmas és öreg nagymamájánál senyednie. Helyette ő is részt vehet majd azokban az izgalmas dolgokban, amiket az idősebb srácok csinálnak péntek esténként a városban.

Például együtt lóghatna a haverokkal az italbolt előtt, amíg valaki rájuk nem szól, hogy menjenek haza.

Vagy ücsöröghetne a megállóban melegítőruhás, rágózó lányok társaságában, anélkül, hogy valaha is felszállnának a buszra.

Igen, egy rejtélyekkel és csodákkal teli világ vár rá.

Most azonban – bár odakint még világos volt, és a közeli parkból behallatszott a focizó fiúk kiabálása – Bennek le kellett feküdnie aludni. Egy kicsi és kemény ágyra, egy szűk és nyirkos szobában, a nagy lepukkant házában. Amely káposztától bűzlött.

Nem kicsit.

Nagyon.

Ben nagyot sóhajtva bújt be a takaró alá.

Ekkor nagy nyitott be óvatosan Ben szobájába. A fiú villámgyorsan becsukta a szemét, és úgy tett, mintha aludna. A nagy odacsoszogott az ágyához, és legalább egy percig ott állt mellette.

– Szívesen meséltem volna neked – suttogta a nagy. Gyakran mesélt neki, amikor Ben még kicsi volt, kalózkodásról és csempészekről, mindenféle rafinált bűnözőről, de most már túl nagy volt az efféle mesékhez.

– Sajnálhatod, hogy elaludtál – tette hozzá. – Csak azt akartam mondani, hogy nagyon szeretlek. Szép álmokat, kicsi Bennykém!

Ben azt is nagyon utálta, ha Bennykének hívták.

Meg azt is, ha „kicsi”-nek nevezték.

De a rémálomnak ezzel még nem volt vége, mert a következő pillanatban a nagy fölője hajolt, hogy megpuszilja. A nagy állán növényes szőrszálak kellemetlenül szúrták az arcát. Aztán megütötte a fülét a jól ismert hápogás, ahogy a nagy a szobát elhagyva minden lépésnél pukizott. Miután kilépett a folyosóra, gondosan becsukta maga mögött az ajtót – bezárva a szobába a pukiszagot.

Nem bírom tovább, gondolta Ben. Meg kell szöknöm innen!

5. Eléggé letörve

– *Aaaahhhkkkk... pffftttt... aaaaaahhhkkk... pppppffftttt...*

Nem, kedves olvasóim, nem a könyv szuahéli fordítását tartják kezükben. Ez volt az a hang, amire Ben annyira várt.

A nagy horkolása.

Ez ugyanis azt jelentette, hogy a nagy végre elaludt.

– *Aaaaahhhkkkk... pppppffftttt... aaaaaaaaaahhhhhhhkkkkkkkk...*

Ben óvatosan kiosont a szobájából, és kiment a folyosóra a telefonhoz. Régifajta készülék volt, amely úgy dorombolt, mint egy macska, ha az ember tárcsázott.

– Anyu? – suttogta Ben.

– NAGYON ROSSZUL HALLAK! – üvöltötte Ben anyukája a vonal túlsó végéről. A háttérben dzsesszene szólt. Ben szülei megint a koncertcsarnokban mulattak a *Táncos lábú sztárok* élő show-ján. Anyukája valószínűleg csillogó szemmel figyelte Flavio Flavioli táncát. – Mi történt? Valami baj van? Csak nem dobta fel a talpát az a vén satrafa?

– Nem, a nagy jól van, én viszont utálok itt lenni. Nem tudnátok értem jönni? Légysziiii – suttogta Ben.

– De hát Flavio még el sem kezdte a második táncát.

– Naaaa, légyszi – könyörgött Ben. – Haza akarok menni. Annyira unalmas a nagy. Kínzenvedés minden perc, amit vele kell töltenem.

– Adom az apádat – Ben tompa dobbanást hallott, ahogy az anyukája átadta a telefont.

– HALLÓ? – üvöltött bele a telefonba az apukája.

– Halkabban, apu, ha kérhetlek!

– MI VAN? – üvöltötte az apja.

– Pszt. Ne kiabálj! Még a végén felébreszted a nagyit. Nem tudnátok értem jönni, apu? Vigyetek haza, légyszi! Annyira utálok itt lenni.

– Most nem tudunk elmenni érted, Ben. Ilyen koncertet csak egyszer láthat az ember az életében.

– De hiszen múlt pénteken is ugyanezt láttátok! – mondta Ben.

– Akkor kétszer.

– De a jövő héten is el fogtok menni rá.

– Idehallgass, fiam, ha nem hagyod abba a szemtelenkedést, akkor karácsonyig a nagyinál fogsz maradni. Most pedig jó éjszakát!

Azzal Ben apukája lerakta a telefont. Ahogy Ben visszarakta a kagylót a villára, a

telefon alig hallhatóan csilingelt.

Bennek ekkor tűnt fel, hogy a nagyi már nem horkol.

Lehet, hogy meghallotta, amit a telefonban a szüleinek mondott? Ben a háta mögé pillantott, és mintha a nagyi árnyékát látta volna, de a következő másodpercben a titokzatos árny már el is tűnt.

Igaz, hogy Ben szörnyen unalmasnak találta a nagyit, de attól még nem akarta az orrára kötni a véleményét. Elvégre mégiscsak egy magányos, idős özvegyasszonyról van szó, aki még azelőtt elvesztette a férjét, hogy Ben megszületett volna. A fiúnak lelkiismeret-furdalása volt, ahogy visszaosont a szobájába, aztán csak várt, várt és várt, amíg végre megvirradt.

Reggel a nagyi nem volt valami jó színben.

Alig szólt Benhez. Mintha még jobban megöregedett volna. És nagyon letört volt. A szeme kipirosodott, mintha sírt volna.

Mégis meghallotta volna? – gondolta Ben. *Nagyon remélem, hogy nem.*

A nagyi a tűzhelynél állt, Ben pedig a kis ebédlőasztalnál ült. A nagyi úgy tett, mintha a naptárat nézegette volna, amelyet egy szöggel erősített a tűzhely melletti falra. Ben tudta, hogy a nagyi csak tetteteli a dolgot, mivel semmi érdekes nem volt abban a naptárban, csak a nagyi heti időbeosztása.

Így nézett ki a nagyi mozgalmas életének egy tipikus hete:

Hétfő: Főzz káposztalevest! Játssz a szókirakóssal – saját magad ellen! Olvass el egy könyvet!

Kedd: Süss káposztás pitét! Játssz a szókirakóssal – saját magad ellen! Pukizz sokat!

Szerda: Készíts egy tál csokis meglepetést! (Az egészben az a legnagyobb meglepetés, hogy nem is csokiból készül, hanem 100%-ban káposztából.)

Csütörtök: Szopogass mentolos cukorkát egész nap! (A nagyi ugyanis képes volt az örökkévalóságig szopogatni egyetlen nyamvadt kis cukorkát.)

Péntek: Szopogasd tovább a tegnapi mentolos cukorkát! Ma jön látogatóba a kedvenc unokád!

Szombat: A csodálatos kis unokád ma hazamegy. Végre lecsüccsenhetsz egy percre, és pukizhatsz kedvedre!

Vasárnap: Egyél sült káposztát, hozzá köretnek dinsztelt káposztát főtt káposztával! Pukizz egész nap! A nagyi elfordult a naptártól.

– Mindjárt itt lesznek a szüleid – törte meg a csendet.

– Igen – nézett Ben az órájára. – Még pár perc, és megjönnek.

Az utolsó tíz perc óráknak tetszett. Napoknak. Hónapoknak!

Egy perc iszonyatosan hosszú tud lenni. Nem hisztek nekem? Akkor üljetek le egyedül a szobátokban, és ne csináljatok semmit, csak számoljatok el hatvanig.

Végeztetek? Kötve hiszem! Nem viccelek. Tényleg azt szeretném, ha most bemennétek a szobátokba, és elszámolnátok hatvanig.

Addig nem folytatom a történetet, amíg meg nem csináljátok.

Nem az én időm megy kárba.

Nekem aztán nem sürgős, én egész nap ráérek.

Na, megcsináltátok? Remek. Akkor folytathatom végre a történetet...

Tizenegy óra után nem sokkal a kis barna autó leparkolt a nagyi háza előtt. Ben anyukája – mint bankrablászor a sofőrök – járó motorral várakozott. Áthajolt az anyósülés fölé, és onnan nyitotta ki Bennek az ajtót, hogy minél gyorsabban eltűzhessenek.

Miközben Ben az autó felé slattyogott, a nagyi megállt a bejárati ajtóban, és kikiáltott Ben anyukájának:

– Nincs kedved bejönni egy csésze teára, Linda?

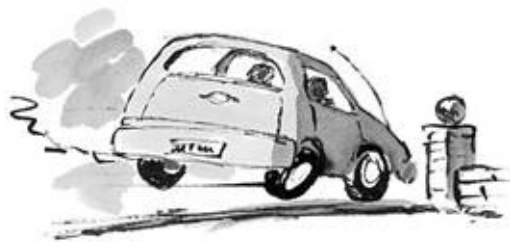
– Kösz, nem – kiabált vissza Ben anyukája. – Igyekezz már, Ben! Szállj be az autóba, az isten szerelmére! – sürgette az anyukája Bent, miközben vadul túráztatta a motort. – Semmi kedvem az öreglánnyal bájcsevegni – tette hozzá suttozva.

– Pszt! – szólt rá Ben. – Még a végén meghallja!

– Azt hittem, nem szereted a nagyit – vont a szemöldökét Ben anyukája.

– Ezt sosem mondtam, anya. Annyit mondtam, hogy unalmasnak találom. De nem akarom, hogy ezt ő is megtudja, világos?

Ben anyukája hangosan felnevetett.

– Én a helyedben egy percig sem aggódnék, fiam, a nagymamád már régen nincs képen. Valószínűleg a felét sem érti annak, amit mondasz.

Ben elhúzta a száját, ezúttal nem értett egyet az anyukájával. Eszébe jutott a nagyi arca reggelinél. Hirtelen beléhasított a szörnyű felismerés, hogy a nagyi talán jóval

többet megért a körülötte zajló dolgokból, mint azt Ben vagy az anyukája gondolta volna...

6.

Hideg, szottyos tojás

Ez a péntek este is ugyanolyan unalmasnak indult volna, mint az összes többi, ha Ben elfelejti magával hozni a magazinját. De nem felejtette el.

Alighogy megérkeztek, Ben bezárkózott a hideg, nyirkos kis szobába, és elejétől végéig elolvasta a *Vízvezeték-szerelők hetilapját*. Volt az újságban egy bámulatos útmutató egy rakás színes fényképpel, amely elmagyarázta, hogyan kell beszerezni a legújabb típusú kombikazánt. Ben behajtott a lap sarkát. Most már tudta, hogy mit kérjen karácsonyra.

Miután végzett a magazinnal, nagy sóhajjal átvánszorgott a nappaliba. Tudta, hogy nem maradhat egész este a szobájában.

Amikor belépett a szobába, a nagy kedvesen rámosolygott.

– Kezdődhet a szókirakozás! – kiáltotta vidáman, és meglobogtatta Ben orra előtt a játéktáblát.

Másnap reggel súlyos csönd telepedett a házra.

– Még egy főtt tojást? – kérdezte a nagy a lepukkant kis konyhában üldögélve.

Ben nem szerette a főtt tojást, és még az elsőt sem ette meg. A nagy még egy ilyen egyszerű kaját is el tudott rontani. A tojás héja megrepedt, egy része kifolyt, és szottyossá főtt a vízben, miközben a kenyérkatonák szénné égtek a pirítóban. Amikor a nagy nem figyelt, Ben kanalával az ablakon át az udvarra katapultálta a szottyadt tojást, a kenyérkatonákat meg a radiátor mögé szórta. Mostanra egy kisebb századra való gyűlhetett össze ott.

– Kösz, nagy, de nem bírok többet enni! Mindjárt kidurranok, annyira tele a hasam – felelte Ben. – Nagyon finom volt a tojás, köszönöm szépen! – tette hozzá udvariasan.

– Mmm... – hümmögött nagy, akit nem győztek meg Ben szavai. – Elég csípős az idő. Felveszek még egy kardigánt – mondta, holott már kettő volt rajta. Ahogy kicsoszogott a konyhából, a fenéke ritmusosan „hápogott”.

Ben gyorsan kihajította a maradék tojást az ablakon, aztán keresgélni kezdett. Tudta, hogy van a nagyinak egy titkos csokiskeksz-készlete, amelyet a konyhaszekrény legfelső polcán rejteget. Ben csak a születésnapján szokott kapni belőle, ám időnként Ben is megajándékozta magát egy-egy keksszel, ha nem lakott jól a nagy káposztából készült finomságaival. Márpedig sosem lakott jól vele.

Ben villámgyorsan áttolta a székét a konyhaszekrényhez, felállt rá, és leemelte a

kekszesdobozt a polcról. Egy hatalmas, 1977-ből származó díszdobozt, amelynek a fedelén a fiatal II. Erzsébet királynő – összekaristolt és lepattogzott – arcképe díszelgett. A doboz szokatlanul nehéz volt. Sokkal nehezebb, mint máskor.

Furcsa.

Ben megrázta kicsit a dobozt. Nem úgy hangzott, mintha keksz lett volna benne. Inkább mintha kövekkel vagy üveggolyókkal lett volna telepakolva.

Ben roppant kíváncsi lett.

Levette a doboz tetejét.

És leesett az álla a csodálkozástól.

Csak ámult és bámult.

Egyszerűen nem hitt a szemének.

Gyémántok! Gyűrűk, karkötők, nyakláncok, fülbevalók, mind-mind tele hatalmas, csillogó ékkövekkel! Életében nem látott még ennyi gyémántot!

Ben nem volt egy nagy gyémántszakértő, de így ránézésre is több ezer fontra becsülte a kekszesdobozban lapuló ékszerek értékét. Sőt az is lehet, hogy több millió fontot érnek!

Ekkor meghallotta a nagy „hárogását” a szoba felől. Kétségbeesetten kapkodni kezdett, végül sikerült visszaraknia a doboz tetejét és visszacsúsztatni a dobozt a polcra. Leugrott a székről, az asztalhoz tolt, és lehuppant rá.

Aztán az ablakra pillantva észrevette, hogy a tojás, amelyet a kertbe akart katapultálni, felkenődött az ablaküvegre. A nagy hegesztőpisztollyal sem tudja majd leszedni, ha egyszer megszárad. Ben az ablakhoz ugrott, és lenyalta róla a hideg, szottyos tojást, majd visszaült a helyére. Mivel nem bírta lenyelni, jobb ötlete nem lévén, a szájában tartogatta a tojásdarabokat.

A nagy – immár három kardigánban – becsoszogott a konyhába.

– Jobban tenné a fiatalúr, ha felvinné a kabátját. Mindjárt megérkeznek a szülei – mondta mosolyogva.

Mivel Bennek valamit válaszolnia kellett, kénytelen volt lenyelni a hideg, szottyos

tojást. Lassan csúszott le a torkán. Pfuj, pfuj és pfuj!

– Igen – vágta rá kurtán a feleletet, mert attól félt, hogy visszajön a tojás.
Immár rántotta formájában.

7.

Pár zsák trágya

– Alhatok ma is a nagyinál? – szólalt meg Ben a hátsó ülésen. Alig várta, hogy kinyomozhassa, hogyan kerültek a kekszesdobozba a gyémántok. Úgy tervezte, amint alkalma nyílik rá, átkutatja az öreg hölgy házának minden egyes zugát. Az egész ügy roppant rejtélyes volt. Rádzs megmondta, hogy Ben nagyijának is megvannak a maga titkai. Nagyon úgy tűnt, hogy az újságárusnak igaza volt! Mindenesetre a nagyti titka elég hajmeresztő lehet, ha magyarázatul szolgál arra, hogyan került az a rengeteg gyémánt a kekszesdobozba. Mi van, ha, mondjuk, a nagyti igazából trilliomos? Vagy egy gyémántbányában dolgozott? Vagy egy herceg hagyta rá az ékszereket? Ben egyelőre csak találgatni tudott.

– Tessék? – hökkent meg az apukája.

– De hiszen te hajtogatod egyfolytában, hogy mennyire unalmas a nagyti – csodálkozott Ben anyukája, majd szemöldökét ráncolva hozzátette: – Szerinted az öregek mind unalmasak.

– Csak vicceltem – felelte Ben.

Ben apukája egy darabig a visszapillantóból méregette a fiát. Már az is elég nehezen fért a fejébe, hogy megszállottan érdeklődik a vízvezeték-szerelés rejtelmei iránt. Egyre kevésbé értette drágalátos csemetéjét. – Mmm... nos... biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Biztos vagyok benne, apu.

– Majd otthonról rácsörgök a nagyanyádra, nehogy véletlenül elmenjen hazulról.

– Mégis hová menne? – kacagott fel Ben anyukája. – Az öreglány húsz éve nem ment sehová.

Ben nem értette, hogy mi olyan vicces ebben.

– Nem igaz, egyszer elvittem a kertészeti áruházba – ellenkezett Ben apukája.

– Persze, mert nem volt kedved egyedül cipelni a trágyas zsákokat – jegyezte meg Ben anyukája.

– Nagyon jól érezte magát – vágott vissza Ben apukája sértődötten.

Valamivel később Ben egyedül ücsörgött a szobájában az ágyon. Vadul cikáztak a gondolatai.

Honnan a fenéből szerezte a nagyti azokat a gyémántokat?

Vajon mennyit érhetnek?

Minek lakik a nagyti abban a lerobbant házban, ha ilyen dúsgazdag?

De Ben hiába kutatott a fejében válaszok után, egyetlen értelmes magyarázat sem ugrott be neki.

Aztán egyszer csak az apukája lépett be a szobába.

– A nagy nem ér rá – közölte Bennel az apukája kertelés nélkül. – Azt mondta, hogy nagyon örült volna, ha nála alszol, de ma este dolga van.

– Hogy micsoda? – hebegte Ben. A nagy állandóan otthon gubbasztott. Ben látta is a naptárban, hogy nincsen semmi programja. A rejtélyes ügy egyre rejtélyesebb lett...

8.

Kicsi paróka, lekvárosüvegben

Ben a nagyfi háza előtti bokrok mögött rejtőzött el. Miközben a szülei a nappaliban a *Táncos lábú sztárok*at nézték, Ben kimászott a szobája ablakán, lecsúszott az ereszcsontról, aztán bringára pattant, és elkerekedett a nagyfi házához, amely nagyfiából nyolc kilométerre volt tőlük.

Már maga a tény is Ben kíváncsiságát bizonyította, mert Ben utált biciklizni. Hiába piszkálták a szülei, hogy mozogjon többet, hiszen a jó állóképesség elengedhetetlen, ha az ember profi táncos akar lenni. Bent azonban egyáltalán nem hozták lázba az állóképesség-fejlesztő gyakorlatok, hiszen mi szüksége is lenne rá a mosogató alatt fekvő, miközben kicserél egy vízvezetékcsövet?

Most azonban más volt a helyzet.

Ha tényleg igaz, hogy a nagyfi húsz év után először hagyja el a házat péntek este, akkor Bennek muszáj kiderítenie, hogy mire készül. Talán még arra is fény derül, honnan szerezte a nagyfi azt a rengeteg gyémántot, amit a kekszesdobozban rejtget.

Ezért aztán szakadt öreg bringájával végigtekert a csatorna melletti ösvényen, és majd kiköpte a tüdejét. A Komor köznél megállt. A bringázás egyetlen pozitívuma az volt, hogy november lévén Ben nem izzadta át a ruháját, csak egy kicsit lett nyirkos a pólója.

Szaporán taposta a pedált, mert tudta, hogy nincsen vesztegetni való ideje. Fél órába telt átkerekedni a nagyfihoz, és Ben tudta, hogy amint a műsor véget ér, az anyukája lehívja majd teázni. Ben szülei az összes táncos tévéshow-ért rajongtak: a *Tánc a jégent* és az *Azt hiszed, hogy tudsz táncolni?* – t, de a legeslegjobban mégis a *Táncos lábú sztárok*at imádták. Az összes részt felvették, és egyedülálló gyűjteményük volt a műsorral kapcsolatos emléktárgyakból. A gyűjtemény többek között a következőkből állt:

- egy aranyszínű tánccipő, amelyet Flavio Flavioli viselt, és egy bekeretezett fénykép a jeles alkalomról, amikor viselte
- egy „*Táncos lábú sztárok*” feliratú bőr könyvjelző, igazi hamisítvány
- egy lábhintőporos doboz, amelyet Flavio táncpartnere, az ausztrál szépség, Eva Bunz saját kezűleg dedikált
- kettő darab eredeti *Táncos lábú sztárok* lábmelegítő
- egy válogatás-CD olyan slágerekkel, amelyek majdnem felcsendültek a műsorban

- egy lekvárosüvegbe gyömöszölt kis paróka, amelyet a műsorvezető, Sir Dirk Doddery viselt az adásban
- egy életnagyságú kartonpapír figura Flavio Flavioliról, amelynek szája Ben anyukájának rúzsfolttól vöröslött
- a műsor egyik sztárszereplőjének, Dame Rachel Prejudice parlamenti képviselőnek a fülzsírja egy kis fiolában
- egy barna harisnyanadrág, amelyen még mindig érződött Eva Bunz illata
- egy férfihátsó képével díszített papírszalvéta, amelyre a műsor zsűrijének egyik tagja, az utálatos Craig Malteser-Woodward egy fütyit rajzolt
- egy eredeti *Táncos lábú sztárok* tojástartókészlet
- egy félig teli doboz extra erős hajzselé, amelyet Flavio Flavioli használt
- egy mozgatható Craig Malteser-Woodward műanyag figura
- egy csípős-ananászos pizza széle, amelyet Flavio Flavioli hagyott meg (és amelynek hitelességét egy Eva Bunz kézjeggyével ellátott levél igazolta)

Szombat volt, úgyhogy miután véget ért a műsor, a család sajtos babot vacsorázott kolbásszal. Bennek sem az anyukája, sem az apukája nem tudott főzni, de a rengeteg mirelit kaja közül, amelyet az anyukája összevásárolt, majd vacsora előtt előkapott a mélyhűtőből, villájával megszurkálta, és három percre betette a mikróba, a sajtos-babos kolbász volt Ben kedvence. Bennek már korgott a gyomra az éhségtől, és nem akart lemaradni a vacsoráról, ezért igyekeznie kellett, hogy minél hamarabb visszaérjen a nagyitól. Ha mondjuk hétfő este lett volna – amikor az anyukája mindig indiai csirkés lasagnét melegített –, vagy szerda – amikor rendszerint döner kebabos pizza volt a vacsora –, vagy esetleg vasárnap – amikor is szecsuáni módra^[2] készült yorkshire-i sült tészta került az asztalra –, Ben nem sietett volna ennyire.

Gyorsan beesteledett. Késő november lévén hamar hideg lett, és sötét, ezért aztán Ben reszketve kuporgott a bokorban a nagyitól után kémkedve. *Vajon hová készül?* –

töprengett Ben. *Sosem szokott elmenni hazulról.*

Ben ekkor észrevett egy árnyat a nagyfi házában. Aztán az egyik ablakban megjelent a nagyfi arca, mire a fiú gyorsan behúzta a nyakát, nehogy a nagymamája meglássa. Megzörrent a bokor. *Csitt!* – perlekedett magában a bokorral Ben. Lehet, hogy a nagyfi észrevette?

Pár pillanat múlva lassan kinyílt a bejárati ajtó, és kilépett a házból egy tetőtől talpig feketébe öltözött alak. Fekete kabát, fekete lábszárvédő, fekete kesztyű, sőt talán még a melltartója és a bugyogója is fekete volt. Az arcát fekete csuklya takarta, de görnyedt tartásáról Ben azonnal felismerte a nagyit. Teljesen úgy nézett ki, mint azok a gyanús alakok nagyfi kedvenc krimijeinek a borítóján. A következő pillanatban a nagyfi felpattant a mopedjére, és beindította az elektromos motort.

Hová a fenébe megy ilyenkor?

És ami még fontosabb: miért öltözött nindzsának?

Ben a bokornak támasztotta a bringáját, és felkészült arra, hogy kövesse a nagymamáját.

De erre még a legvadabb álmaiban sem gondolt volna.

A nagyfi szorosan a fal mellett suhant a mopedjével, mint egy rejtekhelyét kereső fürge pók. Ben a lehető legkevesebb zajt csapva követte a nagyit. Nem volt nehéz a nyomában maradni, mivel a moped csúcsebessége nagyjából óránként nyolc kilométer volt. A nagyfi egyszer csak hátranézett a válla fölött, mintha meghallotta volna Bent, aki kénytelen volt beugrani egy fa mögé.

Lélegzet-visszafojtva várakozott.

A moped továbbzummögött.

Amikor pár pillanat múlva Ben kidugta a fejét a fatörzs mögül, a nagyfi már az utca végén járt. Ben utánairamodott.

Nemsokára a városka főutcáján jártak. Egy teremtet lélek se mászkált ilyenkor errefelé. Kora este volt, az üzletek már bezártak, de a kocsmák és az éttermek még nem nyitottak ki. A nagyfi gondosan kerülte az utcai lámpákat, kapualjtól kapualjig gurulva közeledett célpontja felé.

Bennek leesett az álla a döbbenettől, amikor meglátta, hol parkolt le a nagyfi.

Az ékszerboltnál.

Nyakláncok, gyűrűk és órák csillogtak a kirakatban. Ben alig hitt a szemének, amikor a nagyi előkapott egy káposztaleves-konzervet, majd színpadiasan körbepillantva felemelte, hogy betörje vele az ékszerbolt kirakatát.

– Neeeeeee! – kiáltott rá Ben.

A nagyi ijedtében elejtette a konzervet, amely nagyot koppant a járdán. A doboz kirepedt, és a káposztaleves a járdára csorgott.

– Ben? – sziszegte a nagyi mérgesen. – Mit keresel te itt?

9.

A Fekete Macska

Ben meredten nézte a nagyit, aki az ékszerbolt kirakata előtt állt tetőtől talpig feketében.

– Ben? – kérdezte a nagyit. – Te követtél engem?

– Én csak... én csak... – Ben szóhoz sem jutott a döbbenettől.

– Most már mindegy – mondta a nagyit. – Akárhogy kerültél is ide, az biztos, hogy a nyakunkra hoztad a rendőrséget. El kell tűnnünk. Pattanj fel gyorsan a mopedra!

– De én nem tudok...

– Ben! Harminc másodpercünk van, mielőtt a térfigyelő kamera bekapcsol – sűrgette a nagyit, és ujjával az épület falán díszelgő kamerára mutatott.

Ben azonnal felpattant a mopedra.

– Honnan tudod, hogy mikor kapcsolnak be a térfigyelő kamerák? – kérdezte gyanakodva.

– Ó – mosolygott a nagyit sejtelmesen. – Csodálkozni fogsz, ha elmesélem, mi mindent tudok.

Ben a nagyit hátát bámulta, ahogy keresztülrobogtak a városon. El sem tudta képzelni, milyen *további* meglepetésekre célozhatott a nagyit azok után, hogy rajtakapta, amint éppen ki akarja rabolni az ékszerüzletet. Úgy látszik, igencsak félreismerte a nagymamáját.

– Kapaszkodj! – szólt hátra a nagyit.

Azzal gázt adott, Ben azonban semmit nem érzett a beharangozott gyorsulásból. Továbbra is öt kilométeres óránkénti sebességgel zümmögtek a sötétben nyolc helyett, mivel kettejük súlyát már nehezen bírta a gyenge elektromos motor.

– A Fekete Macska? – ismételte tágra nyílt szemmel Ben. A nappaliban ültek. A nagyit készített egy kanna teát, és csokis kekszet is hozott egy kis tányéron.

– Igen, így neveztek – mondta a nagyit. – Én voltam a világ leghírhedtebb gyémánttolvaja.

Ben fejében csak úgy sorjáztak a kérdések. *Miért? Hol? Ki? Mit? Mikor?* Azt sem tudta eldönteni, melyikkel kezdje.

– De ezt rajtad kívül senki sem tudja, Ben – folytatta a nagyit. – Nagyapád is úgy távozott az élők sorából, hogy a leghalványabb sejtelve sem volt róla. Ugye tudsz titkot tartani? Meg kell ígéred, hogy soha senkinek nem beszélsz erről.

– De...

A nagy szigorúan nézett Benre. A szeme résnyire szűkült és elsötétült, úgy nézett ki, mint egy támadásra készülő mérges kígyó.

– Meg kell esküdnöd rá – mondta a nagy olyan határozottan, amilyen határozottnak Ben addig még sosem látta. – Mi, bűnözők komolyan vesszük az esküt. *Halálosan* komolyan.

Ben megszeppenve nyelt egyet.

– Esküszöm, hogy nem árulom el senkinek.

– Még a szüleidnek sem beszélhetsz róla! – A nagy olyan vehemensen dörrent rá a fiúra, hogy kis híján kiköpte a műfogsorát.

– Most esküdtem meg rá, hogy nem árulom el senkinek – háborodott fel Ben.

Nemrég tanultak a halmazokról a suliban. Megesküdött, hogy *senkinek* sem beszél a nagy titkáról, következésképpen, ha az A jelű halmazba *mindenki* beletartozik, akkor nyilván Ben szülei is beletartoznak, vagyis semmi szükség rá, hogy a nagy külön megeskesse őt a szüleire vonatkozóan.

Vessünk egy pillantást a következő ábrára:

Ben végül kénytelen volt belátni, hogy a nagyit ebben a pillanatban nem fogják lázba hozni a halmazok. És mivel továbbra is szúrós szemmel meredt rá, Ben nagyot sóhajtott.

– Jól van, esküszöm, hogy anyunak és apunak sem beszélek róla.

– Jó fiú – bólintott a nagy, és a mozdulattól éktelen sípolásba kezdett a hallókészüléke.

– De csak egy feltétellel – kockáztatta meg Ben a lázadást.

– És mi lenne az? – kérdezte a nagy, és szemmel láthatólag meglepve, hogy ennyi vér van Ben pucájában.

– Ha most mindent elmesélsz nekem...

10. Minden

– Nagyjából annyi idős lehettem, mint te, amikor életemben először gyémántgyűrűt loptam – kezdett bele a történetbe a nagyi.

Ben teljesen ledöbbsent. Egyrészt mert sehogy sem tudta elképzelni, hogy egyszer a nagyi is annyi idős volt, mint ő, másrészt mert eddig úgy gondolta, hogy tizenegy éves kislányok nem szoktak gyémántgyűrűket lopkodni. Csillogó tollakat, hajcsatokat és játék pónikat még csak-csak, na de gyémántokat?!?

– Tudom, hogy a szókirakózás, a kötögetés és a káposztamániám miatt unalmas vénasszonynak tartasz, de...

– Ez nem igaz... – ellenkezett Ben, bár nem túl meggyőzően.

– ...ne feledd, gyermekem, hogy egykor én is voltam fiatal – fejezte be a nagyi a mondatot.

– És milyen volt az első gyűrű, amit elloptál? – Ben égett a kíváncsiságtól. – Egy hatalmas gyémánt volt rajta, ugye?

A nagyi halkán kuncogott.

– Nem volt azon olyan óriási gyémánt. Valahol még mindig megvan. Menj ki a konyhába, kérlek, és hozd be a konyhaszekrényből azt a díszdobozt, amelyikben a kekszet tartom!

Ben úgy tett, mint aki nem tudja, hogy hol van a doboz, arról pedig végképp halvány sejtelve sincs, hogy micsoda kincsek lapulnak benne.

– Melyik polcon van? – kérdezte Ben, miközben elindult a konyhába.

– A legfelsőn – kiáltott utána a nagyi. – De igyekezz! A szüleid hamarosan kíváncsiak lesznek, hogy hová tűntél. – Bennek eszébe jutott, hogy nemrég még haza akart sietni, nehogy lemaradjon a sajtos-babos kolbászról. De a vacsora már egyáltalán nem vonzotta. Valahogy még az éhsége is elmúlt.

Visszatért a nappaliba a kekszesdobozzal. Érdekes módon most nehezebb volt, mint amire emlékezett. Odaadta a nagyinak.

– Jó fiú – mondta a nagyi, aztán levette a doboz tetejét, kotorászni kezdett benne, és kivett belőle egy csillogó kis ékszer.

– Ó, igen, ez az!

Bennek az összes gyémántgyűrű egyformának tűnt. A nagyi azonban egytől egyig régi jó ismerőseként köszöntötte mindegyiket.

– Te kis gyönyörűség – mondta, miközben felemelte a gyűrűt, hogy jobban szemügyre vehesse. – Ez volt az első ékszer, amit elloptam, még csitri koromban.

Ben nem tudta elképzelni, hogy milyen lehetett a nagyi fiatal korában. Ő csak

öreg néniként ismerte. Azt könnyebben el tudta képzelni, hogy a nagyfi már eleve idős néniként született. Sok-sok évvel ezelőtt a kórházban, amikor a nagyfi anyukája szülés után megkérdezte a bábát, hogy fia született-e, vagy lánya, a bába csak annyit felelt: – Egy idős nénike!

– Kis faluban nőttem fel, nagyon szegény családban – folytatta a történetét a nagyfi. – A közeli domb tetején állt egy hatalmas ház, amelyben egy lord élt a feleségével, a Davenport házaspár. A háború utáni időkben nem nagyon volt mit ennünk, nekem viszont egyfolytában korgott a gyomrom az éhségtől. Ezért aztán egy éjszaka, amikor mindenki nyugovóra tért, kiosontam a szüleim házából, a sötétség leple alatt keresztülvágtam az erdőn, és felkaptattam a Davenport-rezidenciáig.

– Nem féltél? – kérdezte Ben.

– Dehogynem félttem. Éjszaka egyedül a sötét erdőben, az félelmetes volt. A házat kutyák őrizték. Hatalmas fekete dobermannok. Ezért amilyen nesztelenül csak tudtam, felmásztam az ereszcsontra, és kerestem egy ablakot, amit nem zártak be. Nagyon kicsi voltam a koromhoz képest. Könnyedén át tudtam préselni magam a keskeny ablakrésen, és egy bársonyfüggöny mögött találtam magam. Aztán ahogy elhúztam a függönyt, kiderült, hogy a Davenport házaspár hálószobájába kerültem.

– Jaj, ne! – rémüldözött Ben.

– De bizony – folytatta a nagyfi. – Először csak valami ételt szerettem volna elcsenni, de aztán megláttam az éjjeliszekrényen ezt a csillogó gyönyörűséget – mesélte, és felmutatta a gyémántgyűrűt.

– Egyszerűen elemelted?

– Még a nemzetközi híró gyémánttolvajok dolga sem ilyen egyszerű, fiatalúr – magyarázta a nagyfi. – Davenport úr és felesége ugyan fülsiketítően horkolt, de tudtam, hogy ha véletlenül felébresztem őket, nekem végem. Lord Davenport ugyanis mindig az ágya mellett tartotta a puskáját.

– A puskáját? – hüledezett Ben.

– Úgy bizony – bólintott a nagyi. – A fácánvadászat akkoriban nagyon divatos volt, és Davenport úr semmiből nem akart kimaradni, ami divatosnak számított. Ezért aztán volt egy csomó fegyvere.

Ben homlokán izzadságcseppek csillogtak az izgalomtól.

– De ugye nem ébredt fel, és nem próbált lelőni téged?

– Türelem, fiatalúr. Mindent a maga idejében. Odaosontam az ágynak arra az oldalára, amelyiken Lady Davenport aludt, és felkaptam az éjjeliszekrényről a gyémántgyűrűt. Sosem láttam még ilyen gyönyörű ékszert ilyen közelről. Az anyukám nem is álmodott arról, hogy valaha gyémántgyűrűje lesz. Mindig azt mondogatta, hogy neki nincs ilyesmire szüksége, meg hogy mi vagyunk az ő kicsi gyémántjai. Amint így morfondíroztam kezemben a gyűrűvel, a legeslegcsodálatosabb dologgal, amit valaha láttam, furcsa zajra riadtam fel.

– Mi történt? – kérdezte Ben a homlokát ráncolva.

– Davenport uraság nagydarab, hájas és mohó ember volt. Alaposan megtömhette a hasát lefekvés előtt, mert hatalmasat böffentett.

Ben elnevette magát, a nagyi meg kuncogott. Ben jól tudta, hogy a böfögés egyáltalán nem vicces, mégsem bírta megállni nevetés nélkül.

– Rettenetesen hangos volt! – gurgulázott a nagyi kuncogva. – BBBBBBÖÖÖÖÖFFFFF! – utánozta a hangot.

Ben most már a hasát fogta nevéttében.

– Rettenetesen hangos volt – folytatta a nagyi. – Annyira hangos, hogy ijedtemben elejtettem a gyűrűt. A gyűrű nagyot koppant a fényesre suvikszolt tükfa padlón, és felébresztette Davenport uraságot meg a feleségét.

– Jaj, ne! – nyögte Ben.

– De bizony! Felkaptam hát a gyűrűt, és a nyitott ablakhoz szaladtam. Vissza se mertem nézni, de még hallottam, hogy Davenport uraság felhúzza a puskát. Amikor leugrottam a fűre, hirtelen kigyúltak a fények a házban, és csaholni kezdtek a kutyák. Az életemért szaladtam. És akkor újabb fülsikeütő hangot hallottam...

– Megint böffentett valaki? – kérdezte Ben csillogó szemmel.

– Nem. Ezúttal egy puska dördült. Davenport uraság rám lőtt, miközben lélekszakadva iszkoltam lefelé a domboldalon, be a fák közé.

– És aztán mi történt?

A nagyi rápillantott apró aranyórájára.

– Drága kis unokám, ideje indulnod. A szüleid halálra fogják aggódni magukat, ha észreveszik, hogy eltűntél.

– Kötve hiszem – legyintett Ben. – Nem érdekli őket semmi, csak az a hülye társastánc.

– Ez nem igaz, Ben – mondta a nagyi váratlanul. – Nagyon szeretnek téged.

- Szeretném, ha elmesélnéd a történet végét – mondta Ben. Iszonyatosan kíváncsi volt, hogy mi történt még azon az éjszakán.
- El fogom mesélni. De nem ma.
- Kérlek, nagyi...
- Ben, most már haza kell menned.
- Ez így nem igazság!
- Ben, indulnod kell. Megígérem, hogy ha legközelebb eljössz hozzám, befejezem a történetet.
- De...
- Legközelebb, Ben – zárta rövidre a vitát a nagyi.

11.

Sajtos-babos kolbász

Ben eszelős tempóban tekert hazafelé, még azzal sem törődött, hogy égnek a combizmai és majd kiköpi a tüdejét. Úgy repesztett, hogy már azon aggódott, nehogy a rendőrség megbüntesse gyorsajtásért. De nemcsak a bicikli kerekei pörögtek, hanem a gondolatok is Ben fejében.

Lehet, hogy az ő unalmas, öreg nagymamája egy igazi gengszter?!

Egy gengszter nagy?

Biztosan azért imádja annyira a gengszterekről szóló könyveket, mert ő is gengszter!

Abban a pillanatban, ahogy beslisszolt a hátsó ajtón, felharsant a *Táncos lábú sztárok* jól ismert zenéje a nappaliban. Éppen időben ért haza.

Megpróbált feltűnés nélkül felosonni az emeleti szobájába, és úgy tenni, mintha a háziját írná, amikor az anyukája rontott be a konyhába.

– Te meg mit csinálsz itt? – szegezte neki gyanakodva a kérdést.

– Semmit – felelte Ben.

– Hol izzadtál meg így? – folytatta az anyukája, és közelebb lépett hozzá. – Úgy izzadsz, mint egy disznó.

Ben látott már néhány malacot az életében, de egyikük sem izzadt. Ami azt illeti, a malacok nem is tudnak izzadni, mivel nincsen verejtékmirigyük.

Micsoda okosságokat meg lehet tudni ebből a könyvből, ugye?

– Nem izzadok – próbált tagadni Ben, pedig attól, hogy az anyukája észrevette, hogy izzad, csak még jobban szakadni kezdett róla a veríték.

– Már hogyan izzadnál. Talán kocogni voltál?

– Nem – vágta rá Ben.

– Ne merészelj hazudni nekem, Ben, az anyád vagyok! – háborodott fel Ben anyukája, majd a nyomaték kedvéért magára mutatott, de olyan lendülettel, hogy menet közben leröpült az egyik műkörme.

Ben anyukájának rendszeresen leestek a műkörmei. Egyszer Ben talált egyet a bolognai paellában.

– Ha nem kocogni voltál, akkor mégis miért szakad rólad a víz?

Bennek nagyon gyorsan ki kellett találnia valamit. A *Táncos lábú sztárok* főcímdalának utolsó taktusai hallatszottak a nappaliból.

– Táncoltam – csúszott ki Ben száján.

– Táncoltál? – szaladt fel Ben anyukájának a szemöldöke. Ben nem volt egy kiköpött Flavio Flavioli. Ráadásul szívből gyűlölte a társastáncot.

– Igen, meggondoltam magam a táncolással kapcsolatban. Rájöttem, hogy igazából imádok táncolni!

– De hisz nemrég még azt mondtad, hogy utálsz táncolni – vágott vissza az anyukája, akinek egyre gyanúsabb lett a történet. – Még a múlt héten is arról magyaráztál, hogy inkább megeszed a saját szutyidat, mint hogy ezt a marhaságot nézd. Nagyon rosszulesett nekem. Mintha kést forgattál volna a szívemben.

Ben anyukáját szemmel láthatóan igencsak felzaklatta az emlék.

– Sajnálom, anya! Nagyon sajnálom!

Ben megsimogatta az anyukája kezét. Ekkor újabb műköröm pottyant a padlóra.

– Most már szeretem a táncot, de tényleg. Az ajtórésen keresztül nézem a *Táncos lábú sztárokat*, és utánozom a lépéseket.

Ben anyukája valósággal sugárzott a boldogságtól. Mintha az élete egy csapásra értelmet nyert volna.

– Te tényleg profi táncos akarsz lenni? – kérdezte büszkén mosolyogva.

– Hol van már az a sajtos-babos kolbász, asszony! – üvöltött ki a nappaliból Ben apukája.

– Fogd be a szád, Pete! – kiabált vissza Ben anyukája könnybe lábadt szemmel.

Utoljára akkor sírt, amikor a tavalyi szezonban Flavio már a második héten kiesett a *Táncos lábú sztárokból*. Azzal a kövér és két ballábos Dame Rachel Prejudice-szel állították párba, akivel semmit nem lehetett kezdeni a parketten, csak körbe-körbe vonszolni, mint egy kábult tehenet.

– Hát... izé... szóval... – Ben kétségbeesetten próbált kibújni a válasz alól, de végül feladta. – Igen. Profi táncos akarok lenni.

– Igen! Tudtam! – sikította az anyukája. – Pete, gyere ide gyorsan! Ben valami nagyon fontosat akar mondani nekünk.

Ben apukája kivonszolta magát a konyhába.

– Na, Ben, mi történt? Csak nem akarsz felcsapni cirkuszosnak? Te jó ég, hol izzadtál meg ennyire?

– Pete, hagyd már békén! – szólt rá az anyukája, aztán lassan és kimerően, mint aki egy díjátadó gálán készül felolvasni a győztes nevét, így szólt: – Ben többé már nem akar vízvezeték-szerelő lenni...

– Hála a magasságos égnek – sóhajtott az apukája.

– Ben most már... – folytatta az anyukája, majd Benre pillantott. – Tudod mit, mondd meg neki te, fiam!

Ben kinyitotta a száját, de az anyukája nem bírta kivárni.

– Ben táncos akar lenni! – tapsikolt örömeiben.

– Van Isten! – kiáltott fel Ben apukája is boldogan. Tekintetét a nikotinfoltos mennyezetre emelte, mint aki arra számít, hogy mindjárt megpillantja a mennyei atyát.

– A konyhában gyakorol titokban – csacsogott izgatottan Ben anyukája. – Próbálja utánozni a fellépőket...

Ben apukája mélyen fia szemébe nézett, és férfiasan kezét rázott vele.

– Ez igazán csodás hír, fiam! Anyád meg én nem vittük sokra az életben. Mint tudod, anyád körömápoló...

– Műkörömépítő vagyok, Pete! – javította ki férjét Ben anyukája szemrehányóan. – Ég és föld a különbség, Pete, tudhatnád...

– Igen, elnézést, műkörömépítő. Belőlem meg unalmas biztonsági őr lett, mert túl kövér vagyok rendőrnek. Az volt a legnagyobb sikerem, amikor elkaptam egy nyugdíjas bácsit, aki megpróbált a nadrágja zsebébe gyömszölni egy doboz margarint. De ha te tényleg profi táncos akarsz lenni, hát... az... az lenne a legcsodálatosabb dolog, ami valaha történt velünk.

– A legeslegcsodálatosabb! – kontrázott az anyukája.

– A legeslegeslegcsodálatosabb – helyeselt az apukája.

– A legeslegeslegeslegcsodálatosabb – ujjongott az anyukája.

– Egyezzünk ki annyiban, hogy tényleg nagyon szuper lenne – próbálta lehűteni a kedélyeket Ben apukája. – De figyelmeztetek, fiam, hogy nem lesz könnyű dolgod. Ha a következő húsz évben minden áldott nap nyolc órát gyakorolsz, lehet, hogy bejutsz a műsorba.

– Lehet, hogy az amerikai változattal kéne próbálkozni! – javasolta az anyukája. – Ó, Pete, képzeld csak el, mi lenne, ha a fiunk Amerikában futna be!

– Ennyire azért ne szaladjunk előre, asszony! Egyelőre még a brit tehetségkutatót sem nyerte meg. Először egy ifjúsági versenyen kell indulnia.

– Igazad van, Pete. Gail mondta, hogy valamikor karácsony előtt rendeznek egy vetélkedőt.

– Pezsgőt bontunk, asszony! A fiunk táncbajnok lesz!
Ben közben sűrűn káromkodott magában.
Egyre cifrábbakat mondott.
Hogy a fenébe fog kimászni ebből a slamasztikából?!

12. Szerelombomba

A vasárnap reggel azzal telt, hogy Ben anyukája méretet vett a fiáról a fellépőruha elkészítéséhez. Ben anyukája egész éjjel fenn volt, és ruhaterveket készített.

Bennek kellett aztán kiválasztania, melyiket szeretné, végül rábökött arra, amelyiket a legkevésbé tartotta rondának.

Ben anyukájának kézzel rajzolt vázlatai között akadt minden, a viccestől kezdve egészen a kínosig...

Mutatunk néhány példát:

Lombos fa

Gyümölcskoktél

Mennydörgés és villámlás

Baleset és vészhelyzet

Jeges szelet

Sövény és borz

Szaloncukor

Szalonnás rántotta

Konfetti

Víz alatti világ

Izzó szenvedély

Sajt és hagyma

Naprendszer

Zongorista

Ben szerint azonban a szerelembomba volt a legkevésbé ciki:

– Keresnünk kell majd neked egy helyes kislányt táncpartnernek a versenyre! – csacsogott Ben anyukája izgatottan, majd hirtelen beszorult a varrógép tűje alá az egyik műkörme, és kettéhasadt.

Bennek eszébe sem jutott, hogy választania kell magának táncpartnert. Szóval, nem elég, hogy táncolnia kell, de az is kiderült, hogy egy *lánnyal* kell táncolnia! Ráadásul nem is akármilyen lánnyal, hanem egy koraérett, csillogó bronzbarnára kencézett, harisnyanadrágos lánnyal, akit a felismerhetetlenségig fognak sminkelni.

Ben még abban a korban volt, amikor a lányok nagyjából annyira tűnnek vonzónak, mint a nyálkás békapete.

– Nem kell nekem partner, egyedül szeretnék fellépni – hadarta Ben.

– Szólószám! – kiáltott fel az anyukája. – Micsoda eredeti ötlet!

– Ami azt illeti, nem bírok már tovább tétlenül ácsorogni. Inkább felmennék a szobámba gyakorolni – nyögte Ben, azzal felrobogott a lépcsőn, és eltűnt a szobájában. Miután becsukta maga mögött az ajtót, bekapcsolta a rádiót, kimászott az ablakon, felpattant a bringájára, és lélekszakadva áttekert a nagyihoz.

– Ott tartottunk, hogy bemenekültél az erdőbe, amikor Lord Davenport elkezdett lőni rád – nyaggatta Ben a nagyit.

De mintha a nagyinak fogalma sem lett volna arról, hogy miről beszél.

– Valóban? – kérdezte a nagyit, és szemmel láthatóan össze volt zavarodva.

– Ennél a résznél fejezted be tegnap a mesélést. Azt mondtad, hogy miután megfújtad a gyémántgyűrűt Davenporték hálószobájából, és a pázsiton átvágva menekülőre fogtad, lövéseket hallottál...

– Ó, igen, már emlékszem – mondta a nagyit, és az arca felderült.

Ben szélesen elmosolyodott. Hirtelen beugrott neki, hogy mennyire imádta, amikor kicsi korában a nagyit meséi egy varázslatos világba röpítették. Egy világba,

ahol az emberrel izgalmasabb és hátborzongatóbb dolgok történnek, mint bármilyen filmben, tévéműsorban vagy videojátékban.

Alig egy hete még úgy tett, mintha aludna, nehogy a nagyi meséljen neki. Teljesen elfelejtette, milyen izgalmasak is tudnak lenni ezek a történetek.

– És ahogy futottam és futottam – folytatta a nagyi levegő után kapkodva, mintha most is futna –, egyszer csak eldördült egy lövés. Aztán még egy. A hangjából tudtam, hogy sörétes puska, nem pedig golyós...

– Mi a különbség? – vágott a szavába Ben.

– A golyós puska egyetlen lövedéket lő ki, és sokkal pontosabban lehet célozni vele. A sörétes puska meg egy csomó apró ólomgolyócskát terít szét. Sörétes puskával még a legügyetlenebb vadász is el tudja találni a célpontot, elég, ha feléje fordul, és meghúzza a ravaszt.

– És Davenport uraság eltalált téged? – kérdezte Ben, és arcáról lehervadt a mosoly. Őszintén aggódott a nagyiért.

– Igen, de szerencsére addigra már elég messze voltam, úgyhogy megúsztam néhány karcolással. Aztán kutyaugatás ütötte meg a fületem. Rám uszították a falkát, pedig csak egy kislány voltam. Ha elkapnak, darabokra szaggatnak...

Bennek még a lélegzete is elakadt a rémülettől.

– És hogyan menekültél meg?

– Az eszemet használtam a lábam helyett. Nem tudtam volna elmenekülni a kutyák elől. A világ leggyorsabb futója sem tudta volna lehagyni őket. Viszont úgy ismertem az erdőt, mint a tenyeremet, sokszor játszottunk ott a testvéreimmel. Tudtam, hogy ha sikerül átjutnom a folyó túloldalára, a kutyák elveszítik a nyomomat.

– Hogyhogy?

– A kutyák nem érzik a szagokat a vízben. A folyó túlszéljén egy hatalmas tölgyfa magasodott, arra másztam fel.

Ben már azt is nehezen tudta elképzelni, ahogy a nagyi lépcsőt mászik, de hogy fára is, azt végképp nem.

– Újabb lövések dördültek a sötétben, ahogy a folyó felé rohantam – folytatta a nagyi. – A fák közt botorkáltam, és mivel az orromig se láttam, megbotlottam egy kiálló gyökérben, és arccal előre belezuhantam a sárba. Ahogy feltápáskodtam és megfordultam, egy egész sereg felfegyverkezett lovast pillantottam meg. Puskával és lobogó fáklyákkal a kezükben fürkészték a környéket, Davenport uraság vezetésével. A fáklyák fénye bevilágította az erdőt. Beleugrottam a folyóba. Akkor is éppen november felé járt, közelgett a tél, a víz jéghideg volt. Kis híján sokkot kaptam, alig bírtam levegőt venni. A számra tapasztottam a kezemet, nehogy felkiáltsak. A kutyák hangosan ugatva közeledtek. Legalább egy tucat kutyából állt a falka. Ahogy a partra pillantottam, éles fogaik csak úgy villogtak a holdfényben.

– Átgázoltam a folyón, és megpróbáltam felmászni a fára. De a kezem sáros volt, a lábam vizes, ezért újra meg újra lecsúsztam a fa törzséről. Jobb híján a hálóingembe töröltem a kezem, és végül sikerült felkapaszkodnom a fára, egészen a legtetejére, ott kuporogtam, pisszenni se mertem. Hallottam, ahogy a kutyák és Davenport serege a folyót követve az erdő egy másik része felé veszi az irányt. A kutyák dühödt ugatása egyre halkult, és hamarosan a fáklyák is távoli fénypontokká váltak. Biztonságban voltam, de még órákig kuporogtam reszketve a fa tetején. Megvártam, amíg megvirrad, aztán lemásztam, és visszamentem a kunyhómba. Bebújtam az ágyba, és a takaró alatt vártam meg azt a néhány percet, amíg felkel a nap.

Ben a történet minden apró részletét maga elé képzelte. A nagy története teljesen elbűvölte.

– És nem kerestek otthon?

– Mivel a sötétben senki sem ismert fel, Davenport emberei az egész falut átkutatták. Minden kunyhót felforgattak, hogy megtalálják a gyűrűt.

– Nem vallottad be, hogy te voltál?

– Szerettem volna, mert lelkiismeret-furdalásom volt. De tudtam, hogy ha vallomást teszek, nagy bajba kerülök. Davenport uraság nyilvánosan megvesszőztetett volna a falu főterén.

– Akkor mit csináltál?

– Hát... lenyeltem a gyűrűt.

Ben azt hitte, hogy rosszul hall.

– A gyűrűt, nagy? Lenyelted a gyűrűt?

– Az volt a legjobb megoldás, ha elrejttem a gyomromban. Tudtam, hogy pár nap múlva úgyis ki fog jönni belőlem.

– Hú, az biztos fájdalmas lehetett! – szisszent fel Ben, és már a gondolattól is összerándult a fenéke. Nehezen tudta elképzelni, milyen lehet, ha az embernek egy nagy gyémántgyűrűt kell kikakilnia.

– Valóban fájdalmas volt. Ami azt illeti, rettenetesen fájdalmas – fintorodott el nagy. – Egyedül az volt a jó benne, hogy addigra már fenekestül felforgatták a falut. Kivéve persze a fenekemet, azt nem forgatta fel senki – Ben kuncogni kezdett. – Davenport emberei továbbálltak, hogy átkutassák a szomszéd falut is. Egy este aztán kimentem az erdőbe, és elrejtettem a gyűrűt. Olyan helyet kerestem neki, ahol senki sem találhatja meg: egy szikla alá dugtam a folyóban.

– Ügyes! – jegyezte meg Ben.

– Az a gyűrű csak az első volt a sorban, Ben, sajnos több másik is követte. Életemben nem éreztem ahhoz fogható izgalmat, mint amikor az első gyűrűt elloptam. Amikor esténként ébren feküdtem az ágyamban, arról álmodoztam, hogy rengeteg gyémántot fogok még ellopni. A gyűrűlopás csak az első állomása volt egy hosszú és sikeres bűnözői karriernek – suttozta a nagy, és Ben ártatlan, fiatal szemébe mélyedt.

13.

Végigbűnözött élet

Úgy röptek az órák, mint a percek, ahogy a nagyfi sorra elmesélte az unokájának, hogyan lopta el a nappali szőnyegén szétterített csillogó ékszereket.

A hatalmas diadém egykor az Amerikai Egyesült Államok elnökének feleségéé, a First Ladyé volt. A nagyfi elmesélte Bennek, hogyan hajózott át egy óceánjáró fedélzetén ötven évvel azelőtt az Atlanti-óceánon, hogy a washingtoni Fehér Házból ellopja a csodás ékszert. Aztán a hazaúton ráadásnak ellopta még a hajón utazó gazdag hölgyek ékszereit is! Amikor a hajó kapitánya rajtakapta, kénytelen volt beugrani a vízbe, és úszva megtenni az utolsó néhány mérföldet, hogy visszajusson Angliába a bugyogójába rejtett ékszerekkel.

A nagyfi azt is elmesélte Bennek, hogy a csillogó smaragd fülbevalók, melyeket hosszú évtizedek óta rejteget kis házikójában, több millió fontot érnek. Egykor egy dúsgazdag indiai maharadzsza feleségének, egy maharaninak a tulajdonában voltak. Felidézte, hogyan vette igénybe egy elefántcsorda segítségét, amikor ellopta a fülbevalókat. Rávette az elefántokat, hogy egymás hátára állva hatalmas létrát alkossanak, aztán a falon átmászva bejutott a maharadzsza erődítményébe, egészen pontosan az uralkodói hálóterembe, ahol a fülbevalókat tartották.

A legelképezetűbb történet azonban arról szólt, hogy a nagyfi hogyan lopta el azt az óriási sötétkék gyémánt-és zafírkövekkel díszített brosst, amely ott csillogott a nappali rojtos szőnyegén. Az ékszer egykoron az Orosz Birodalom utolsó uralkodónőjének tulajdonában volt, aki férjével, a cárral az 1917-es forradalomig kormányozta az országot. Hosszú évekig őrizték golyóálló üveg mögött Szentpéterváron egy *Ermitázs* nevű múzeumban, ahol egy rettenthetetlen orosz katonából álló szakasz huszonnégy órás őrszolgálatot teljesített az évnél mind a háromszázhatvanöt napján, nehogy valaki ellopja a brosst.

Ez az akció kívánta a legkörültekintőbb tervezést az összes közül. A nagy először is elrejtőzött egy régi páncélban, amelyet több száz éve, valamikor Nagy Katalin cárnő idején készítettek. Minden alkalommal, amikor a katonák egy pillanatra elfordultak, a nagy előrébb araszolt pár millimétert a páncélban, amíg végül elég közel került a brosshoz. Egy hétbe telt, mire sikerült neki.

– Egy hétig lopakodó üzemmódban? – ámult el Ben.

– Pontosan, fiatalúr! – felelte a nagy. – Aztán az ezüstbaltámmal betörtem az üveget, és megkaparintottam a brosst.

– És hogyan menekültél el, nagy?

– Hát ez jó kérdés... ööö, hogy hogyan is menekültem el? – A nagy szemmel láthatóan össze volt zavarodva. – Jaj, ez a fránya feledékenységem! A korral jár, fiam.

Ben bátorítólag mosolygott a nagymamájára.

– Semmi baj, nagy!

Hamarosan eszébe jutottak a menekülés részletei, és a nagy folytatta.

– Ó, igen, már emlékszem! Kiszaladtam a múzeum udvarára, ahol beugrottam egy hatalmas ágyú csövébe, és kilőttem magam a biztonságot jelentő városba!

Ben elképzelte az eseményt: a nagyija talpig páncélban felröpül az égre a legsötétebb orosz éjszakában. Ami azt illeti, elég hihetetlennek tűnt a történet, de mégis hogyan került volna ennek a kedves idős hölgynek a birtokába ez a rengeteg csodaszép és felbecsülhetetlen értékű drágakő?

Bent teljesen lenyűgözték a nagy hajmeresztő meséi. Otthon sosem meséltek neki semmit. Amint megérkeztek a munkából, a szülei azonnal bekapcsolták a tévét, ledobták magukat a kanapéra, és kész. A nagy meséi viszont olyan izgalmasak voltak, hogy Ben már azon gondolkodott, milyen jó lenne odaköltözni hozzá. Akkor egész nap hallgathatná a nagyit.

– Nincs is olyan ékkő a világon, amit te ne tudtál volna elcsaklizni – jegyezte meg Ben.

– Ó, de még mennyire, hogy van, fiatalúr! – sóhajtott a nagy. – Ez meg mi volt?

– Micsoda? – kérdezett vissza Ben.

A nagy az ablakra mutatott Ben háta mögött, és az arcára kiült a rettegés.

– Ez a... Ez a...

– *Micsoda?* – ismételte meg Ben izgatottan a kérdést, de nem mert megfordulni, hogy megnézzé, mire mutogat a nagy. Egész testében megborzongott.

– Ben! – szólt rá a nagy. – Nehogy hátrafordulj!

14.

A kotnyeles szomszéd

Ben azonnal az ablak felé fordult. Mintha egy sötét árnyalakot látott volna, fura kalapban, amint befelé kandikál a koszos ablakon, de a következő pillanatban a különös alak már el is tűnt.

– Valaki leskelődött az ablaknál – mondta Ben levegő után kapkodva.

– Tudom – mondta a nagyi. – Figyelmeztettelek, hogy ne fordulj hátra.

– Kimenjek megnézni, hogy ki az? – kérdezte Ben, és nagyon szurkolt, hogy a nagyi nemet mondjon. Jobban örült volna, ha inkább a nagyi megy ki megnézni, hogy ki kukkolta őket.

– Lefogadom, hogy megint az a kotnyeles szomszédod leskelődött, Parker úr. A hetes szám alatt lakik, mindig egy lapos, kerek kalapban mászkál, és egyfolytában szaglászik utánam.

– De hát miért? – kérdezte Ben.

A nagyi vállat vont.

– Nem tudom. Biztosan fázik a feje.

– Micsoda? – hökkent meg Ben. – Ja, nem a kalapjára gondoltam. Azt akartam kérdezni, hogy miért szaglászik utánad.

– Parker úr a hadseregben szolgált őrnagyi rangban, de nyugállományba helyezték, és unalmában megszervezte a Komor közti Őrszolgálatot.

– Mi az az Őrszolgálat? – kérdezte Ben.

– Néhány környékbeli lakos, aki arra vigyáz, hogy senkihez se törjenek be az utcában. De Parker úrnak az Őrszolgálat csak ürügy arra, hogy kémkedjen és leskelődjön. A kotnyeles vén trotty. Amikor hazafelé jövök a boltból a káposztával teli cekkeremmel, mindig látom, hogy Parker úr az ablakban áll, és a függöny mögül fürkészi távcsővel az utcát.

– Talán gyanakszik rád? – kérdezte Ben, és hirtelen megijedt. Nem akart börtönbe kerülni bűnrészességért. Igaz, nem tudta pontosan, hogy mit jelent a „bűnrészesség”, de azzal azért tisztában volt, hogy aki ilyesmit csinál, az akár börtönbe is kerülhet, de persze csak akkor, ha már nem fiatalkorú, mint ő.

– Mindenkire gyanakszik. Nem árt szemmel tartanunk, fiatalúr. Ez egy veszélyes fickó.

Ben odament az ablakhoz, és kilesett rajta. Nem látott senkit.

A következő pillanatban éktelen csörömpölés hallatszott.

Bennek kihagyott a szíve egy pillanatra. Aztán rájött, hogy a csengő szólt, de azt is azonnal felfogta, hogy ha beengedik Parker urat, és az meglátja a bizonyítékokat

a szőnyegen, a rendőrség pikk-pakk lecsukja őket.

– Ne nyiss ajtót – suttozta Ben, azzal máris a nappali közepén termett, és nekiállt visszadobálni az ékszereket a kekszesdobozba.

– Hogyhogy ne nyissak ajtót?! Hiszen tudja, hogy itthon vagyok. Az előbb benézett az ablakon. Te csak menj, és engedd be, addig én elrejttem az ékszereket.

– Engedjem be?

– Igen! Igyekezz már!

Parker úr megint ráfeküdt a csengőre. Ezúttal még hosszabban nyomta, mint először. Ben nagy levegőt vett, kiment az előszobába, majd rendíthetetlen nyugalommal kinyitotta az ajtót.

Odakint egy férfi állt egy rettenetesen ronda kalapban. Ha nem hiszed, nézd csak meg a saját szemeddel:

– Mit parancsol? – kérdezte Ben a szokásosnál kissé magasabb hangon. – Segíthetek valamiben?

Parker úr betette a lábát a résbe, nehogy Ben be tudja vágni az ajtót az orra előtt.

– Te meg ki vagy? – dörrent rá orrhangon.

Hatalmas orra volt, amitől még kotnyelesebb kinézete lett, pedig amúgy is rettenetesen kotnyeles feje volt. A hatalmas orra miatt orrhangon beszélt, úgyhogy minden, amit mondott, röhejesen hangzott. A szeme azonban vörösén izzott, mint valami démonnak.

– A nagy barátja vagyok – buggyant ki Benből, de maga sem értette, hogy miért mondta ezt. Igazság szerint rettenetesen meg volt ijedve, és nem bírta a nyelvével.

– Szóval a barátja? – mordult rá Parker úr, és beljebb lökte az ajtót. Erősebb volt

Bennél, szép lassan be is furakodott az előszobába.

– Már mint az unokája, Parker úr... uram... – hebegte Ben, és a nappali felé hátrált.

– Miért hazudozol nekem összevissza? – morogta Parker úr, és ahogy Ben lépdelt hátra, úgy ment utána. Mintha csak tangóztak volna.

– Nem hazudozom! – háborodott fel Ben.

Akkor már a nappali ajtajában álltak.

– Ide nem mehet be! – kiáltotta kétségbeesetten a fiú, és a szőnyegen szétszórt ékszerekre gondolt.

– Miért nem?

– Izé... mert... A nagy éppén jógázik – mondta. – Meztelenül – tette hozzá.

Ben érezte, hogy valami spéci kifogást kell kitalálnia, ha meg akarja akadályozni, hogy Parker úr a nappaliba berontva meglássa az ékszereket. Ben már azt hitte, sikerült a terve, mert a következő pillanatban Parker úr a homlokát ráncolva megtorpant.

Sajnálatos módon mégsem tudta meggyőzni a kotnyeles szomszédot.

– Meztelenül jógázik?! Na persze, hiszem, ha látom. Azonnal beszélni akarok a nagyanyáddal. Most pedig tűnj az utamból, te ronda kis pondró! – mondta, azzal félrelökte Bent, és benyitott a nappaliba.

A nagy minden bizonnyal hallotta, hogy miket mond Ben az ajtó túloldalán, mert ahogy Parker úr berontott a nappaliba, a nagy egy szál melltartóban és bugyogóban állt a szoba közepén, fapózban.

– Parker úr, mégis mit képzels?! – kiáltotta a nagy szörnyülködést színlelve.

Parker úr körbepillantott a szobán. Hirtelenjében azt sem tudta, hová nézzen. Végül a szőnyegre szegezte a tekintetét, de a nagyi addigra mindent eltakarított onnan.

– Elnézést kérek, asszonyom, de kénytelen vagyok megkérdezni, hogy hová tűntek az ékszerek, amelyek az imént még itt hevertek szétszórva.

Ben észrevette, hogy a kekszesdoboz sarka kilóg a kanapé mögül. Titokban beljebb tolt a lábával.

– Miféle ékszerek, Parker úr? Talán megint leskelődött? – szegezte neki a kérdést a nagyi felháborodottan, továbbra is egy szál alsóneműben.

– Nos... izé... én – hápogott Parker úr. – Jó okom volt rá. Akkor fogtam gyanút, amikor egy fiatalembert láttam belépni a maga ingatlanába. Arra gyanakodtam, hogy betörő.

– De hiszen magam nyitottam neki ajtót.

– Attól még lehet, hogy az illető egy igen elbűvölő betörő, aki aljas módon az ön bizalmába férkőzött.

– Ő az unokám. Minden péntek este nálam alszik.

– Aha! – kiáltott fel diadalittasan Parker úr. – Ma nem is péntek este van! Így már érthető, miért keltette fel a gyanúmat a fiú. A Komor közti Őrszolgálat vezetőjeként köteles vagyok minden gyanús mozgást jelenteni a rendőrségnek.

– Örüljön, ha nem mi jelentjük fel magát a rendőrségen, Parker úr! – vágott a szavába Ben.

– Mégis miért? – hökkent meg a férfi. Összehúzta a szemét. Most már nem is vörös volt, hanem úgy lángolt, mintha meggyulladt volna az agya.

– Azért, mert alsóneműt viselő idős hölgyek után leskelődik! – kiáltotta Ben diadalittasan. A nagyi a fiúra kacsintott.

– De hiszen még ruhában volt, amikor benéztem az ablakon... – ellenkezett Parker úr.

– A magafajták mindig ezzel védekeznek! – jegyezte meg a nagyi. – Most pedig tűnjön el a házamból, mielőtt kihívom a rendőrséget, és lecsukatom kukkolásért!

– Hallani fognak még rólam! A viszontlátásra! – mondta Parker úr, aztán sarkon fordult és elviharzott. Ben és a nagyi hallották, ahogy bevágja maga után a bejárati ajtót. Az ablakhoz siettek, és figyelték, ahogy Parker úr visszaiszkol a házába.

– Szerintem jól ráijesztettünk – hengegett Ben.

– Akkor is vissza fog jönni – mondta fejcsóválva a nagyi. – Nagyon óvatosnak kell lennünk.

– Valahová máshová kéne elrejtenuk a kekszesdobozt – javasolta Ben.

A nagyi egy percig törte a fejét.

– Dugjuk a padló alá.

– Rendben – bólintott Ben. – De előbb...

– Igen, Ben?

– Mi lenne, ha előbb felöltöznél?

15. Vakmerő és izgalmas

Miután a nagyi felöltözött, leültek Bennel a kanapéra.

– Nagyi, mielőtt Parker úr beállított, éppen azt mondtad, hogy volt olyan ékszer, amit nem tudtál ellopni – suttogetta Ben.

– Létezik néhány különleges ékszer, amire minden híres tolvajnak fáj a foga, de senki sem tudja ellopni őket. Egyszerűen lehetetlen.

– Szerintem te meg tudnád csinálni, nagyi. Te vagy minden idők legnagyobb ékszertolvaja.

– Köszönöm, Ben, és lehet, hogy így van... vagyis inkább volt... De ez akkor is egy lehetetlen vállalkozás, ezeket a kincseket egyszerűen nem lehet ellopni.

– Kincsek? Ezek szerint nem csak egy van?

– Pontosan, drágám. Legutóbb háromszáz éve próbálták ellopni. Egy bizonyos Blood százados, ha jól emlékszem. Nem vagyok biztos abban, hogy a királynő jó néven venné a dolgot... – kuncogott a nagyi.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy a...?

– De bizony, a *koronaékszerekről* beszélek, Ben.

Ben már hallott a koronaékszerekről történelemórán. A törri azon kevés tantárgyak egyike volt, amelyet szeretett, mivel törriórán sok szó esett a régi időkben alkalmazott véres büntetési módszerekről. A „felakasztották, megnyúzták, felnégyelték” volt az egyik kedvence, de tetszett neki a keréketörés és a máglyahalál is, no meg persze az, amikor valakinek forró piszkavasat dugtak a fenekébe.

De hát ez mindenkinek tetszik, nem igaz?

A suliban Ben megtanulta, hogy a „koronaékszerek” kifejezés koronát, kardot, jogart, gyűrűt, karkötőt és országalmát takar, melyek között akadt több ezer éves darab is. A koronaékszereket koronázási ünnepeken használták, és 1303 óta a londoni Towerben őrizték őket.

Ben sokszor könyörgött a szüleinek, hogy vigyék el a Towerbe megnézni a koronaékszereket, de a szülei csak sopánkodtak, hogy London túl messze van (holott igazából nem is volt messze).

Ami azt illeti, a szülei soha sehová nem vitték el. Ben régebben szájtátva hallgatta az osztálytársait, amikor a suliban beszámoltak fantasztikus kalandjaikról. Tengerparti kirándulások, múzeumlátogatások, külföldi nyaralások. Mindig

gombóc volt a torkában, amikor rá került a sor. Szégyellte volna beismerni a társai előtt, hogy a szünidőben semmi más nem csinált, csak mirelit kajával tömte a fejét és a tévét bámulta, ezért aztán mindenféle történeteket talált ki sárkányrepülőkről, fára mászásról meg titokzatos kastélyokról.

Most azonban minden eddiginél érdekesebb történet birtokába jutott: a nagymamája egy nemzetközi hírű ékszertolvaj. Egy igazi gengszter! A baj csak az volt, hogy ha Ben bárkinek is kikotyogja a dolgot, a nagyfi máris repül a dutyiba.

Ben hirtelen rádöbbsent, hogy végre itt a lehetőség, hogy valami vakmerőt és izgalmasat tegyen.

– Én segíthetek neked – mondta Ben, és próbált higgadtan és megfontoltnak látszani, miközben a szíve majd kiugrott a helyéről.

– Mármit miben? – hökkent meg kissé a nagyfi.

– Hát ellopni a koronaékszereket! – felelte Ben sokat sejtető mosollyal.

Az apukája egész nap a tizenkét éven aluliak számára meghirdetett országos táncverseny szervezőit hívogatta, amíg végül nagy nehezen benevezte Bent. A versenyt a városházán rendezték meg, alig pár hét maradt hátra. Nem volt vesztegetni való idejük, ezért Ben anyukája minden ébren töltött percében fiacskája „szerelembomba” szerkóját csinosította.

– Megy a gyakorlás, fiam? – kérdezte Ben apukája. – Úgy látom, rendesen megizzadtál.

– Kösz, apa, egész jól megy már – füllentette Ben. – Egy elképesztően látványos számmal készülök a nagy eseményre.

Ben nagyon megharagudott magára, hogy ennyire nem tudja tartani a száját.

Egy elképesztően látványos számmal?

Már annak is örülni fog, ha nem esik orra, és nem esik le a színpadról.

– Nagyon várjuk már, hogy végre láthassuk! Szerencsére már nem kell sokat aludni a nagy napig! – mondta Ben anyukája, fel sem nézve a varrógépről. Százsámra varrta fel a kis piros, csillogó szíveket Ben nadrágjának szárára.

– Egyelőre inkább egyedül szeretnék gyakorolni, anyu, tudod... – Ben idegesen nyelt egyet. – Amint kész lesz a szám, egyből megmutatom nektek.

– Igen, igen, ez érthető – bólogatott Ben anyukája.

Ben megkönnyebbülten sóhajtott. Sikerült egy kis idő nyernie.

De csak egy nagyon kicsit.

Pár hét múlva elő kell majd adnia a szólószámot az egész város előtt.

Leült az ágyára, és kivette alóla a *Vízvezeték-szerelők hetilapjának* egyik korábbi számát. A címlapon látta, hogy az újságban van egy cikk „A vízvezeték-szerelés rövid története” címmel, amely London legrégebbi szennyvízcsatornáiról szólt. Ben gyorsan odalapozott.

Heuréka! Elámult attól, amit látott.

Néhány évszázaddal korábban a Temze folyó, amelynek partján a Tower is állt, egyszerű szennyvízcsatornaként funkcionált. (Ez egész pontosan azt jelentette, hogy a folyó tele volt kakival meg pisivel.)

A folyóparton sorakozó épületek végéből hatalmas csövek vezettek egyenesen a folyóba. A magazin részletes ábrákat is közölt, melyek megmutatták, hogy London leghíresebb épületeinek szennyvízvezetékei hol csatlakoztak a folyóba.

És...

Ahogy Ben végighúzta az ujját az egyik lapon...

Megtalálta a Tower szennyvízcsatorna-rendszerének ábráját.

Ott volt a megoldás a koronaékszerek elrablásához. Az egyik szennyvízelvezető majdnem egy méter átmérőjű volt, elég nagy ahhoz, hogy egy gyerek felússzon rajta. Sőt, talán még egy apró termetű idős néni is elférne benne.

A cikkben azt is megírták, hogy amikor a vezetékrendszert felújították, és az épületet megfelelő kanálisokkal látták el, a régi csatornákat egész egyszerűen a földben hagyták, mivel senkinek sem volt kedve kiásni őket.

Ben valósággal beleszédült abba, hogy ez mit jelent. Elképzelhető, hogy létezik egy hatalmas csatorna, amely a Temzéből egyenesen a Towerbe vezet, és az is elképzelhető, hogy erről – leszámítva néhány megszállott vízvezeték-szerelőt – az égvilágon senki sem tud. Ben sem tudott volna róla, ha nem lett volna hosszú évek óta lelkes olvasója a *Vízvezeték-szerelők hetilapjának*.

Ha felússznak a nagyival a kanálison, simán bejuthatnak a Towerbe...

Anyu és apu nagyon nagyot tévedett! – gondolta Ben. *Nem igaz, hogy a vízvezeték-szerelés unalmas dolog.*

Persze egy szennyvízcsatorna nem éppen ideális terep, ha a benne maradt kakira meg pisire gondolunk, de az mostanra már több száz éves lehet.

Ben nem tudta eldönteni, hogy ez jó vagy rossz.

Megreccsent a padló, és a következő pillanatban kitárult a szoba ajtaja. Ben anyukája rontott be, kezében a „szerelembomba” szereléssel.

Ben gyorsan az ágy alá dobta az újságot. Rettentő büntudatos lett az ábrázata.

– Szeretném, ha ezt felpróbálnád – nyújtotta Ben felé a fellépőruhát az anyukája.

– Oké – mondta Ben, azzal ügyetlenül lehuppant az ágyára, és sarkával betolta az ágy alá a *Vízvezeték-szerelők hetilapjának* kint felejtett példányait, nehogy az anyukája észrevegye őket.

– Ez meg mi? – kérdezte. – Mit dugtál az ágy alá? Csak nem a *Cici* magazint?

– Dehogy is, anyu – pirult el Ben, és érezte, hogy sikerült igen kellemetlen helyzetbe hoznia magát. Az anyukája most azt hiszi, hogy valami disznó újságot rejteget az ágy alatt.

– Nem kell szégyellned, Ben. Szerintem természetes, hogy érdeklődést mutatsz a

lányok iránt.

Jaj, ne! – gondolta Ben. *Anyu megint kiselőadást fog tartani a lányokról!*

– Nincs mit szégyellni azon, hogy érdekelnek a lányok, Ben.

– Dehogyan is nincs! A lányok annyira undorítóak!

– Nem, Ben, tévedsz, ez a világ legtermészetesebb dolga...

Miért nem hagyja már abba?!

– MINDJÁRT KÉSZ A VACSORA, SZERELMEM! – kiáltott fel a földszintről Ben apukája. – MIT CSINÁLTOK ODAFENN?

– A LÁNYOKRÓL BESZÉLGETÜNK BENNEL! – kiabált vissza az anyukája.

Bennek olyan vörös lett a feje, hogy ha elég nagyra tátotta volna a száját, lehet, hogy postaládának nézik.

– MICSODA? – üvöltött az apukája.

– LÁNYOK! – kiabált vissza az anyukája. – ÉPPEN A LÁNYOKRÓL PRÓBÁLOK BESZÉLGETNI BENNEL!

– Á, MÁR ÉRTEM! – kiáltotta az apukája. – AKKOR LEÁLLÍTOM A SÜTŐT!

– Na szóval, Ben, ha valaha is úgy érzed, hogy...

CSING-CSING. CSING-CSING. CSING-CSING.

Abban a pillanatban megszólalt Ben anyukájának mobiltelefonja.

– Ne haragudj, drágám – mondta Bennek, majd a füléhez emelte a készüléket. – Gail, vissza tudlak hívni? Éppen a lányokról beszélgetünk Bennel. Oké, köszi, puszi!

Azzal letette a telefont, és a fiához fordult.

– Jaj, hol is tartottam? Ó, igen, megvan. Ha valaha is úgy érzed, hogy szeretnél beszélgetni velem a lányokról, ne fogd vissza magad. Bízhatok bennem, senkinek sem fogom elárulni...

17.

Az akció kitervelése

Másnap reggel Ben életében először ugrándozva ment az iskolába.

Előző este vízvezetékszerelés-mániájának köszönhetően Ben felfedezte, hogy a Towernek is van gyenge pontja. Kiderítette, hogy a világ legbevehetetlenebbnek hitt épülete, ahol egykoron az ország legelvetemültebb bűnözőit őrizték és végezték ki, mégsem olyan biztonságos. Egy hatalmas szennyvízcsatorna vezet belőle egyenesen a Temzébe.

Ezen a régi kanálison keresztül fognak bejutni a nagyival a Towerbe, aztán ugyanazon az útvonalon távoznak majd! A terv zseniális volt, Ben pedig nem tudta palástolni a csodálatos felfedezés fölött érzett izgalmát.

Ezért ment ugrándozva az iskolába.

Alig bírta kivárni, hogy péntek este legyen, amikor a szülei szokás szerint lepasszolják a nagyihoz.

Akkor aztán szépen meggyőzi a nagyit, hogy ha összefognak, együtt biztosan el tudják lopni a koronaékszereket. Ben elviszi neki a csatornarendszer tervrajzát a *Vízvezeték-szerelők hetilapjából*, hogy megmutassa a Towerből a Temzébe vezető kanálist. Egész éjjel fenn maradnak majd, hogy kidolgozzák minden idők legvakmerőbb ékszerrablásának részleteit.

Egyedül az zavarta Bent, hogy péntek estig még hátravolt egy teljes iskolahét, rengeteg unalmas tanórával, tanárokkal meg sok-sok házi feladattal. Ben azonban elhatározta, hogy kihasználja ezt a hetet, ha már egyszer úgyis iskolába kell járnia.

A számítástechnika-órán rákeresett az interneten a koronaékszerekre, és minden információt megjegyzett, amit csak talált róluk.

Töriórán a Towerrel kapcsolatos kérdésekkel bombázta tanárát, arra volt kíváncsi, hogy az épületnek pontosan melyik részében őrzik az ékszereket. (Aki nagyon kíváncsi, annak elárulom: az Ékszer-toronyban.)

Földrajzon talált egy atlaszt a Brit-szigetekről, amelyen meg tudta nézni, hogy a Temze melyik részén található pontosan a Tower.

Tesin kivételesen nem felejtette otthon a tornaruháját, hanem még extra fekvőtámaszokat is csinált, hogy elég erős legyen a karja, ha majd a Towerbe vezető szennyvízcsatornában kell másznia.

Matekon megkérdezte a tanárát, hogy hány zacskó karamellás bonbont lehet venni ötbillió fontból (állítólag ennyit érnek a koronaékszerek). A karamellás bonbon volt Ben kedvenc édessége.

A válasz tízbillió zacskó volt, vagyis huszonnégybilliárd darab karamellás

bonbont lehet venni a koronaékszerek árából, számolta ki Ben. Ez legalább egy évre elég lesz.

És Rádzs biztosan ad majd neki néhány zacskóval ráadásnak, ingyen.

Franciaórán Ben megtanulta, hogy van franciául a „koronaékszer”, és hogyan mondják, hogy „Én csak egy szegény francia parasztyerek vagyok”, hátha menekülés közben szegény francia parasztyereknek kell majd álcáznia magát.

Spanyolorán Ben megtanulta, hogy van spanyolul a „koronaékszer”, és hogyan mondják, hogy „Én csak egy szegény spanyol parasztyerek vagyok”, hátha menekülés közben szegény spanyol parasztyereknek kell majd álcáznia magát.

Németórán Ben megtanulta, hogy... nos, azt hiszem, sejtitek, hogy mit tanult Ben németórán.

Technikaórán arról faggatta tanárát, hogy mivel lehet betörni a golyóálló üveget. Ha sikerül is bejutnia az Ékszer-toronyba, attól még előtte áll feladatként az ékszerek elrablása, ami nem lesz gyerekjáték, hiszen vastag golyóálló üveg mögött őrzik őket.

Rajzórán gyufaszálakból megépítette a Tower méretarányos makettjét, hogy el tudja játszani a vakmerő akciót.

A hét egy szempillantás alatt elröpült, és Ben soha életében nem érezte magát ilyen jól a suliban. De ami a legfontosabb, életében először érezte, hogy alig várja már a péntek estét, hogy végre a nagyihoz mehessen.

Péntek délután a tanítás végére Ben biztos volt abban, hogy minden szükséges információnak birtokában van ahhoz, hogy sikeresen végrehajtsák a vakmerő tervet.

A tévéhíradóban hetekig másról sem lesz majd szó, a világ összes internetes hírportálja és nyomtatott újságja csak a koronaékszerek elrablásáról fog cikkezni. És senki – SENKI – sem fogja még csak sejtetni sem, hogy az akciót egy idős néni és egy tizenegy éves fiú hajtotta végre. Simán megússzák az évszázad bűntényét!

18.

Látogatási idő

– Ma este nem alhatsz a nagyinál, Ben – jelentette be az apukája. Péntek volt, délután négy óra, és Ben éppen akkor ért haza. Furcsállotta is, hogy mit keres otthon ilyen korán az apukája. Általában nyolcig dolgozott az áruházban.

– Miért nem? – kérdezte Ben halkán, látva, milyen gondterhelt képet vág az apukája.

– Attól tartok, rossz hírem van, fiam.

– Mi történt? – kérdezte Ben rosszat sejtve.

– A nagy kórházban van.

Egy kicsivel később, miután nagy nehezen találtak parkolóhelyet, Ben és a szülei beléptek a kórház fotocellás ajtaján. Ben eltöprengett, vajon hogyan fogják megtalálni a nagyit a kórház elképesztően magas és széles épületében, amely úgy tornyosult föléljük, mint a betegségek grandiózus emlékműve.

Lifteket szállították az embereket még a liftekhez is.

Kilométer hosszú folyosók szelték át az emeleteket.

És mindenütt táblák voltak érthetetlen feliratokkal:

INTENZÍV OSZTÁLY
RADIOLÓGIA
REUMATOLÓGIA
TRAUMATOLÓGIA
MRI-SZKENNER VIZSGÁLÓ

A betegszállítók riadt tekintetű pácienseket tologattak kerek ágyakon meg kerek székekben, miközben orvosok és ápolók cikáztak mindenfelé, akik úgy néztek ki, mintha napok óta egy percet sem aludtak volna.

Végül a tizenkilencedik emeleten megtalálták azt az osztályt, ahol a nagy feküdt. Ben alig ismerte meg a nagymamáját.

Haja lelapult, nem volt rajta a szemüveg, és a műfogsorát sem tette be, ráadásul nem a saját ruháját viselte, hanem egy kórházi hálóinget. Mintha mindent eltüntettek volna, amitől a nagy annyira „nagyis” volt, és csak az üres „nagyivázat” hagyták volna meg belőle.

Ben rettenetesen elszomorodott a nagy látványától, de nagyon igyekezett, hogy

ne látszódjék rajta. Nem akarta felzaklatni a nagymamáját.

– Szervusztok, drágáim – köszönt a nagy. A hangja rekedt volt, nehezen lehetett érteni, hogy mit mond. Ben mély lélegzetet vett, nehogy elsírja magát.

– Hogy vagy, anya? – ült le az ágy szélére Ben apukája.

– Ügyetlen voltam – felelte a nagy. – Elestem.

– Elestél? – kérdezte Ben.

– Igen. De nem igazán emlékszem a részletekre. Az egyik pillanatban még a létrán álltam, hogy levegyem a káposztaleves-konzervet a polcról, a következő pillanatban meg már a linóleumon feküdtem, és a plafont bámultam. Edna unokahúgom hívott telefonon párszor az öregek otthonából, és mivel nem tudott elérni, kihívta a mentőket.

– Mikor estél le a létráról, nagy? – kérdezte Ben.

– Mikor is, várjunk csak... Ha jól emlékszem, két napig feküdtem a konyha padlóján, úgyhogy akkor szerda reggel. Nem bírtam feltápászkodni, hogy telefonáljak a mentőknek.

– Annyira sajnálom, anya – mondta halkán Ben apukája. Ben még sosem látta ennyire feldúlnak.

– Érdekes, pont szerdán akartam telefonálni neked – sumákolta Ben anyukája. – Hogy megkérdezzem, hogy vagy. – Ben anyukája sosem hívta fel a nagyit, ha pedig a nagy hívta fel őt, mindig gyorsan lerázta.

– Honnan is tudhattad volna, drágám – nyugtatta meg a nagy. – Délelőtt mindenféle vizsgálatokat végeztek, hogy kiderítsék, mi bajom. Voltam röntgenen meg ultrahangon. Holnapra meg is lesznek az eredmények. Remélem, hamarosan hazaengednek.

– Hát azt én is nagyon remélem – morogta Ben.

Aztán kínos csend lett.

Egyikük sem tudta, hogy mit mondjon vagy csináljon.

Ben anyukája tétován oldalba bökte Ben apukáját, és az órájára pillantott.

Ben tudta, hogy az anyukája utál kórházba járni. Amikor néhány éve kivették Ben vakbelét, az anyukája nem akarta meglátogatni, és amikor végül mégis bejött, akkor is szakadt róla a veríték, és nagyon ideges volt.

– Na, azt hiszem, indulnunk kéne – törte meg a csendet Ben apukája.

– Igen, igen, menjetek csak – bólogatott a nagy. A hangja ugyan vidáman csengett, de a szemébe szomorúság költözött. – Ne aggódjatok miattam, minden rendben lesz!

– Nem maradhatnánk még egy kicsit? – kérdezte Ben.

Az anyukája szenvedő pillantást vetett rá. Az apukája hasonló pillantással felelt.

– Nem, Ben, indulnunk kell. A nagyinak most pihenésre van szüksége – magyarázta az apukája, miközben felállt az ágy széléről. – Elég sok a dolgom, anya,

de a hétvégén megpróbálok benézni hozzád.

Azzal finoman megpaskolta a nagyfi fejét, mintha csak egy kutya lett volna. A mozdulat kínosra sikeredett. Ben apukája nem volt az az érzelmes típus.

Ben anyukája halványan a nagyira mosolygott, aztán a csuklójánál fogva végigrángatta Bent a kórházi osztályon egészen a liftig. A fiú hiába próbált ellenkezni.

Este, amikor Ben felment a szobájába, elhatározta, hogy még egyszer áttekinti az összes információt, amit a héten az iskolában összegyűjtött.

Majd mi megmutatjuk nekik, nagyfi – gondolta. – Csak azért is végrehajtom a tervet. Most, hogy a nagyfi kórházba került, Ben még eltökéltebb lett az ékszerrablással kapcsolatban.

Mire eljött a vacsoraidő, már készen is állt a fejében a világtörténelem legnagyobb ékszerrablásának terve.

19.

Egy kis robbanószerkezet

Másnap reggel, miközben Ben anyukája meg apukája végighallgatták az összes lemezüket, hogy kiválasszanak néhány számot fiuk közelgő fellépésére, Ben kisurrant a házból, bringára pattant, és eltekert a kórházba.

Amikor megtalálta a kórtermet, és bekukkantott az ajtón, éppen egy szemüveges orvos ücsörgött a nagyi ágyán. Ben azonban nem bírta ki, és berontott a kórterembe, hogy végre megoszthassa a nagyival a nagyszerű tervet.

A doki a nagyi kezét fogva lassan és halkán beszélt hozzá.

– Kérlek, várj egy percet, Ben! – mondta a nagyi, amikor meglátta a fiút. – A doktor úrral meg kell beszélünk valamit.

– Oké, rendben, bocsánat – mondta Ben, és kihátrált a lengőajtón. A váróteremben üldögélve végiglapozta a *Kukkants bele!* magazin egyik salátává lapozgatott számát.

Aztán a doki kijött a nagytól, és távozóban odaszólt Bennek:

– Nagyon sajnálom!

Nagyon sajnálja? – hökkent meg Ben. *Mégis mit sajnál?*

Visszament a kórterembe, és a nagyi ágyához sétált.

A nagyi éppen egy zsebkendővel törölgette a szemét, de amikor meglátta Bent, gyorsan a hálóinge ujjába gyúrte a zsebkendőt.

– Jól vagy, nagy? – kérdezte Ben halkán.

– Naná, remekül vagyok! Csak valami belemert a szemembe.

– Akkor miért mondta nekem a doki, hogy nagyon sajnálja?

A nagy? egy pillanatra zavarba jött.

– Hát, gondolom, azt sajnálta, hogy feleslegesen jöttél be hozzám a kórházba. Mert közben kiderült, hogy minden a legnagyobb rendben van. Kutya bajom!

– Tényleg?

– Igen, a doktor úr megmutatta a vizsgálatok eredményeit. Egészséges vagyok, mint a hentes kutya.

Ben még sosem hallotta ezt a kifejezést, de sejtette, hogy valami olyasmit jelent, hogy a nagy? egészséges, mint a makk.

– Ez nagyon jó hír, nagy! – ujjongott Ben. – És tudom, hogy már egyszer nemet mondtál, de...

– Arról akarsz beszélni, amire gondolok? – szakította félbe a nagy?.

Ben bólintott.

– Nem egyszer mondtam nemet, hanem legalább százszor.

– Igen, de...

– De mi, fiatalúr?

– Megtaláltam a Tower gyenge pontját. Az egész hetet azzal töltöttem, hogy kiterveljem, hogyan tudjuk megfűjni a koronaékszereket. Szerintem tényleg meg tudjuk csinálni.

Legnagyobb meglepetésére, a nagyfi érdeklődést mutatott.

– Húzd be a függönyt, és beszélj halkán – suttogta, és feltekerte a hangerőt a hallókészülékén.

Ben gyorsan behúzta az ágy körüli függönyt, és leült a nagyfi mellé.

– Tehát, amint éjfél üt az óra, búvárfelszerelésben átúszunk a Temzén, és megkeressük a régi szennyvízcsatornát – suttogta Ben, miközben megmutatta a nagyfinak azt a rajzot, amit a *Vízvezeték-szerelők hetilapjában* talált.

– Fel kell úsznunk a szennyvízcsatornán?! Az én koromban?! – szörnyülködött a nagyfi. – Ne butáskodj, Ben!

– Pszt, nagyfi, még meghallják! – csitította Ben.

– Elnézést – suttogta a nagyfi.

– Különbösen sem butaság. Ez egy zseniális terv. A csatorna elég széles, nézz ide...

A nagyfi felült és előrehajolt, hogy jobban lássa a *Vízvezeték-szerelők hetilapjában*. Elmélyülten tanulmányozta a rajzokat. A csatorna valóban elég szélesnek látszott.

– Na szóval, a kanálison felúszva észrevétlenül bejuthatunk a Towerbe – folytatta Ben. – Az épületet máshol fegyveres őrk, biztonsági kamerák és lézeres mozgásérzékelők védik. Ha más útvonalon próbálkoznánk, semmi esélyünk nem lenne bejutni.

– Igen, ez teljesen világos, de azt még mindig nem tudom, hogy hol fogunk bejutni az Ékszer-toronyba – suttogta a nagyfi.

– A szennyvízcsatorna egy illemhelynél ér véget.

– Hogy hol?

– Egy illemhelynél. Régebben így nevezték a vécét.

– Ó, igen, valóban!

- Az illemhelyről gyorsan átszaladunk a...
- Khm!
- Izé, úgy értem, *átsétálunk* az Ékszer-toronyhoz. Éjszakára természetesen bezárják az ajtót, sőt duplán lelakatolják.
- Talán még triplán is! – A nagyfi kissé elbizonytalanodott. Benre várt a feladat, hogy meggyőzze.
- Az ajtó tömör acélból van, ezért meg kell fúrunk a zárat, hogy be tudjunk jutni...
- De a koronákat, a jogarokat meg az összes többi kacatot biztosan golyóálló üveg mögött tartják, Ben – sóhajtott a nagyfi.
- Az lehet, de mint megtudtam, a golyóálló üveg nem *bombaálló*. Szóval arra gondoltam, hogy felrobbantjuk.
- De az örök meghallják a robbanást, Ben. Nem, nem, nem. Sajnálom, de ez így nem fog működni! – mondta a nagyfi fojtott hangon.
- Ami azt illeti, erre is gondoltam – folytatta Ben, és egy pillanatra nagyon büszke lett magára. – A rablás napján vonattal Londonba mész, és eljátszod, hogy kedves idős hölgy vagy, aki...
- De hiszen én *eleve* kedves idős hölgy vagyok! – háborodott fel a nagyfi.
- Tudod, hogy értem – mosolygott Ben. – Az állomásnál felülsz a hetvennyolcas buszra, ami egyenesen a Towerhez visz. Ott aztán megkínálsz a koronaörököt finom csokoládétortával, de persze előtte belekeverünk valamit, amitől az örök elalszanak.
- Ó, erre tökéletesen megfelel a gyógynövényekből készült speciális altatószerem.
- Hú, az nagyon szuper lenne – mondta Ben csillogó szemmel. – Szóval az örök megeszik a csokoládétortát, aztán este szépen elszundítanak.
- De miért pont csokoládétortát?! – kapott észbe a nagyfi. – Szerintem jobban ízlene nekik az én házi készítésű káposztás süteményem.

Nagyfi KÁPOSZTÁS SÜTIJÉNEK receptje

Végy hat nagyméretű és szottyadt káposztát!

Reszeld le a káposztákat káposztareszelőn!

Merd bele a káposztareszeléket egy tepsibe!

Süsd, amíg az egész házban káposztaszag nem terjeng!

Várj egy hónapot, hogy a süti megpenészedjen!

Szeld fel, és tálald ízlés szerint! (Esetleg adhatsz hozzá vödröt, ha valakinek rögtön hánynia kell.)

– Talán – fintorgott Ben.

Nem akarta megbántani a nagyit, de kizártnak tartotta, hogy bárki hajlandó lenne önszántából megkóstolni a nagy káposztás sütijét, hacsak nem valami közeli rokon, de még ők is kiköpnék az első adandó alkalommal, amikor a nagy háttal fordít nekik.

– Szerintem a csokoládétorta, amit az áruházban lehet kapni, tökéletesen megfelel a célra.

– Hát, úgy látom, te aztán mindent alaposan kiterveltél. Le vagyok nyugózva, Ben. Zseniális ötlet, hogy a használaton kívüli szennyvízcsatornán át jussunk be az épületbe.

Ben fülig pirult a dicsérettől.

– Kösz, nagy!

– De honnan tudsz te erről? A suliban szennyvízcsatornákról is tanultok manapság?

– Dehogyan tanulunk – mondta Ben. – Ez csak... Szóval én mindig is imádtam vízvezetékeket bütykölni. És eszembe jutott, hogy a kedvenc újságomban egyszer írtak ezekről a régi szennyvízcsatornákról – magyarázta Ben, és felemelte a *Vízvezeték-szerelők hetilapját*. – Az az álmom, hogy egyszer vízvezeték-szerelő lehessek.

Gyorsan lesütötte a szemét, nehogy a nagy cukkolni kezdje.

– Mi olyan érdekes a padlón? – érdeklődött a nagy.

– Semmi... csak tudom, hogy ez butaságnak hangzik, meg hogy a vízvezeték-szerelés unalmas szakma. Tudom, hogy valami érdekesebb foglalkozást kellene választanom. – Ben érezte, hogy szégyenében előnti az arcát a pír.

A nagy az állát vakargatva, félrebillentett fejjel méricskélte az unokáját.

– Amit jókedvvel csinálsz, sosem lehet unalmas vagy buta dolog, Ben, bármi legyen is az – szólalt meg végül. – Ha vízvezeték-szerelő akarsz lenni, és tényleg ez az álmod, akkor senki sem akadályozhatja meg, hogy valóra váltsd. Megértetted? Az életben nincs más dolga az embernek, mint hogy az álmait kövesse. Máskülönben csak vesztegeti az idejét.

– I-i-igazad van... A-a-azt hiszem – hebegte Ben.

– Még szép, hogy igazam van! Te mondd, hogy a vízvezeték-szerelés unalmas, miközben azt tervezted, hogyan lehetne elrabolni a koronaékszereket, és az egész zseniális tervedet a vízvezeték-szerelésnek köszönheted?!

Ben elmosolyodott. Lehet, hogy a nagyinak tényleg igaza van.

– Szeretnék kérdezni tőled valamit, Ben!

– Tessék, nagy!

– Hogyan fogunk kijutni? Bármilyen ügyes tervet eszeltél is ki, fabatkát sem ér, ha a végén lebukunk.

– Jaj, nagy, ezt én is tudom – legyintett Ben. – Azt találtam ki, hogy ugyanarra fogunk kijönni, ahol bementünk, aztán visszaúszunk a Temze túlsópartjára. Csak ötven méter széles, én pedig már érmet is kaptam az úszóvizsgán százméteres távon. Gyerekjáték lesz.

A nagy gondterhelten az ajkába harapott. Látszott rajta, hogy nincs meggyőződve az akció gyerekjáték jellegéről, főleg nem az utolsó lépésről, amikor is át kell úszniuk a hömpölygő folyamon az éjszaka közepén.

Ben reménykedve nézett rá.

– Na, benne vagy? Ugye van még kedved gengszterkedni?

A nagy hosszasan töpregett.

– Na, légy szíves! – könyörgött Ben. – Úgy imádtam hallgatni az ékszerrablós kalandjaidat, nagy! Nagyon szeretnék végrehajtani veled egy közös akciót! Ez lenne a legeslegutolsó: a koronaékszerek elrablása! Te magad mondtad, hogy ez minden ékszertolvaj álma. Na, benne vagy?

A nagy csak nézte az unokája örömtől sugárzó arcát.

– Igen – felelte gyengécske hangján.

Ben felugrott a székéből, és megölelte a nagymamáját.

– Ez egyszerűen fantasztikus!

A nagy átkarolta Bent. Évek óta nem ölelte meg a fiút.

– De csak egy feltétellel – mondta, és rettentő komoly képet vágott.

– Mi az? – suttogta Ben.

– Ha a következő éjjel visszacsempésszük az ékszereket.

20.

Bumm, bumm, bumm

Ben alig akart hinni a fülének. Semmi szín alatt nem volt hajlandó végrehajtani az akciót azért, hogy másnap éjjel visszacsempéssze a zsákmányt.

– De ezek az ékszerek milliókat érnek, sőt talán billiókat... – nyafogta.

– Tudom. Ezért biztos, hogy lebuknánk, amikor el akarnánk adni őket – vágott vissza a nagyi.

– De...!

– Csak semmi „de”, fiatalúr. Másnap éjjel visszacsempésszük az ékszereket, és kész. Tudod, hogy miért úsztam meg a börtönt egész életemben? Azért, mert soha semmit sem próbáltam meg eladni. Csakis a hecc kedvéért csináltam az egészet.

– De azért megtartottad a zsákmányt – jegyezte meg Ben. – Még ha nem is adtad el. Ott van az összes ékszer a kekszesdobozban.

A nagyi csak pislogott.

– Igen, ez valóban így van, de akkoriban még fiatal voltam, és bohó – mondta. – Azóta megtanultam, hogy lopni csúnya dolog. És ezt neked is meg kell értened – magyarázta szigorú arccal a nagyi.

Ben elfintorodott.

– Persze, persze, én is értem...

– Zseniális tervet eszeltél ki, Ben, ezt őszintén mondom. De azok az ékszerek nem a mieink.

– Nem – bólintott Ben. – Tényleg nem a mieink. – Kicsit el is szégyellte magát, amiért az előbb annyira felháborodott, hogy vissza kell csempéznük az ékszereket.

– És azt se feledd, hogy az ország, sőt talán az egész világ minden rendőre a rablókat fogja keresni. Az egész Scotland Yard a nyomunkban lesz. Ha megtalálják nálunk a koronaékszereket, életünk végéig börtönben fogunk raboskodni. Ami az én esetemben valószínűleg nem tartana olyan sokáig, te viszont hetven-nyolcvan évet is a rács mögött tölthetsz.

– Igazad van, nagyi – bólintott Ben.

– Különbén is, a királynő olyan kedves idős hölgynek látszik. Nagyjából egyidősek lehetünk. Nem szeretném felzaklatni.

– Én sem – motyogta Ben. Rengetegszer látta már a királynőt a tévéhíradóban, és tényleg nagyon kedvesnek látszott, mindig mosolygott meg integetett hatalmas hintója hátsó ülésén.

– Mi lenne, ha csak az izgalom kedvéért hajtánánk végre az akciót? Na, mit szólsz hozzá?

– Rendben! – egyezett bele Ben. – És mikor csináljuk? Mindenképpen péntekre kell időzítenünk, amikor anyu meg apu bulizni mennek. Megmondta már az orvos, hogy mikor engednek haza?

– Igen, megmondta. Igazából azt mondta, hogy bármikor hazamehetek.

– Ez szuper!

– Nem késlekedhetünk. Minél előbb végre kell hajtani a tervet. Mit szólsz a jövő péntekhez?

– Nem korai az egy kicsit?

– Ugyan miért lenne az? Alaposan kitervelted az ékszerrablást, Ben.

– Köszönöm, nagy! – ragyogott Ben a boldogságtól. Ez volt az első alkalom az életében, amikor úgy érezte, hogy egy felnőtt igazán büszke rá.

– Amint kijutok innen, összeszedem a szükséges felszerelést. Most pedig nyomás haza, Ben! Jövő pénteken a szokott időben találkozunk.

Ben elhúzta a függönyt, és kis híján fellökte Parker urat, a nagy! kotnyeles szomszédját.

Ben döbbenet hátrált az ágy felé, és gyorsan a pulcsija alá gyűrte a *Vízvezeték-szerelők hetilapját*.

– Maga meg mit keres itt? – szegezte neki a kérdést Ben.

– Biztos meg akart kukkolni fürdés közben! – mosolygott a nagy!

Ben nem bírta ki kuncogás nélkül.

– Nem, én, izé, ööö... – hebegte Parker úr zavarában.

– Főnövér! FŐNŐVÉR! – rikkantotta el magát a nagy!

– Várjon! – vinnyogta Parker úr kétségbeesetten. – Hallottam, hogy a koronaékszerekről sutyorognak...

De elkésett. A főnövér, egy szokatlanul magas hölgy döngő léptekkel közeledett a kórteremhez.

– Tessék? – dugta be a fejét az ajtón. – Mi történt?

– Ez a férfi a függöny mögül leskelődik! – panaszkodott a nagy!

– Igaz ez? – fordult a főnövér Parker úr felé, és szúrós szemmel méregetni kezdte.

– Hát, ha jól hallottam, ezek ketten... – nyöszörögte Parker úr.

– Múlt héten is megleste a nagyimat meztelenül jógázás közben – vágott közbe Ben.

A főnövér arca elvörösödött a haragtól.

– Takarodjon kifelé az osztályomról, maga mocskos, perverz alak! – kiabálta.

Parker úr megszégyenülve kibotorkált a kórteremből. Aztán egy pillanatra megállt a lengőajtóban, és mielőtt kilépett volna rajta, odakiáltotta a nagyinak és Bennek:

– TALÁLKOZUNK MI MÉG, MAJD MEGLÁTJÁK!

– Kérem, azonnal szóljanak, ha ez az undorító fráter vissza merészelne jönni! – mondta a főnövér.

– Rendben van – bólintott a nagyi, és megvárta, amíg a főnövér eltűnik a lengőajtó mögött.

– Lehet, hogy ez a Parker mindent kihallgatott! – suttogta Ben.

– Lehet – felelte a nagyi. – De szerintem a főnövér alaposan ráijesztett.

– Hát azt remélem is. – Ben egyáltalán nem örült ennek a váratlan és csöppet sem szerencsés fejleménynek.

– Szeretnéd, ha lefújnánk az akciót? – kérdezte a nagyi.

Ben úgy érezte magát, mintha egy hullámvasúton ülne, amely éppen a hullám teteje felé araszol szép lassan. Az ember ilyenkor a legszívesebben kiszállna, pedig igazából semmi pénzért nem hagyná ki a dolgot.

Félelemmel vegyes izgalmat érzett.

– Dehogyan! – mondta Ben.

– Éljen! – kiáltott fel a nagyi, és Benre mosolygott.

Ben elindult az ajtó felé, de aztán megállt egy pillanatra, és visszafordult.

– Úgy szeretlek, nagyi!

– Én is nagyon szeretlek, kicsi Benny – kacsintott rá a nagyi.

Ben a becenév hallatán elfintorodott. Nagyon örült, hogy van egy gengszter nagyija, de ideje lenne már a nagyinak is megtanulnia, hogy az ő neve nem Benny, hanem Ben.

Miközben Ben végigrohan a folyosókon, vadul kalapált a szíve.

Bumm, bumm, bumm.

Teljesen fel volt villanyozva. Ez a tizenegy éves fiú, aki soha életében nem csinált semmi említésre méltó dolgot – leszámítva, hogy egyszer az egyik barátja fejére rókázott az óriáskeréken a vidámparkban –, a világtörténelem legmerészebb ékszerrablására készült.

Ben kilépett a kórházból, és a biciklitárolóhoz ment. Nagy nehezen leszedte a zárat a bringájáról, aztán felnézett, és amit látott, attól leesett az álla.

A nagy volt az.

Ami még önmagában nem is lett volna különös.

Csakhog a nagy ereszkedett lefelé a kórház oldalán!

Lepedőkből kötelet font, és villámsebeseen mászott lefelé az ablakból.

Ben alig hitt a szemének. Tudta, hogy a nagyija egy menő gengszter, de ettől azért ő is kifeküdt!

– Hé, te, nagy, mi a fenét művelsz?! – kiáltott rá Ben a parkoló túloldaláról.

– Bedöglött a lift, drágám! Pénteken találkozunk. Nehogy elkéss! – kiáltott vissza a nagy, aztán amint földet ért, felpattant a mopedjére, és elszáguldott... pontosabban *elzümögött* hazafelé.

Csigalassúsággal telt a hét.

Ben alig várta már, hogy végre péntek legyen. Minden perc, minden óra, minden nap egy örökkévalóságnak tűnt.

Nehéz volt úgy tenni, mintha ő is egy átlagos fiú lenne, miközben minden idők egyik legravaszabb bűnözője volt.

Végül érkezett a péntek este. Valaki bekopogott Ben szobájába.

KOP-KOP-KOPP!

– Készen vagy, fiam? – hallotta Ben az apukája hangját.

– Igen – felelte Ben a lehető legártatlanabb hangján, ami elég macerás dolog, ha közben az embert iszonyatos lelkiismeret-furdalás gyötri. – Holnap reggel nem kell korán értem jönnötök, ma este sokáig fogunk szókirakózni a nagyival.

– Ma este egész biztos, hogy nem fogtok szókirakózni a nagyival, fiam – válaszolta az ajtón keresztül Ben apukája.

– Nem?

– De nem ám. Ma este nem is mész a nagyihoz.

– Jaj, ne! – kiáltott fel Ben. – Megint kórházban van?

– Dehogyan.

Ben nagyot sóhajtott a megkönnyebbüléstől, de aztán különös nyugtalanság fogta el.

– Akkor meg miért nem mehetek el hozzá?

A terv készen áll, nincs vesztegetni való időnk! – gondolta Ben.

– Mert ma este lesz a táncverseny – felelte Ben apukája. – Elérkezett a nagy pillanat, amikor megmutathatod a világnak, hogy mit tudsz!

21.

Repülő táncpő

Ben szótlánul ült „szerelembomba” szerkójában a kis barna autó hátsó ülésén.

– Remélem, nem felejtetted el a versenyt – mondta Ben anyukája, aki szokás szerint a kocsiban sminkelt, és aki szokás szerint az arcát is összekente rúzzsal, amikor bekanyarodtak az egyik sarkon.

– Nem, anya, dehogy felejtettem el.

– Ne izgulj, fiam – vette át a szót Ben apukája, aki büszkén feszített a volán mögött, mert tudta, hogy ma este végre igazi sztár lesz a fiából. – Rengeteget gyakoroltál, biztos vagyok benne, hogy a zsűri maximális pontszámot ad neked. Mindenkitől tíz pontot fogsz kapni!

– Mi van a nagyival? Biztos nagyon aggódik, hogy hol kések már – jegyezte meg Ben aggodalmaskodva.

A tervek szerint ma volt a nagy ékszerrablás estéje, Ben ehelyett éppen egy táncversenyre tartott. Ráadásul életében nem táncolt még soha.

Az utóbbi két hétben megpróbált a lehető legkevesebbet gondolni a táncversenyre, most viszont elérkezett az idő, hogy bemutassa műsorszámát.

Ezúttal nem fogja megúszni.

El kell táncolnia a szólószámot.

Úgy, hogy a színház tömve lesz nézőkkel...

– Ó, a nagy miatt ne aggódj – mondta Ben anyukája nevetve. – Azt sem tudja, milyen nap van. – Aztán az autó hirtelen lefékezett egy piros lámpánál, és Ben anyukája telehintette a homlokát szempillafestékkel.

Megérkeztek a városháza elé. Csak úgy hömpölygött befelé a tömeg. Mindenki rikító színű sztreccsruhában parádézott.

Ha a suliban megtudják, hogy Ben részt vett a táncversenyen, nem lesz más választása, el kell költöznie a városból. Az osztálytársai egy életre elegendő muníciót kapnak ahhoz, hogy pokollá tegyék az életét. Még csak nem is gyakorolt. Egyetlen percet sem. Halvány gőze nem volt arról, hogy mit csináljon a színpadon.

A versenyt a kiírás szerint azért hirdették meg, hogy megtalálják a környék legjobb fiatal táncosait. Díjat kap a legjobb páros, valamint a legjobb női és férfi szólótáncos.

Aki itt nyer, az esélyt kap arra, hogy részt vehessen az országos döntőben.

Ez volt tehát az első lépés a nemzetközi hírnév felé. Az est házigazdája pedig nem más volt, mint a *Táncos lábú sztárok* szívtiprója, Ben anyukájának nagy kedvence, Flavio Flavioli.

– Örömmel látom, hogy rengeteg gyönyörű hölgy megtisztelte jelenlétével ezt a csodálatos estét – búgta Flavio a mikrofonba olasz akcentussal.

Élőben valahogy még jobban csillogott, mint a képernyőn. A haját hátranyalta, hófehér fogsora szemkápráztatóan villogott, a ruhája pedig úgy feszült rajta, mintha két számmal kisebb méretet vett volna.

– Mindenki készen áll egy kis rumbázásra?

– Igen! – felelte a tömeg egy emberként.

– Flavio nem hallja jól, hogy mit mondotok. Azt kérdeztem, mindenki készen áll egy kis rumbázásra?

– IGEN! – üvöltötték az emberek még hangosabban.

Ben idegesen toporgott a színpalak mögött. Valahol egy nő azt suttogta, hogy „Szeretlek, Flavio!”. A hangja kísértetiesen emlékeztetett Ben anyukájáéra.

Ben körülnézett az öltözőben. Mintha a világ legundorítóbb gyerekeinek gyűlését tartották volna. Mindenkin röhejes sztreccsruhák feszültek, mindenki tocsogott a barnítókrémekben, és mindenki úgy villogtatta hófehér fogsorát, hogy valószínűleg az úrból is látni lehetett.

Ben idegesen az órájára pillantott, már most látszott, hogy csúnyán el fog késni a nagytól. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire a túlsminkelt lányok és fiúk végre eltáncolták a foxtrotot, a szvinget, a valcert, a tangót és a csacsacsát.

Végül Ben következett. A színpad szélén állt, amikor Flavio felkonferálta.

– Most pedig egy igen tehetséges fiatalember fog bennünket elkápráztatni nagyszerű szólószámával. Kérem, köszöntsék nagy tapssal Bent!

Flavio lesasszézott a színpadról, Ben pedig felbotorkált feszülős és roppant kényelmetlen „szerelembomba” szerkójában, amely lépésről lépésre begyűrődött a fenekébe.

Ott állt a táncparkett közepén a reflektorfényben, egy szál egyedül. Felcsendült a zene. Ben lehunyt szemmel fohászzkodott, hogy valahogy megússza a hatalmas égést. Bármilyen rendkívüli eseménynek örült volna, a következőket is beleértve:

- Tűzriadó
- Földrengés
- A harmadik világháború kitörése
- Egy újabb jégkorszak
- Egy gyilkos méhraj támadása
- Egy hatalmas meteoritbecsapódás, amely letéríti a Földet a pályájáról
- Szökőár
- Egy zombihorda támadása, akik darabokra szaggatják és felfalják Flavio Flaviolit
- Hurrikán vagy tornádó (Ben nem tudta pontosan, hogy mi a különbség, de

bármelyik megtette volna)

- Vagy elrabolhatták volna pár ezer évre a földönkívüliek
- Esetleg a dinoszauruszok egy tér-idő kapun keresztül visszatérhettek volna a Földre, aztán a tetőn keresztül betörhettek volna az épületbe, hogy mindenkit felfaljanak
- Vulkánkitörés (még akkor is, ha a környéken egyetlen valamirevaló tűzhányó sem volt)
- Óriáscsigák támadása
- Már néhány közepes méretű csiga támadásának is nagyon örült volna

Ben nem finnyáskodott. Az említett lehetőségek bármelyikével beírta volna.

Egy ideje már szólt a zene, amikor Ben rádöbbsent, hogy még meg sem moccan. A szüleit nézte, akik valósággal ragyogtak a büszkeségtől, hogy egyetlen csemetéjük végre a színpadon áll.

Ahogy Ben oldalra pillantott, az örökké vidám Flavio bátorítóan rávillantotta hófehér fogsorát.

Bárcsak megnyílna alattam a föld, gondolta Ben.

De a föld persze nem nyílt meg.

Bennek nem volt választása, csinálnia kellett valamit. Bármit.

Elkezdte mozgatni a lábát, aztán a karját, és végül a fejét. Testének egyetlen porcikája sem mozgott ütemre. Ben a következő öt percben ide-oda dobálta magát a táncparketten, olyan stílusban, amire a *felejthetetlen* jelző illett a legjobban: akármennyire is szerette volna elfelejteni az ember, amit látott, sehogy sem tudta kivenni a fejéből.

Ben a végén még egy ugrással is megpróbálkozott, éppen abban a pillanatban, amikor elhallgatott a zene, úgyhogy a fiú hangos puffanással érkezett vissza a padlóra.

Csend lett.

Síri csend.

Aztán valaki tapsolni kezdett. Ben felnézett.

Az anyukája volt az.

Aztán valaki csatlakozott hozzá.

Az apukája volt az.

Néhány másodpercig Ben még reménykedett, hátha ez is egy olyan pillanat lesz, mint a filmekben, amikor az esélytelen versenyző minden várakozás ellenére végül mégis hatalmas sikert arat, és a nézőtér ovációban tör ki, aztán az emberek talpra szökkenve tapsolják meg a srácot, akinek végül sikerül büszkévé tennie szeretteit, ráadásul egyszer és mindenkorra forradalmasítja a táncművészetet.

Ennyi.

Hát, ezúttal nem egészen így alakult a helyzet.

Néhány pillanat múlva Ben szülei észrevették, hogy rajtuk kívül senki sem tapsol, és zavarukban ők is abbahagyták a tapsolást.

Flavio felment a színpadra.

- Nos, ez... ez egy... – Az olasz szívtipró hirtelen nem is tudta, hogy mit mondjon.
- Megkérném a zsűrit, hogy pontozza Ben produkcióját!
- Nulla pont – mondta az első zsűritag.
- Nulla.
- Nulla.

Már csak egy zsűritag maradt. Vajon Ben megkapja a negyedik „nulláját” is?

Az utolsó zsűritag minden bizonnyal megsajnálta a színpadon feszengő, verítékben úszó kislányt, aki tehetségtelenségének közszemlére tételével rettenetes szégyenbe hozta a családját. A hölgy a pontozótáblával babrált az asztal alatt. – Egy – jelentette be végül, mire a nézők hangos pfujolásba meg hurrogásba kezdtek, úgyhogy a hölgy gyorsan kijavította a pontszámot. – Elnézést, úgy értettem: „nulla” – köszörülte meg a torkát, majd magasba tartotta a táblát, amelyen az eredetileg adott pontszám virított.

– Nos, a zsűri igen szigorú volt – jegyezte meg Flavio, és most már neki is nagyon kellett erőlködni, hogy ne hervadjon le az arcáról a mosoly. – De még nincs veszve minden, fiatal barátom! Mivel Ben az egyetlen szólótáncosunk, aki ebben a kategóriában nevezett a versenyre, ő a győztes! Hadd adjam át neked ezt a műanyag szobrocskát!

Flavio felkapott egy táncoló fiút ábrázoló olcsó, fröccsöntött szobrot, és Ben kezébe nyomta.

– Hölgyeim és uraim, fiúk és lányok, köszöntsük hatalmas tapssal Bent!

Erre megint síri csönd lett. Még Ben szülei sem mertek tapsolni.

A következő pillanatban megint pfujolni, hurrogni meg füttyölni kezdtek.

Olyanokat kiabáltak, hogy: „SZÉGYELLD MAGAD!”, meg „BUNDA!”.

Flavio tökéletes mosolya pillanatok alatt szertefoszlott.

– Tűnj el gyorsan, mielőtt meglincselnek! – súgta Ben fülébe.

A nézőtér hátsó sorából valaki feljűk hajított egy kemény talpú tánccipőt. A cipő sebesen röpült a színpad felé. Valószínűleg Bent akarták megdobni vele, végül azonban Flaviót sikerült telibe találniuk, pont a szeme között, de olyan erővel, hogy a táncos ájultan terült el a színpadon.

Itt az idő, hogy távozzam, gondolta Ben.

22.

Lincselő tömeg, sztreccsruhában

A feldühödött társastáncrajongók üldözőbe vették a kis barna autót. Ben a hátsó ablakon kilesve azon morfondírozott, vajon volt-e már valaki a világtörténelemben, akit sztreccsruhás csőcselék üldözött.

Ben apukája padlógázt adott.

BRRRRRRRRÖÖÖÖÖÖMMMMMMM!

A következő sarkon végre sikerült lerázniuk üldözőiket.

– Hála istennek, hogy ott voltam, és szájon át lélegeztetéssel meg tudtam menteni Flavio életét! – mondta felindultságtól remegő hangon Ben anyukája.

– Flavio csak elájult, anyu. Nem állt le a légzése – szólalt meg Ben a hátsó ülésen.

– Az ember nem lehet elég óvatos – magyarázta Ben anyukája, miközben újrarázsozta a száját. Az életmentés során ugyanis a rúzs nagy része Flavio arcára és nyakára költözött.

– Ha egy szóban kellene összefoglalnom, milyen volt a produkciód, azt mondanám, hogy szörnyű és kínos – szólalt meg Ben apukája komoran.

– Ez két szó – jegyezte meg Ben kuncogva. – Pontosabban három, ha az „és”-t is beleszámolom.

– Ne szemtelenkedj velem, fiam – csattant fel az apukája. – A helyedben én ezen nem nevetnék. Szégyellem magam miattad. Rettenetesen szégyellem magam.

– Igen, én is szégyellem magam – kontrázott Ben anyukája.

Ben bármit odaadott volna azért, hogy abban a szent minutumban elnyelje a föld. Odaadta volna a múltját és a jövőjét, csak hogy ne kelljen megszegyenülten szülei autójának hátsó ülésén kuporognia.

– Nagyon sajnálom, anyu – mondta. – Szeretném, ha büszkék lennétek rám. De komolyan... – Ben az igazat mondta, tényleg nem akarta, hogy a szülei szégyelljék magukat miatta, akármilyen idegesítőek bírtak is lenni néha.

– Ahhoz képest elég furcsán viselkedsz – jegyezte meg az anyukája.

– Csak nem szeretek táncolni.

– Ez most nem számít. Anyád napokig varrta neked a ruhádat – mondta Ben apukája.

Különös, hogy ha valami baj van, az ember szülei mindig úgy nevezik a másikat, hogy az „anyád” meg az „apád”, nem pedig úgy, hogy az „anyukád” meg az „apukád”.

– Mindenesetre nem igazán erőltetted meg magad a színpadon – folytatta Ben apukája. – Szerintem semmit sem gyakoroltál. Egyetlenegyszer sem. Anyád és én

éjjel-nappal dolgozunk, hogy olyan lehetőségeket biztosítsunk számodra, amelyek nekünk sosem adattak meg, erre te azzal hálálod meg, hogy...

– Semmibe veszel bennünket – fejezte be a mondatot Ben anyukája.

– Semmibe – bólintott Ben apukája.

Egy könnyecsepp csordult le Ben arcán. Lenyalta. Keserű volt. Hazáig már egyikük sem szólt, csak a motor zúgását hallgatták.

Akkor sem szóltak egymáshoz, amikor kiszálltak a kocsiból, és bementek a házba. Ben azonnal felrohant a szobájába, bevágta maga mögött az ajtót, és leült az ágyára. Még mindig a „szerelembomba” szerkó volt rajta.

Ben még sosem érezte magát ennyire egyedül. Órákat késett a nagyival megbeszélte találkozóról. Ráadásul nemcsak a szüleinek okozott csalódást, hanem cserbenhagyta azt az embert, akit az utóbbi időben mindenkinél jobban megszeretett: a nagyját.

Kizárt, hogy ma este még el tudják lopni a koronaékszereket.

A következő pillanatban valaki halkán bekopogott az ablakon.

A nagy volt az.

Búvárfelszerelésben állt a létra tetején.

– Engedj be! – tátogta némán az ablaküveg túloldalán.

Ben nem bírta ki mosolygás nélkül. Kinyitotta az ablakot, és behúzta a szobába a nagyit, mint a horgász, aki óriás halat fogott, és egyedül próbálta beemelni a csónakjába.

– Hát te meg hol kóricáltál? – dorgálta a nagy Bent.

– Ne haragudj, nagy, nagyon sajnálom – védekezett Ben.

– Azt beszéltük meg, hogy hétkor találkozunk, most meg fél tíz is elmúlt már. Hamarosan kimegy a koronaőrökből az altató hatása.

– Tényleg nagyon sajnálom – mondta Ben. – Később elmesélek mindent.

A nagy leült Ben ágyára, és tetőtől talpig végigmérte a fiút.

– Hát te miért öltöztél Valentin-napi üdvözlőkártyának? – kérdezte meghökkenve.

– Hosszú történet...

A nagy alig bírta megállni, hogy ne kezdje el cikizni Ben öltözékét, de mivel búvárruhában és bújárszemüvegben volt, nem érezte volna igazságosnak.

– Igyekezz, vedd fel gyorsan a búvárruhádat, és mássz utánam. Mindjárt elindítom a mopedet.

– Tényleg el fogjuk lopni a koronaékszereket, nagy? – kérdezte Ben izgatottan.

– Mindenesetre teszünk egy próbát! – felelte mosolyogva az idős hölgy.

23.

Ha lekapcsolnak a zsaruk

Keresztülrobogtak a városon. A nagyfi vezetett, Ben pedig a derekába csimpaszkodva mögötte ült. Mindketten bűvárruhában és bűvárszemüvegben voltak, a nagyfi celofánnal betekert táskája pedig ott pihent a motor elejére akasztott tárolókosárban.

A nagyfi kiszúrta Rádzsot, aki éppen akkor zárta be az üzletét.

– Jó estét, drága Rádzs! – integetett neki a nagyfi. – Nehogy elfelejtse félretenni a mentolos cukorkámat, hétfőn beugrom érte!

Rádzs rájuk nézett, és leesett az álla a döbbenettől.

– Hát ebbe meg mi ütött, máskor mindig olyan kedvesen köszön! – morogta a nagyfi az orra alatt.

Hosszú volt az út Londonba, főleg a nagyfi mopedjével, amelynek (két utassal) öt kilométer volt az óránkénti végsebessége.

Bennek feltűnt, hogy az utak kiszélesedtek: először kétsávosak lettek, aztán három.

– *****! Rákeveredtünk az autópályára, nagyfi! – üvöltötte káromkodva Ben, miközben tíztonnás teherautók süvítettek el mellettük olyan légörvényt kavarva, hogy kis híján lesodorták az aprócska mopedet az útról.

– Azt ugye tudja a fiatalúr, hogy nem illik káromkodni! – dorgálta a nagyfi a halálra vált fiút. – Kapaszkodj, Ben, most aztán behúzunk!

Nemsokára egy óriási benzinszállító teherautó dübörgött el alig pár centire a

fejüktől, és a sofőr vadul dudálni kezdett.

– *****! – káromkodott egy hatalmasat a nagyfi.

– Na de nagyfi! – kiáltott fel Ben döbbenten.

– Bocs, ez kicsúszott! – mondta a nagyfi. Így vegyen példát az ember a felnőttekről...

– Figyelj, nagyfi, nem akarok beleszólni, de szerintem ezt az utat nem mopedeknek találták ki – jegyezte meg Ben, és alighogy befejezte a mondatot, egy minden addiginál hatalmasabb kamion zúgott el mellettük. Ben érezte, hogy a moped kerekei egy pillanatra a levegőbe emelkednek, ahogy a teherautó keltette légörvény magával rántotta őket.

– Az első adandó alkalommal lemegyünk az autópályáról – bólintott a nagyfi. De mielőtt elérték volna a következő lehajtót, éles, kék fény kezdett villogni mögöttük.

– Jaj, ne, a zsaruk! – kiáltotta a nagyfi. – Talán még le tudjuk rázni őket! – mondta, azzal beletaposott a gázba, és a moped óránkénti ötről óránkénti hat kilométeres sebességre gyorsult.

Amint a járőrautó melléjük ért, lelassított, és a rendőr dühösen intett nekik, hogy húzódjanak félre.

– Nagyfi, szerintem jobb lenne, ha félreállnál – mondta Ben. – Úgysem tudunk meglógni.

– Bízd csak rám, Ben!

A nagyfi megállította a mopedet az útpadkán. A rendőrautó eléjük állt, elvágva a menekülési útvonalat. A járőrautó hatalmas volt. A moped úgy eltörpült mellette, mint egy óriás mellett egy... hát szóval egy törpe.

– Ez az ön járműve, asszonyom? – kérdezte a rendőrtiszt. Kövér fickó volt, és kicsi bajuszt hordott, amitől még pufókabbnak tűnt az arca. Morcos képet vágott, látszott a fején, hogy az egyik kedvenc foglalatossága, ha leszidhat valakit. Ennél valószínűleg csak a fánkot szerette jobban. A névcímkéjén ez állt: „Fudge”, alatta meg, hogy „Autópálya-rendőrség”.

– Talán valami gond van, biztos úr? – érdeklődött ártatlan hangon a nagyfi, de látszott rajta, hogy azért ideges, mert a bűvárszemüvege bepárásodott.

– Igen, asszonyom, eltalálta. Van egy kis gond. Mopeddel szigorúan tilos felhajtani az autópályára – magyarázta kioktató hangon Fudge rendőrbiztos.

(További közlekedési eszközök, amelyek ki vannak tiltva az autópályákról:

- gördeszka
- kenu
- görkori
- számár

- bevásárlókocsi
- egykerekű
- szánkó
- riksa
- tevé
- varázsszőnyeg
- strucc)

– Nos, nagyon köszönöm, hogy felhívta rá a figyelmemet, biztos úr. Soha többé nem fog előfordulni, de most, ha megbocsát, sietnünk kell. Viszlát! – csacsogta a nagyfi vidáman, és újra beindította a mopedet.

– Ivott valamit, asszonyom?

– Igen, egy kis káposztalevet, még indulás előtt.

– Úgy értem, fogyasztott-e *alkoholt*? – sóhajtott a rendőr.

– Egy konyakos meggyet ettem még kedd este. Az számít?

Ben nem bírta visszafojtani a kuncogását.

Fudge rendőrbiztos szigorúan összehúzta a szemét.

– Akkor elmagyarázná nekem, hogy mégis miért furikázik bűvárruhában meg bűvárszemüvegben, és miért tekerte be celofánnal a táskáját?

Na, erre muszáj volt valami hihető magyarázatot adni.

– Mert, mert, izé... – kezdte a nagyfi, de összegabalyodott a nyelve.

Most végünk van, gondolta Ben.

– Mert mi a Celofánkedvelők Társaságának tagjai vagyunk – szólalt meg Ben határozottan.

– Még sosem hallottam erről a társaságról – jegyezte meg a rendőr gyanakodva.

– Nemrég alapítottuk – mondta Ben.

– Egyelőre még csak két tagja van – vette át a szót a nagyfi. – És nem akarjuk nagydobra verni a létezését, így aztán víz alatt tartjuk a gyűléseinket. Ezért vagyunk bűvárruhában.

A rendőr elképedve bámulta őket. A nagyinak közben be nem állt a szája, szemmel láthatóan abban bízott, hogy sikerül teljesen összezavarnia Fudge biztos urat.

– Most pedig, ha megbocsát, továbbmennénk, mert már így is késésben vagyunk. Már Londonban kéne lennünk, találkozónk van az Alufólia-kedvelők Társaságával. Felmerült ugyanis, hogy esetleg egyesítjük a két szervezetet.

– Annak a társaságnak hány tagja van? – kérdezte elképedve Fudge rendőrbiztos.

– Csak egy – vágta rá a nagyfi. – De ha egyesítjük az erőinket, akkor rengeteget spórolhatunk a teafilteren, a fénymásoláson, a gemkapcson, meg egy csomó ilyesmin. Viszlát!

A nagyfi rátette a lábát a gázpedálra, és a moped nagyot rándulva elindult.

– AZONNAL ÁLLJON MEG! – kiáltott rájuk Fudge rendőrbiztos, és felemelte tömzsi kezét.

Ben ijedtében kővé dermedt. Még a tizenegyed sem töltötte be, máris dutyiba kerül.

A rendőr azonban a nagyfi füléhez hajolt.

– Elviszem magukat.

24. Sötét vizek

– Itt jó is lesz – vezényelt a nagyfi a rendőrautó hátsó üléséről. – Pont szemben a Towerrel. Nagyon szépen köszönjük!

Fudge rendőrbiztos nagyokat nyögve kiemelte a mopedet a csomagtartóból.

– Kedves hölgyem, szeretném, ha egyszer és mindenkorra megjegyezne: mopeddel kizárólag a járdán közlekedhet, autóúton nem, autópályán pedig főleg nem.

– Igenis, biztos úr – vágta rá a nagyfi mosolyogva.

– Hát akkor sok szerencsét maguknak ehhez a... izé... celofán-alufólia szövetséghez.

Azzal Fudge rendőrbiztos elviharzott az éjszakába, Ben és a nagyfi pedig száj tátva bámulta a folyó túlsó partján emelkedő ezeréves Tower gyönyörű épületeit. Aznap éjjel a szokásosnál is lenyűgözőbb látványt nyújtott a négy kivilágított, kupolás torony és a Temze sötét vizén lebegő-reszkető tükörcépük.

A Tower egykor börtön volt, és olyan híres – vagy hírhedt – személyek élvezték vendégszeretetét, mint I. Erzsébet királynő (mielőtt még királynővé koronázták volna), a kalandor Sir Walter Raleigh vagy a náci Rudolf Hess. Ma a Tower múzeumként működik, itt őrzik többek között a felbecsülhetetlen értékű koronaékszereket is, az Ékszer-torony nevű különleges épületben.

A furcsa gengszterpáros a folyóparton várakozott.

– Készen állsz? – kérdezte a nagyfi az unokáját. A bűvárszemüvege teljesen bepárásodott, miután egy órát kellett üldögelnie a rendőrautó hátsó ülésén.

– Igen – vágta rá Ben. A hangja remegett az izgatottságtól. – Készen állok.

A nagyfi megfogta Ben kezét, és számolni kezdett: *Egy, kettő, három*, majd beugrottak a hömpölygő, sötét vízbe.

A víz még hőszigetelt bűvárruhában is dermesztően hideg volt, ráadásul Ben néhány másodpercig nem látott semmit a sötétben. Az egész egyszerre volt ijesztő

és izgalmas.

Amikor kibukkant a fejük a vízből, Ben egy pillanatra kivette a szájából a pipát.

– Jól vagy, nagy?

– Életemben nem éreztem még ilyen jól magam!

Kutyaúszásban kievickéltek a partra. Ben sosem volt egy nagy úszó, le is maradt pár méterrel. Ahogy a part felé úszott, azon gondolkodott, hogy elhozhatta volna a karúszóját, vagy legalább egy gumimatracot.

Egy hatalmas sétahajó pöfögött el előttük, a fedélzeten javában ment a buli: bömbölt a zene, a fiatalok hangosan dorbézoltak. A nagy már távolabb úszott, és Ben hirtelen elveszítette szem elől.

Jaj, ne!

Ugye nem ütötte el a hajó?

Lehet, hogy mostanra a nagy már holtan fekszik a Temze fenekén?

– Igyekezz már, te csiga! – kiáltotta a nagy, aki újra láthatóvá vált, ahogy a bulihajó tovaúszott. Ben megkönnyebbülten felsóhajtott, aztán tovább csapkodta karjával a sötét, mély és rettentően koszos vizet.

A rajz szerint, amelyet Ben a *Vízvezeték-szerelők hetilapjában* talált, a szennyvízcsatorna nagyjából az Árulók kapujánál ömlött a folyóba. (A Towernek ezt a bejáratát csak a folyó felől lehetett megközelíteni, és azok

a foglyok, akik átléptek az Árulók kapuján, többnyire életük végéig a börtönben maradtak, vagy lefejezték őket. Az Árulók kapuját azóta befalazták, egyedül a szennyvízcsatornán keresztül lehetett bejutni a Temze felől a Towerbe.)

Amikor Ben végül megtalálta a csatornát, nagyon megkönnyebbült. A kivezetőnyílást félig ellepte a víz. Sötét volt, és rémisztő, odabentről hallani lehetett a falakat nyaldosó hullámok visszhangját.

Bennek hirtelen komoly kétségei támadtak. Hiába imádta annyira a vízvezeték-szerelést, semmi kedve nem volt bemászni egy használaton kívüli, régi szennyvízcsatornába.

– Gyere már, Ben! – noszogatta a nagy a hullámok hátán ringatózva. – Most már tényleg nem adhatjuk fel!

Hát, gondolta Ben, ha a nagy meg tudja csinálni, akkor nekem is muszáj lesz.

Azzal mély lélegzetet vett, és beúszott a csőbe. A nagy szorosán követte.

Odabent a sötétnél is sötétebb volt, és alig tettek meg néhány métert, amikor Ben érezte, hogy valami mászik a fején. Cincogáshoz hasonló hangot hallott, aztán az a valami kaparászni kezdte a feje búbját.

Mintha kicsi karmok lettek volna.

Ben a fejéhez kapott.

Egy nagy és szőrös lényt markolt a keze.

És ekkor beléhasított a szörnyű felismerés.

EZ EGY PATKÁNY!

Egy hatalmas patkány trónolt a feje tetején.

– ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ! – üvöltött Ben.

25.

Kísértetjárás

Ben kiáltása hosszan visszhangzott a szennyvízcsatornában. A fiú rémülten söpörte le a patkányt a fejről, mire a szerencsétlen jószág a nagyira pottyant, aki Ben mögött úszott a sötétben.

– Szegény kis patkány – mondta a nagy. – Légy hozzá kedves, Ben.

– De...

– Ő volt itt előbb. Most gyere, igyekeznünk kell! Az altatós csokoládétorta hatása hamarosan elmúlik, és az örök felébrednek.

A páros még feljebb úszott a nedves, csúszós és iszonyúan büdös csatornában. (Közben kiderült: attól, hogy egy kaki régi, még tud nagyon büdi lenni.)

Kis idő múlva Ben szürke sávot pillantott meg a végtelennek tűnő feketeségben. Végre-valahára feltűnt előttük a csatorna vége!

Miután Ben kitornászta magát a csőből, egy régi, kőből készült illemhelyen találta magát. Aztán lenyújtotta a kezét a csatornába, hogy segítsen a nagyinak is kikapaszkodni. Tetőtől talpig gusztustalan és büdös fekete nyálka borította őket.

Ben először kikukucskált a hűvös és nyirkos véce üvegezetlen ablakán, aztán kimásztak rajta, és máris a Tower udvarán kuporogtak, a hideg és nedves fűben.

Egy darabig hanyatt fekve bámulták a holdat meg a csillagokat, aztán Ben megfogta a nagy kezét, és jól megszorította.

– Ez olyan gyönyörű! – sóhajtott Ben.

– Gyere, drágám! – suttogta a nagy. – Még sok dolgunk van.

Ben feltápáskodott, majd segített felállni a nagyinak, aki rögtön elkezdte lebontani a celofánt a táskájáról.

Jó pár percig vacakolt vele.

– Egy kicsit túlzásba vittem a szigetelést. De jobb félni, mint megijedni.

A nagy végül egy kilométer hosszú celofánt tekert le a táskájáról, mire hozzájutott ahhoz a térképhez, amelyet Ben még a sulis könyvtárában tépett ki egy könyvből, és amelynek segítségével meg akarták találni az Ékszer-tornyot.

Meg kell hagyni, a Tower udvara azért elég hátborzongató hely, főleg így éjszaka.

Vannak, akik azt állítják, hogy a Towert kísértetek lakják. Azoknak az embereknek a kísértetei, akik itt lelték halálukat. Az évek során jó pár ór felmondott. Azt állították, hogy az éjszaka csöndjében rég halott történelmi alakokat láttak járkalni a folyosókon.

Most azonban még különösebb lény mászkált a Tower udvarán.

Egy bűvárruhás nagymama!

– Erre! – intett a nagy, és az unokája követte. Ahogy a fal mellett osontak, Ben szíve úgy vert, hogy azt hitte, mindjárt kiugrik a helyéről.

Pár perc múlva ott álltak az Ékszer-torony előtt, amely az úgynevezett Tower Greenre, a vesztőhelyre nézett, meg az emlékműre, amelyet a Towerben lefejezett és felakasztott embereknek állítottak. Bennek ekkor az jutott az eszébe, hogy ha most lebuknak, nem fogják megúszni a lefejezést. Ettől a rémisztő gondolattól kirázta a hideg.

Két koronaőr hevert ájultan a földön, és hangosan horkoltak. Makulátlanul tiszta, fekete-vörös egyenruhájukat jól összekoszolták a nyirkos földön. A csokoládétortába kevert gyógyfüves altatókeverék kiválóan működött.

De vajon meddig tart még a hatása?

Ahogy elsurrantak az örök mellett, a nagy eleresztett egyet a kacsaháogásra emlékeztető pukijából. Az egyik őrr orra megrándult a szagra.

Ben lélegzet-visszafojtva várt – nemcsak a pukiszag miatt, hanem azért is, mert nagyon félt.

Mi lesz, ha a nagy rotyogtatására felébrednek az örök?

A következő pillanat egy örökkévalóságnak tűnt.

És ekkor az egyik őrnek felpattant a fél szeme.

Jaj, ne!

A nagy hátralökte Bent, aztán felemelte a táskáját, mintha le akarná csapni vele az ébredező koronaőrt.

Kész, vége, gondolta Ben. Ezért fel fognak lógatni minket!

Végül az őrr becsukta a szemét, és hortyogott tovább.

– Nagy, nem tudnád egy kicsit visszatartani a pukidat? – sziszegte Ben.

– Nem csináltam az égegyadta világon semmit – pislogott a nagy ártatlanul. –

26.

Alak a sötétben

Egy hosszú, kanyargós folyosó elején álltak.

Itt szoktak órákig sorban állni a világ minden tájáról érkező turisták, hogy megnézhessék a koronaékszereket. Az idős hölgy és unokája lábujjhegyen osont végig a folyosón, bűvárruhájukból csöpögött a Temze büdös és koszos vize.

Végül befordultak egy sarkon, és megérkeztek a terembe, ahol az értékes ékszereket állították ki. Mint amikor borongós időben áttör a napsugár a felhőkön, úgy világították meg az ékszerek Ben és a nagy arcát.

A két tolvaj moccanni sem bírt az áhítattól. Még a szájuk is tátva maradt. Az ékszerek szépsége minden képzeletet felülmúlt. Kétségtelenül ez volt a világ legértékesebb ékszergyűjteménye. És csak egyetlen karnyújtásnyira voltak tőle...

Ám ezek az ékszerek nemcsak gyönyörűek voltak és felbecsülhetetlenül értékesek, de az ország több száz éves történelmét is jelképezték. Először is ott sorakoztak a koronák:

- Szent Edward koronája, amellyel a canterburyi érsek koronázza meg az új királyt vagy királynőt a koronázási ünnepség során. Aranyból készült, és zafírok meg topázok díszítik. Nem csoda, hogy úgy csillog.
- A Birodalmi Korona, amelyre – bármily hihetetlenül is hangzik – háromezer ékkövet illesztettek, köztük az „Afrika második csillaga” nevezetű gyémántot (ez a világ második legnagyobb metszett ékköve).
- A lélegzetelállítóan szép indiai császári korona, amelyen mintegy hatezer gyémánt, smaragd és rubin sziporkázik. Sajnos ez a „kalap” nem az én méretem.
- Itt látható még egy tizenkettedik századból megmaradt, aranyból készült kanál, amellyel a királyt vagy a királynőt kenték fel szentelt olajjal. Nem szokás tejbegrízt enni vele.
- No és persze nem szabad megfeledkezni az úgynevezett ámpolnáról, amely egy tizennegyedik századi, sással díszített, arany olajtartó, csurig szentelt olajjal. Úgy néz ki, mint egy nagyon menő termosz.
- Végül pedig a híres királyi országalma és a jogarok. Elég sok holmi, meg kell hagyni.

A koronaékszerek valahogy így néznének ki a csomagküldő szolgálat katalógusában:

A nagyj ekkor elővett egy nejlonszatyrot a táskájából, hogy abba pakolja a koronaékszereket.

– Jól van, már csak ezt a fránya üveget kell betörnünk valahogy – suttogeta a nagyj.

Ben hitetlenkedve nézett rá.

– Nem vagyok biztos abban, hogy az összes ékszer belefér a szatyorba.

– Sajnálom, kedvesem – suttogeta a nagyj. – Nagyon felment a nejlonszatyor ára, úgyhogy csak egyet vettem.

A koronaékszerek vitrinjének üvege három centiméter vastag volt.

És golyóálló.

Ben elcsaklizott néhány vegyszert a kémiaszertárból, és összekeverte őket olyan arányban, hogy ha meggyújtják, akkor...

BUMMMM!!!

BUMMMM!!!

BUMMMM!!!

A robbanóanyagot szigetelőszalaggal az üvegre erősítették. Ezután a nagyi elővett egy rózsaszín fonalgombolyagot, és az egyik végét ráragasztotta a robbanószerre, a másikat a kezében tartotta. (A gyapjú tökéletesen működik kanócként.) Aztán elővarázsolt valahonnan egy doboz gyufát. Arra kell csak ügyelniük, hogy elég messze legyenek a detonáció gócpontjától. Máskülönben ők is a levegőbe röpülnek.

– Jól van, Ben – suttozta a nagyi. – Menjünk olyan messzire a vitrintől, amennyire csak lehet.

A két tolvaj az egyik válaszfal mögé bújt.

– Szeretnéd meggyújtani a kanócot? – kérdezte a nagyi.

Ben bólintott. Kinyitotta a gyufásskatulyát. Mindössze két szál gyufa volt benne.

Végighúzta a doboz oldalán az elsőt, de annyira remegett a keze, hogy eltörte a gyufaszálat.

– Jaj, drágám, óvatosan – suttozta a nagyi. – Tessék, próbáld meg még egyszer.

Ben megfogta a második gyufaszálat is.

De hiába próbálta, sehogy sem sikerült meggyújtania. Valószínűleg rácsoroghatott egy kis víz a gyufára a bűvárruhája ujjáról. Mind a gyufa, mind a gyufásskatulya nedves volt.

– Neeeee! – kiáltott kétségbeesetten a fiú. – Anyunak meg apunak tényleg igaza van. Hasznavehetetlen vagyok. Még egy gyufát sem tudok meggyújtani!

A nagyi átkarolta unokája vállát.

Ahogy megölelték egymást, furcsa nyikorgó hangot adott a bűvárruhájuk.

– Ne beszélj így, Ben! Te egy fantasztikus krapek vagy! Nem viccelek. Amióta együtt lógunk, sokkal, de sokkal vidámabb vagyok, mint valaha életemben voltam.

– Komolyan mondd?

– Komolyan mondom – vágta rá a nagyi. – És rettentő okos is vagy. Teljesen egyedül kitervelted ezt az elképesztő akciót, pedig még csak tizenegy éves vagy.

– Nemsokára tizenkettő leszek – jegyezte meg Ben halkán.

A nagyi kuncogni kezdett.

– Tudod, hogyan értettem, drágám. Szerinted hány veled egyidős gyerek lenne képes egy ékszerrablást kitervelni?

– De hát nem is tudjuk ellopni a koronaékszereket. Az egész akció csak időpocsékolás volt.

– Még nem végeztünk – mondta a nagyi, és elővett a táskájából egy káposztaleves-konzervet. – A régi jól bevált módszerekkel mindig érdemes próbálkozni.

Azzal a nagyi Ben kezébe nyomta a konzervet. Ben mosolyogva megfogta, és a vitrinhez lépett.

– Ezt figyeld! – kiáltotta Ben, és magasba lendítette a konzervdobozt.

– Kérem, ne tegye! – hallatszott egy hang a sötétből.

Bennek és a nagyinak meghűlt a vér az ereiben.

Lehet, hogy egy kísértet?

– Ki van ott? – kiáltotta Ben.

Egy alak lépett ki a fénybe.

A döbbenettől mukkanni sem bírtak.

A titokzatos alak ugyanis a királynő volt.

27.

Királynői audiencia

– Mégis mit keres ön itt ilyenkor? – szaladt ki Ben száján. – Illetve... izé... úgy értem, mit keres itt ilyenkor, felség?

– Ide szoktam jönni, ha nem tudok elaludni – felelte a királynő a tévéből jól ismert, előkelő hanghordozásával. Ben és a nagyi nagyon meglepődtek, amikor meglátták, hogy a királynő hálóinget és kicsi, bolyhos papucsot visel. A fején pedig ott csillogott a kollekció legékesebb darabja, a Szent Edward-korona. A canterburyi érsek tette a királynő fejére, még 1953-ban, a koronázási ünnepség alkalmával. Az aranykoronát 1661-ben készítették, és gyémántokkal, rubinokkal, igazgyöngyökkel, smaragdokkal meg zafírokkal rakták ki.

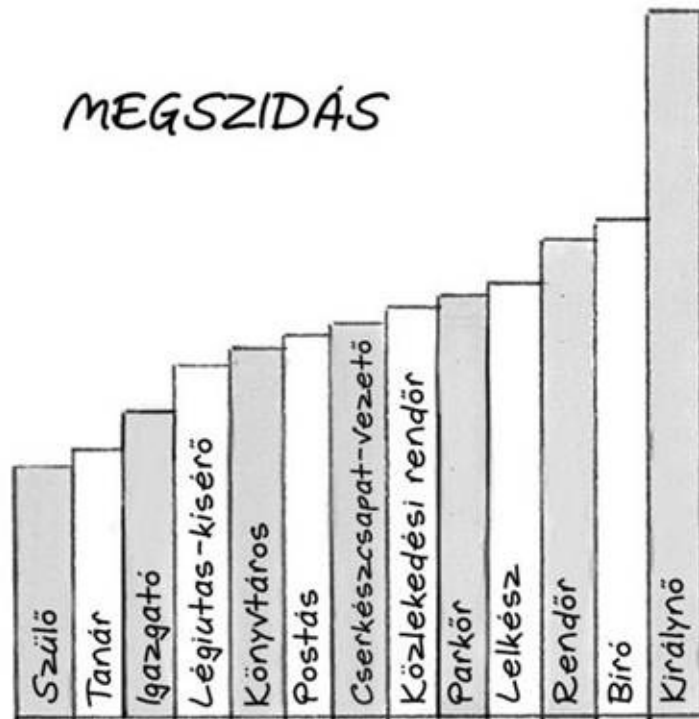
Lenyűgözően mutatott a királynő fején.

– Azért jöttem, hogy nyugodtan tudjak gondolkodni – folytatta a királynő. – A sofőröm hozott ide a Buckingham-palotából. Karácsonykor beszédet kell mondanom, és már csak néhány hetem maradt, hogy kitaláljam. Koronával a fejemen valahogy sokkal jobban tudok gondolkodni. Arra viszont roppant kíváncsi volnék, hogy maguk ketten mit keresnek itt ilyenkor.

Ben és a nagyi röstelkedve pillantott egymásra.

Sosem esik jól az embernek, ha megszidják, de ha a királynő szidja meg, az egy egészen más kategóriája a szidásnak, ahogyan azt a következő ábra is szemlélteti:

– És arra van valami magyarázatuk, hogy miért árasztanak mind a ketten... khm... kakiszagot? Nos? – szegezte nekik a kérdést őfelsége. – Várom a válaszukat.

– Csakis én tehetek róla, Felség! – törte meg a nagyit a kínos csendet, majd lehajtotta a fejét.

– Nem, ez nem igaz – vágott a szavába Ben. – Én találtam ki, hogy lopjuk el a koronaékszereket. Én beszéltem rá a nagyit.

– Ez igaz – bólintott a nagyit –, de én nem erre céloztam. Az egész akkor kezdődött, amikor nemzetközi hírű ékszertolvajnak adtam ki magam.

– *Micsoda?* – kiáltott fel Ben.

– Tessék? – kérdezte a királynő. – Királyi őfelsége egy kukkot sem ért az egészből – tette hozzá saját magára utalva.

– Az unokám utálta a nálam töltött péntek estéket – folytatta a nagyit. – Véletlenül kihallgattam, ahogy telefonon beszél a szüleivel, és arról panaszkodik nekik, hogy mennyire unalmas vagyok...

– De az akkor volt, nagyit! Már nem így gondolom! – ellenkezett Ben.

– Nyugodj meg, Ben, tudom, hogy azóta megváltoztak a dolgok. De az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy *tényleg* unalmas voltam. Egész álló nap más se csináltam, csak káposztát ettem meg szókirakóztam, pedig a lelkem mélyén sejtettem ám, hogy mennyire gyűlölöd ezeket a dolgokat. Ezért aztán kitaláltam történeteket, hogy szórakoztassalak. Például hogy én vagyok a hírhedt

gyémánttolvaj, a „Fekete Macska”...

– És mi a helyzet azzal a rengeteg gyémánttal, amit mutattál? – kérdezte Ben. Dühös volt, amiért a nagyi így becsapta.

– Ó, azok értéktelen vackok – felelte a nagyi. – Üvegből vannak. A bolhapiacon vettem őket egytől egyig.

Ben csodálkozva nézett a nagyira. Egyszerűen nem hitt a fülének. Lehetetlen, hogy mindezt csak kitalálta.

– Hogy hazudhattál nekem? – támadt a nagyira.

– Én... én... – A nagyinak elcsuklott a hangja.

Ben haragos tekintetet vetett rá.

– Szóval akkor nem is vagy az én gengszter nagyim.

Az Ékszer-toronyban síri csend lett, amelyet végül egy igen hangos és igen előkelő torokköszörülés tört meg.

– Khm – köhintett a királynő ellentmondást nem tűrve.

28.

Felakasztani, megnyúzni, felnégyelni

– Rettenetesen sajnálom, de kénytelen vagyok a szavukba vágni – mondta a királynő, nem kevés éllel a hangjában. – Nem tartanám ugyanis kívánatosnak, ha elkalandoznánk beszélgetésünk eredeti tárgyától. Továbbra sem világos számomra, hogy maguk ketten hogyan kerültek az éjszaka kellős közepén a Towerbe kakától bűzölgő bűváruhában, és miért óhajtják eltulajdonítani az ékszereimet.

– Elég volt egyszer elkezdeni, és a hazugság egyre csak terebélyesedett, felség – folytatta a nagyfi. Nem tudott Ben szemébe nézni. – Nem szándékosan csináltam, de valahogy egyre jobban magával ragadott a dolog. Boldog voltam, hogy az unokámmal lehettem. Nagyon jól éreztem magam vele. Eszembe jutottak azok az idők, amikor még kicsi volt, és örült, ha meséltem neki. Akkoriban még nem gondolta rólam, hogy unalmas vagyok.

Ben fészkelődni kezdett. Benne is feltámadt a bűntudat. Igaz ugyan, hogy a nagyfi hazudott neki (ami nagyon csúnya dolog volt tőle), de csak azért tette, mert elszomorította, hogy Ben unalmasnak találja.

– Én is jól éreztem magam veled – suttogta Ben.

A nagyfi rámosolygott.

– Örülök, kicsi Benny. Sajnálom, tényleg nagyon sajnálom...

– Khm – szakította félbe őket ismét a királynő.

– Ó, igen – sóhajtott a nagyfi. – Szóval mire észbe kaptam, felgyorsultak az események, és máris minden idők legmerészebb ékszerrablását tervezgettük. Egyébként a szennyvízcsatornán keresztül jutottunk be. Általában nem vagyunk ilyen bűdösek, felség.

– Hát ezt őszintén remélem.

Ben most már *nagyon* szégyellte magát. A nagyira akkor sem lehetett ráfogni, hogy unalmas, ha történetesen soha életében nem praktizált nemzetközi hírű ékszertolvajként. Hiszen segített neki kitervelni ezt a rablást, és most itt álltak a Towerben az éjszaka kellős közepén, és a királynővel csevegtek.

Segítenem kell neki valahogy.

– A rablás az én ötletem volt, felség – mondta Ben. – Nagyon sajnálom.

– Kérem, engedje el az unokámat – vetette közbe a nagyfi. – Nem szeretném, ha vakvágányra futna az élete, hiszen olyan fiatal még. Könyörögve kérem, engedje el. Holnap este visszahozzuk az összes koronaékszert. Becsületszavamra.

– Hiszi a piszi – dünnyögte a királynő.

– De tényleg így lesz! – kiáltotta Ben.

– Kérem, tegyen velem, amit csak akar, felség! – folytatta a nagyi. – Zárasson örökre a Tower börtönébe, ha úgy tartja kedve, de könyörgöm, a fiút engedje el.

A királynő erősen törte a fejét.

– Tényleg nem tudom, hogy mitévő legyek – szólalt meg végül. – Megható a történetük. Mint tudják, magam is nagymama vagyok, és néha engem is unalmasnak találnak az unokáim.

– Komolyan? – hökkent meg Ben. – De hiszen ön a királynő!

– Tudom – kuncogott a királynő.

Ben teljesen le volt döbbenve. Még sosem látta kuncogni a királynőt. Udvariasan mosolygott a hintójában, komoly beszédet tartott karácsonykor a tévében, meg amikor megnyitotta a parlament ülését, de hogy kuncogni is tudjon, azt azért nem gondolta volna.

– De nekik én csak egy unalmas öreg nagymama vagyok – folytatta a királynő. – Mindig elfelejtik, hogy egyszer én is voltam fiatal.

– És hogy egyszer majd ők is megöregszenek – tette hozzá a nagyi, és jelentőségteljesen Benre pillantott.

– Pontosan, drágám! – helyeselt a királynő. – Azt hiszem, a mai fiataloknak többet kellene törődniük az idősebbekkel.

– Nagyon sajnálom, felség! – hajtotta le a fejét Ben büntudatosan. – Ha nem vagyok olyan önző, és nem nyafogok egyfolytában arról, hogy milyen unalmasak az öregek, soha nem történik meg ez az egész.

Kínos csend lett.

A nagyi a táskájában kotorászott, aztán elővette a cukorkászacskót, és a királynő felé nyújtotta.

– Megkínálhatom felségedet mentolos cukorkával?

– Köszönöm, igen! – felelte a királynő. Azzal kivett egy szem cukorkát, kibontotta, és bekapta. – Istenem, évek óta nem szopogattam ilyen cukorkát!

– Ez a legfinomabb – jegyezte meg a nagyi.

– És jó sokáig tart – tette hozzá a királynő a cukorkát forgatva a szájában. Aztán észbe kapott, és így folytatta: – Tudják, mi történt azzal az emberrel, aki legutóbb megpróbálta ellopni a koronaékszereket?

– Felakasztották, megnyúzták és felnégyelték? – kérdezte Ben elsápadva.

– Ha hiszik, ha nem, kegyelmet kapott – mondta a királynő fanyar mosollyal az ajkán.

– Hogyhogy, felség? – kérdezte a nagyfi.

– 1671-ben egy ír férfi, bizonyos Blood ezredes megkísérelte eltulajdonítani a koronaékszereket, de menekülés közben nyakon csípték az őrk. A köpönyege alá rejtve próbálta kicsempészni ezt a koronát, amely most a fejemen van. Amikor elfogták, egyszerűen ledobta a földre. II. Károly királyt annyira lenyűgözte Blood ezredes vakmerősége, hogy végül kegyelemben részesítette, és szabadon engedte.

– Erre muszáj lesz rákeresnem a Google-ban – mormolta Ben az orra alatt.

– Mi az a Google? – kérdezte a nagyfi.

– Fogalmam sincs – ráncolta a homlokát a királynő. – Tehát az uralkodói hagyományokat követve én is ezt fogom tenni. Már mint kegyelmet adok maguknak.

– Ó, nagyon szépen köszönöm, felség! – kiáltotta a nagyfi, és kezét csókolt a királynőnek.

Ben térdre vetette magát.

– Köszönöm, köszönöm, nagyon-nagyon szépen köszönöm, felség...

– Jó, jó, de most már elég a hajbókolásból – dörrent rájuk a királynő dölyfösen. – Ki nem állhatom a hajbókolást. Túl sok hajbókolóval hozott össze a sors hosszú uralkodásom ideje alatt.

– Nagyon-nagyon sajnálom, felséges királyi fenség! – hebegte rémulten a nagyfi.

– Pontosan erről beszélek! Most is hajbókolnak! – csattant fel a királynő.

Ben és a nagyfi rémulten nézett egymásra.

Lehetetlenség volt úgy beszélni a királynővel, hogy az ember legalább egy egészen kicsikét ne hajbókoljon neki.

– Most pedig villámgyorsan tűnjenek el, ha kérhetném – mondta a királynő. – Mielőtt még nyakon csípi magukat az őrk. És ne felejtsek el megnézni a karácsonyi beszédemet a tévében!

29.

Fegyveres rendőrök

Hajnalban értek vissza a Komor közbe. Ezúttal nem vette fel őket egyetlen rendőrautó sem. Az elektromos mopeddel viszont rettentő hosszú volt a hazafelé vezető út Londonból. Végül átugrattak a fekvőrendőrökön (*bumm, bumm, bumm*), és leparkoltak a nagy háza előtt.

– Micsoda éjszaka! – sóhajtotta Ben.

– Bizony, valóban remek kis éjszakánk volt, bár minden porcikám sajog, nem ilyen hosszú utakra találták ki ezeket a mopedeket – mondta a nagy, azzal lekászálódott a járműről. Ben nagyon öregnek és elgyötörtnek látta a nagymamáját. – Ne haragudj rám, amiért hazudtam neked – folytatta rövid szünet után a nagy. – Tényleg nem akartalak megbántani. De úgy örültem, hogy veled lehetek, és azt akartam, hogy minél többet lóghassunk együtt.

Ben elmosolyodott.

– Semmi baj, nagy – mondta. – Tudom, hogy miért csináltad. Egy percig se aggódj. Te attól még mindig az én gengszter nagyim maradsz!

– Köszönöm – mondta a nagy elérékenyülve. – Amúgy egy életre elég izgalomban volt részünk ma este. Most pedig indulj haza, légy jó fiú, és ezután lehetőleg a vízvezeték-szereléssel foglalkozz...

– Így lesz, esküszöm. Nem tervezek több ékszerrablást – kuncogott Ben.

Ekkor a nagy hirtelen kővé dermedt.

Felnézett az égre.

Helikopter zúgása ütötte meg Ben fülét.

– Nagy?

– Pszt! – A nagy felcsavarta a hallókészülékét, és erősen koncentrált. – Ez nem csak egy helikopter lesz – mondta. – Ez egy egész flotta.

VÚÚÚÚ-VÚÚÚÚ-VÚÚÚÚ-VÚÚÚÚ!

Rendőrautók szirénázása hasított az éjszaka csöndjébe minden irányból, és a következő pillanatban állig felfegyverzett rendőrök bukkantak elő a semmiből. Ben és a nagy még a legközelebbi házakat sem látta, mert a golyóálló mellényes rendőrök sorfala körülzárta őket. A rendőrségi helikopterek rotorjai olyan fülsiketítően zúgtak, hogy a nagyinak le kellett halkítania a hallókészülékét.

Ekkor egy hang szólalt meg a fejük felett lebegő helikopter hangszórójából.

– Körülvettük magukat! Tegyétek le a fegyvereiket! Ismétlem: tegyétek le a fegyvereiket, különben lövünk!

– De hát fegyvertelenek vagyunk! – kiáltott vissza Ben. Mivel még nem mutált, a

hangja kicsit lányos volt.

– Ne vitatkozz velük, Ben! Csak tedd fel a kezedet! – harsogta túl a nagyit az óriási zajt.

A gengszterpáros felemelte a kezét. Néhány különösen bátor rendőr, fegyverrel a kezében megindult Ben és a nagyit felé. A földre lökték és leszorították őket.

– Ne mozduljanak! – hallatszott a hang a helikopterből. Ben nem is értette, hogyan képzelik, hogy meg tudna moccanni, miközben egy nagydarab rendőr a hátába térdepel.

Bőrkesztyűs kezek motozták végig őket tetőtől talpig, aztán átkutatták a nagyit táskáját, feltehetőleg fegyvereket kerestek benne. Nagyobb szerencséivel jártak volna, ha használt zsepire vadásznak.

Végül megbilincseltek Bent és a nagyit, és felhúzták őket a földről. A rendőrsorfal mögül kilépett egy idős férfi. Hatalmas orra volt, és lapos, kerek kalapot viselt.

Parker úr volt az.

A nagyit kotnyeles szomszédja.

30.

Kölcsöncukor visszajár

– Azt hitték, megúszhatják a koronaékszerek elrablását, mi? – káromta Parker úr.
– De én mindvégig tudtam, milyen gonosz tervet forralnak. Most aztán vége. Rendőr urak, vigyék ezt a két jómadarat a börtönbe! És zárják be őket!

A rendőrök a közelben várakozó rabszállító autó felé lökdösték a két foglyot.

– Várjanak egy pillanatot! – kiáltotta Ben. – Azt hiszik, hogy mi loptuk el a koronaékszereket? Akkor árulják már el, hogy mégis hol vannak?

– Ja, tényleg! A bizonyíték. Ha megtaláljuk az ellopott ékszereket, életük végéig börtönben fognak sínylődni. Kutassák át a moped kosarát. Most rögtön! – utasította a rendőröket Parker úr.

Az egyik rendőr átkutatta a kosarat. Talált benne egy celofánnal betekert, hatalmas csomagot.

– Ó, igen, abban lesznek az ékkövek – dörzsölte a tenyerét Parker úr. – Ide vele!

Parker úr öntelten Benre és a nagyira pillantott, majd nekilátott, hogy leszedje a celofánt a csomagról.

Jó pár percbe telt, mire sikerült lehámoznia a fóliát, és közben a nagy csomagból fokozatosan egyre kisebb csomag lett. Végül Parker úrnak sikerült legöngyölítenie az utolsó réteg celofánt is.

– Á, szóval így állunk!

Egy káposztaleves-konzerv pottyant a földre.

– Azt megkaphatnám, Parker úr? – érdeklődött a nagy. – Az lesz az ebédem.

– Kutassák át a házat! – vakkantotta Parker úr.

Ekkor néhány rendőr a bejárati ajtóhoz rohant, és megpróbálták betörni a vállukkal. A nagy egy darabig csendben figyelte őket, szemmel láthatólag remekül szórakozott, végül aztán csendben megszólalt.

– Oda tudom adni a kulcsot, ha gondolják!

Az egyik rendőr a nagyhoz lépett, és elvette a kulcsot.

– Köszönöm, asszonyom – mondta udvariasan.

Ben és a nagy egymásra mosolyogtak.

Aztán kinyílt az ajtó, és egy egész századra való rendőr özönlött be a nagy lakásába. Alaposan felforgatták a házat, de végül üres kézzel távoztak.

– Itt ugyan egy darab koronaékszer sincs, attól tartok, uram – mondta az egyik rendőr Parker úrnak. – Csak egy szókirakós játékot találtunk meg jó néhány káposztaleves-konzervet.

Parker úr majd felrobbant a dühtől. Fölöslegesen csődítette ide a rendőröket.

– Maga pedig, Parker úr – fordult oda hozzá az egyik rendőr –, örülhet, ha nem csukjuk le, amiért a rendőrség drága idejével szórakozik...

– Várjanak! – próbálkozott Parker úr. – Csak azért, mert az ékszerek nincsenek náluk vagy a házban, még lehet, hogy ők tették. Jól hallottam, hogy miről diskuráltak... Kutassák át a... a kertet! Ez az! Ássák fel a kertet!

A rendőr az idegesen üvöltöző Parker úr vállára tette a kezét.

– Uram, ez nem ilyen egyszerű...

Ekkor diadalittas fény gyúlt Parker úr szemében.

– Várjanak csak! Még nem kérdezték meg tőlük, hogy hol voltak az éjszaka. *Tudom*, hogy a koronaékszereket készültek ellopni. Fogadni merek, hogy ma éjszakára nincsen alibijük.

A rendőr a homlokát ráncolva fordult Ben és a nagyfi felé.

– Meg kell hagyni, ez nem is olyan buta kérdés – mondta. – Megkérdezhetem maguktól, hogy hol töltötték az éjszakát? – Parker úr arca valósággal ragyogott a kárörömtől.

Ekkor egy másik rendőr lépett oda hozzájuk. Valahonnan ismerős volt, és amikor Ben meglátta a bajuszát, már tudta is, hogy honnan.

– Főnök, magát keresik a... – kezdte Fudge rendőrbiztos, kezében egy adóvevőt lóbálva, majd hirtelen beléfagyott a szó. – Nocsak! Megeszem a kalapom, ha ezek nem a celofánkedvelők.

– Findzsa biztos úr! – kiáltott fel Ben.

– Fudge! – javította ki a rendőrbiztos.

– Elnézést, persze, Fudge. Úgy örülök, hogy ismét találkozunk!

Fudge rendőrbiztos felettese egy kukkot sem értett az egészből.

– Szabadna tudnom, hogy mi folyik itt?

– Ez a srác meg a nagyanyja a Celofánkedvelők Társaságának tagjai. Éppen az éves gyűlésükre tartottak Londonba. Az az igazság, hogy én vittem el őket a találkozó helyszínére.

– Akkor tényleg nem ők lopták el a koronaékszereket – tanakodott a rendőrfőnök.

– Ugyan! – nevetett Fudge rendőrbiztos. – Az Alufólia-kedvelők Társaságával akarnak egyesülni. Még hogy ellopták a koronaékszereket! – Fudge Benre és a nagyira mosolygott. – Micsoda ötlet!

Parker úr feje egyre vörösebb lett.

– De... de... de hát tényleg ők tették! Ez itt két mindenre elszánt gonosztevő, higgyenek már nekem!

Miközben Parker úr magából kikelve üvöltözött, a rendőrfőnök elvette Fudge-tól az adóvevőt.

– Igen. Aha. Értem. Köszönöm – válaszolgatott, aztán Benhez és a nagyfihoz fordult. – A Különleges Ügyosztállyal beszéltem. Megkértem őket, hogy

ellenőrizték a koronaékszereket. Mindegyik a helyén van. Elnézést kérek, asszonyom. És tőled is fiam. Egy pillanat, és máris levesszük azokat a fránya bilincseket.

Parker úr összeomlott.

– Ez lehetetlen...

– Ha még egy mukkanást meghallok, Parker úr – szólalt meg a rendőrfőnök –, magam gondoskodom arról, hogy az éjszakát a fogdában töltsse! – Azzal sarkon fordult, és az egyik járőrautóhoz indult. Fudge rendőrbiztos követte, de mielőtt beszállt volna, még visszaintegetett Bennek és a nagyinak.

Ben Parker úrhoz sétált, a keze még mindig össze volt bilincselve a háta mögött.

– Amit kihallgatott, csak kitaláció volt – mondta. – A nagyfi gyakran mesél nekem rablós történeteket. Szerintem egy kicsit elragadta magát a képzelete, Parker úr.

– De... de... de...! – hebegte Parker úr.

– Még hogy én? Még hogy nemzetközi hírű ékszerlovaj? – nevetett a nagyfi. Erre aztán a rendőrök sem bírták tovább, és hangos nevetésben törtek ki. – Azért maga nem valami nagy lángész, Parker úr, hogy így bevette ezt a dajkamesét! – A nagyfi gyorsan Benhez hajolt. – Sajnálom, Ben – súgta oda az unokájának.

– Semmi baj, nagyfi! – súgta vissza Ben.

A rendőrök leszedték róluk a bilincset, aztán gyorsan beültek az autókba meg a furgonokba, és pillanatok alatt eltűntek a Komor közből.

– Ne haragudjon, hogy zavartuk önt, asszonyom – szólt oda távozóban az egyik rendőr. – Szép napot!

Lassacskán a helikopterek is eltűntek az égről. A forgó rotorok kisebbfajta tornádót kavartak, Parker úr nagy becsben tartott lapos kalapja leröpült a fejéről, és egy tócsában landolt.

Ekkor a nagyfi is odament Parker úrhoz, aki fedetlen fővel ácsorgott a kocsifelhajtón.

– Ha véletlenül elfogy magánál a cukor, és szeretne kölcsönkérni... – kezdte

nyájasan.

– Igen... – nézett rá érdeklődve Parker úr.

– Meg ne próbáljon bekopogni hozzám, mert a cukortartóval együtt fogom hazaröpíteni – fejezte be a mondatot a nagyfi bájosan mosolyogva.

31.

Aranyló napfény

Megvirradt, és a Komor köz aranyló napfényben fürdött. A fűvön harmat csillogott. Titokzatos köd gomolygott a kis házak között, ami az egész utcának mesebeli hangulatot kölcsönzött.

A nagy nagyt sóhajtott.

– Most pedig sipirc haza, Ben, mielőtt felébrednek a szüleid.

– Úgysem érdeklí őket, hogy mi van velem – vont vállat Ben.

– Dehogyan – mondta a nagy, és átkarolta az unokája vállát. – Csak nem tudják, hogyan mutassák ki a szeretetüket.

– Lehet.

Ben akkorát ásított, mint még életében soha.

– Istenem, hogy én mennyire elfáradtam! Ez az este elképesztő volt!

– Életem egyik legizgalmasabb éjszakája volt, Ben. Semmi pénzért ki nem hagytam volna – mondta a nagy ragyogó mosollyal. Aztán mély lélegzetet vett. – Ó, az élet örömei! – sóhajtott, és könnybe lábadt a szeme.

– Jól vagy, nagy? – kérdezte Ben kedvesen.

A nagy elfordította a fejét, hogy az unokája ne lássa a könnyeit.

– Jól vagyok, gyermekem, tényleg semmi bajom – mondta felindultságtól remegő hangon.

Ben tudta, hogy valami nem stimmel.

– Nagy, nekem elmondhatod.

Megfogta a nagy kezét. A bőre puha volt, és ráncos. A keze törékeny.

– Az a helyzet... – kezdte a nagy habozva. – Hogy nem csak az ékszertolvajlással kapcsolatban nem mondtam neked igazat, drágám.

Ben érezte, hogy valami nagyon rossz dolog fog történni.

– Még mivel kapcsolatban nem mondtál igazat? – kérdezte Ben, és bátorítólag megszorította a nagy kezét.

– Amikor az orvos a múlt héten közölte velem a vizsgálatok eredményét, azt mondtam neked, hogy minden rendben van. De ez nem igaz. Semmi sincs rendben. – A nagy egy pillanatra elhallgatott. – Az az igazság, hogy nagyon beteg vagyok. Rákos vagyok.

– Jaj, nagy!... – mondta Ben könnybe lábadt szemmel. Hallott már a rákról, és tudta, hogy akár halálos is lehet.

– Azt is megmondta a doki, hogy mennyi időd van hátra? – szipogta a fiú.

– Azt mondta, hogy nem fogom megélni a karácsonyt.

Ben megölelte a nagyit, olyan erősen, ahogyan csak bírta. Szerette volna megosztani a nagyival a testéből áradó életerőt.

Könnyek csorogtak az arcán. Annyira igazságtalannak tartotta az életet. Hiszen éppen az utóbbi hetekben kezdett igazán jóban lenni a nagyival, és most el fogja veszíteni.

– Nem akarom, hogy meghalj, nagyi.

A nagyi Ben szemébe nézett.

– Senki sem él örökké, fiam. De remélem, hogy sosem fogsz elfelejteni engem. A te unalmas, öreg nagyidat.

– Egyáltalán nem vagy unalmas. Te egy igazi gengszter vagy! Majdnem elloptuk a koronaékszereket, nem emlékszel?

A nagyi kuncogni kezdett.

– Igen, de ezt nehogy kikotyogd valakinek! Nagy bajba kerülhetsz, ha nem vigyázol. Ez maradjon a mi kis titkunk.

– És a királynőé – tette hozzá Ben.

– Ó, igen! Milyen kedves idős hölgy a királynő, nem igaz?

– Sosem felejtetek el téged, nagyi! – mondta Ben. – Örökké a szívemben fogsz élni.

– Nekem még soha életemben senki nem mondott ilyen kedveset – sóhajtotta a nagyi elérzékenyülve.

– Nagyon szeretlek, nagyi!

– Én is nagyon szeretlek, Ben. De most már tényleg indulnod kell.

– Nem akarlak itt hagyni egyedül.

– Nagyon kedves tőled, drágám, de ha a szüleid felébrednek, és rájönnek, hogy nem vagy otthon, nagyon meg fognak ijedni.

– Dehogy fognak.

– Dehogyisnem. Kérlek, Ben, légy jó fiú!

Ben vonakodva feltápáskodott, aztán segítette a nagyinak felkelnit a lépcsőről.

Megölelte és arcon puszilta. Érdekes módon, most már a nagyi szőrös álla sem zavarta. Sőt, kifejezetten tetszett neki.

És tetszett neki a nagyi hallókészülékének sípolása. Még az is tetszett neki, hogy a nagyinak káposztaszaga van. De a legjobban az tetszett neki, hogy a nagyi úgy pukizott, hogy közben észre sem vette.

Imádta a nagyit, úgy, ahogy volt.

– Szia, nagyi.

– Szia, Ben.

32.

Családi szendvics

Amikor Ben hazaért, elsőnek az tűnt fel neki, hogy a szülei kis barna autója nem áll a kocsifelhajtón. Pedig nagyon korán volt még.

Vajon hová mehettek?

Ennek ellenére felmászott az ereszcsonnyán, bekúszott az ablakon, és beosont a szobájába.

Nagyon fáradt volt az éjszakázás miatt, ráadásul bűvárruhában kúszni-mászni nehezebb volt a szokásosnál. Ben kihúzta az ágy alól a *Vízvezeték-szerelők hetilapjának* stószait, hogy betuszkolja helyükre a bűvárruhát. Aztán amilyen halkán csak tudta, felhúzta a pizsamáját, és bebújt az ágyba.

Már éppen becsukta volna a szemét, amikor egy autó fékezett le a ház előtt, aztán nyílt a bejárati ajtó, és meghallotta keservesen zokogó anyukája és apukája hangját.

– Már mindenhol kerestük – szipogott Ben apukája. – Nem tudom, mit csináljunk.

– Én tehetek az egészről – tette hozzá a könnyeivel küszködve Ben anyukája. – Sosem lett volna szabad beneveznünk arra az átkozott táncversenyre. Most biztosan világgá ment...

– Hívom a rendőrséget.

– Igen, igen, hívjuk fel a rendőrséget! Már rég értesítenünk kellett volna őket.

– Addig nem nyugszom, amíg meg nem találják. Halló, halló, a rendőrséggel szeretnék beszélni. A fiamról van szó. Eltűnt...

Ben borzalmas bűntudatot érzett, hogy a szülei aggódtak miatta.

Nem is kicsit.

Kipattant az ágyból, feltépte a szobája ajtaját, lerohant a lépcsőn, és a szülei karjába vetette magát. Az apukája kezéből kiesett a telefon.

– Ó, kisfiam! Az én egyetlen kisfiam! – kiáltotta örömeiben.

Olyan erősen megölelte, mint még soha. Az anyukája mindkettejüket átkarolta. A

végén úgy néztek ki, mint egy hatalmas családi szendvics, amelyben Ben volt a felvágott. Vagy a sajt.

– Ó, Ben! Hála a magasságosnak, hogy visszajöttél! – hüppögött az anyukája. – Mégis hol kujtorogtál?

– A nagyinál – vágta rá Ben, de nem állt szándékában belemenni a részletekbe. – A nagy... a nagy... nagyon beteg – mondta szomorúan. Látta a szülei arcán, hogy egyáltalán nem lepi meg őket a rossz hír.

– Hát igen... – sóhajtott az apukája. – Attól félek, hogy a nagy...

– Tudtam – vágott a szavába Ben. – Egyszerűen nem hiszem el, hogy nem mondtátok el nekem. Hiszen ő az én egyetlen nagyim!

– Sajnálom – mondta Ben apukája. – Nekem pedig az édesanyám. Ne haragudj, hogy nem mondtuk el neked. Nem akartunk felzaklatni...

Ben ekkor vette észre, milyen szomorúan csillog az apukája szeme.

– Jól van, apa, semmi baj.

– Egész éjjel téged kerestünk – mondta az apukája, és még erősebben megölelte Bent. – De az eszünkbe sem jutott, hogy a nagyinál is megnézzünk. Mindig csak panaszkodtál, hogy mennyire unalmas.

– Hát, igazából egyáltalán nem unalmas. Ő a világ legjobb nagyjja.

Ben apukája elmosolyodott.

– Ez kedves tőled, fiam. De azért szólhattál volna, hogy átmész hozzá.

– Ne haragudjatok. De a táncverseny után azt hittem, hogy már nem is érdekel titeket, mi van velem.

– Még hogy nem érdekel minket, hogy mi van veled? – hökkent meg Ben apukája, és az arcára őszinte döbbenet ült ki. – Hiszen úgy szeretünk téged!

– Nagyon szeretünk téged, Ben! – tette hozzá az anyukája. – Ezt sose felejtsd el. Ki a fenét érdekel az a hülye táncverseny meg az a bábjúnár Flavio Flavioli? Rád vagyok büszke, Ben, bármit is csinálsz.

– Mind a ketten büszkék vagyunk rád – helyesbített Ben apukája.

Most már egyszerre sírtak és mosolyogtak, és nem nagyon lehetett eldönteni, hogy az öröm vagy a szomorúság könnyei csorognak az arcukon. Na, nem mintha különösebben számított volna, mert valószínűleg volt köztük ilyen is, meg olyan is.

– Nem megyünk át a nagyihoz egy teára? – vetette fel Ben anyukája.

– Igen, menjünk – helyeselt Ben. – Ez nagyon szuper ötlet.

– Megtaláltam a vízvezeték-szerelős újságjaidat – folytatta aztán az anyukája, és megfogta Ben kezét. – Apáddal megbeszéltük a dolgot.

– De... – próbált volna védekezni Ben.

– Nyugodj meg – mondta az anyukája. – Nem kell aggódnod miatta. Ha ez az álmod, akkor ezt kell követned!

– Komolyan? – ámult el Ben.

– Naná! – mosolygott az apukája. – Nekünk az a legfontosabb, hogy boldog legyél!

– Arra gondoltunk apáddal, hogy a biztonság kedvéért azért választhatnál magadnak valami tartalék szakmát... – folytatta az anyukája. – Ha ne adj’ isten mégsem sikerül befutnod vízvezeték-szerelőként.

– Tartalék szakmát? – kérdezett vissza Ben, mert nem igazán értette, hogy mire akarnak kilyukadni a szülei.

– Úgy van – mondta Ben apukája. – Mivel az már kiderült, hogy a társastánc nem a te műfajod...

– De nem ám – kotyogott közbe Ben megkönnyebbülve.

– ...arra gondoltunk, hogy esetleg megpróbálkozhatnál a jégtáncsal – mosolygott Ben anyukája.

Ben köpni-nyelni nem tudott.

Egy végtelennek tűnő pillanatig Ben anyukája komoly arccal nézett a fiára, aztán kitört belőle a nevetés. Ben apukája is csatlakozott hozzá, és bár a könnyek még ott csillogtak az arcán, Ben sem bírta tovább nevetés nélkül.

33.

Csend

Attól fogva Ben sokkal jobban kijött a szüleivel. Az apukája még a szerelvényboltba is elvitte, hogy vegyen neki néhány szerszámot, aztán egy elképesztően szuper délutánt töltöttek együtt, és még egy vízvezetékcsövet is kicseréltek.

Aztán egy héttel karácsony előtt, késő este felhívták őket telefonon.

Pár óra múlva Ben és a szülei a nagyi ágya körül álltak. A nagyi egy hospice-házban feküdt. Az egy olyan hely, ahová azok mennek, akiket már nem tudnak meggyógyítani a kórházban. A nagyi nagyon rossz bőrben volt. Talán csak órái voltak hátra. Az ápolónők azt mondták, hogy bármelyik pillanatban meghalhat.

Ben aggódva ült a nagyi mellé az ágyra. A nagyi már nem tudta nyitva tartani a szemét, és beszélni sem tudott. Megrázó volt őt ilyen állapotban látni.

Ben apukája fel-alá járkált az ágy végénél, és szemmel láthatólag fogalma sem volt arról, hogy mit tegyen vagy mondjon.

Ben anyukája szótlánul ült egy széken, és maga elé bámult. Tehetetlennek érezte magát.

Ben megfogta a nagyi kezét.

Nem akarta, hogy a nagyi egyedül távozzon a sötétségbe.

A nagyi egyre nehezebben vette a levegőt. Rossz volt hallgatni. De ennél a zihálásnál már csak egyetlen szörnyűbb dolog létezett.

A csend.

Mert a csend azt jelentette volna, hogy a nagyi meghalt.

Aztán mindenki legnagyobb meglepetésére a nagyi egyszer csak hunyorogni kezdett, majd kinyitotta a szemét. Elmosolyodott, amikor meglátta őket.

– Hú... de... éhes vagyok – mondta erőtlen hangon. Lassan benyúlt a takarója alá, elővett egy celofánba tekert kis csomagot, és elkezdte lefejtetni róla a fóliát.

– Ez meg mi? – kérdezte Ben.

– Egy szelet káposztás süti – suttogta a nagyi. – Megmondom őszintén, *pocsék* itt a koszt.

Egy kicsit később Ben szülei kimentek egy kávéra az automatához. Ben azonban egy pillanatra sem akarta egyedül hagyni a nagyit. Fogta a kezét. Száraz volt, és olyan könnyű.

A nagyi lassan az unokája felé fordult. Vészesen fogyott az idő, Ben tudta jól.

– Most már örökre az én kicsi Bennym leszel – suttogta neki a nagyi.

Bennek eszébe jutott, mennyire utálta, amikor a nagyi így becézte. Most viszont

már semmi kifogása nem volt ellene.

– Tudom – mondta mosolyogva. – Te pedig örökre az én gengszter nagyim leszel.

Később, miután a nagyi végleg elhagyta őket, és hazafelé tartottak a hospice-házból, Ben szótlánul ült a kis barna autó hátsó ülésén. Mindhárman fáradtak voltak a sok sírástól. A városban hatalmas tömeg volt, mindenki a karácsonyi bevásárlást intézte, az utak tele voltak autókkal, a mozi előtt pedig hosszú sor kígyózott. Ben nem akarta elhinni, hogy az élet ugyanúgy megy tovább, miközben ilyen szörnyű tragédia történt.

Befordultak a sarkon, és az üzletsor felé közeledtek.

– Beugorhatok az újságoszalomba egy percre? – kérdezte Ben. – Tényleg csak egy percre.

Ben apukája leparkolt a járda mellett, és miközben Ben elindult Rádzs üzlete felé, puha pelyhekben szállingózni kezdett a hó.

CSING! – hallatszott a csengő, ahogy kinyílt a bolt ajtaja.

– Á, az én ifjú barátom! – köszöntötte vidáman Rádzs, aztán amikor észrevette, hogy Ben lógatja az orrát, így szólt: – Talán valami baj van, Ben?

– Igen, Rádzs... – bukott ki Benből. – Meghalt a nagyi.

Rádzs kirohant a pult mögül, és megölelte a fiút.

– Ó, Ben, annyira sajnálom! Egy ideje nem láttam már, sejtettem, hogy valami baj van.

– Csak azt akarom mondani, Rádzs – kezdte Ben szívgöngyöl, hogy nagyon hálás vagyok neked, amiért a múltkor lehordtál. Igazad volt, a nagyi egyáltalán nem volt unalmas. Nagyon jó fej volt.

– Nem akartalak lehordani, ifjú barátom. Csak úgy éreztem, hogy nem szántál elég időt arra, hogy jobban megismerd a nagymamádat.

– Igazad volt. Álmomban sem gondoltam volna, hogy a nagyi ilyen vagány és ennyire jó fej. – Ben a kabátujjával törölgette a könnyeit.

Rádzs keresgélni kezdett a boltban.

– Hová is tettem azt a zsebkendőket? Hová tűnhettek? – morfondírozott félhangosan.

– Ó, igen, itt vannak a focis matricák alatt. Tessék.

Azzal Rádzs kibontott egy csomag zsebkendőt, és Bennek nyújtotta. A fiú kihúzott egyet, és megtörölte vele a szemét.

– Köszönöm, Rádzs. Tíz csomag zsebkendő, kilenc áráért? – kérdezte mosolyogva.

– Nemnemnem! – nevetett Rádzs.

– Tizenöt csomag, tizennégy áráért?

Rádzs Ben vállára tette a kezét.

– Nem érted – mondta. – A vendégem vagy.

Bennek leesett az álla. A világtörténelem során egyetlenegyszer sem fordult még elő, hogy Rádzs valakinek valamit ingyen adott volna. Ben nagyon meghatódott. Ügyelnie kellett arra, nehogy megint elbőgje magát.

– Köszönöm, Rádzs, nagyon szépen köszönöm – nyögte ki végül a könnyeivel küszködve. – Most mennem kell. A szüleim odakint várnak.

– Egyetlen pillanat még, és mehetsz – mondta Rádzs. – De előtte szeretnék adni neked egy kis karácsonyi ajándékot. – Azzal megint nekiállt, hogy felforgassa a kicsi üzletet. – Hová is tettem?

Ben szeme felcsillant. Szeretett ajándékot kapni.

– Igen, itt lesz a húsvéti tojások mögött. Megtaláltam! – kiáltott fel Rádzs, és előkapott egy csomag mentolos cukorkát.

Ben ugyan csalódott volt, amikor meglátta, de azért igyekezett mosolyogni, nehogy megbántsa Rádzst.

– Hú, de szuper! Kösz, Rádzs! – mondta Ben. Úgy csinált, mint amikor a suliban lelkesednek valamiért a haverjaival. – Egy egész zacskó mentolos cukorka.

– Nana, lassan a testtel! – mondta Rádzs. – Csak egy darab cukorka. – Azzal kinyitotta a zacskót, és odatartotta Bennek, hogy vegyen belőle. – Ez volt a nagymamád kedvence.

– Tudom – mosolygott Ben.

34. Járókeret

A gyászszertartás karácsonyeste volt. Ben még soha nem vett részt temetésen. Nagyon furcsának találta az egészet. A felravatalozott koporsót a templom elejében helyezték el. A gyászolók végigmotyogták a jól ismert egyházi énekeket, a lelkész pedig, aki személyesen nem ismerte a nagyit, rém unalmas beszédet mondott.

Nem a lelkész hibája volt, de a beszéd bármelyik idős néniről szólhatott volna. Monoton hangon mormolta, hogy a nagyit mennyire imádta a régi templomokat, és hogy mindig nagyon kedves volt az állatokkal.

Ben a legszívesebben üvöltött volna. El akarta mondani mindenkinek, az anyukájának és az apukájának, a nagybácsiknak és a nagynéniknek, mindenkinek, aki csak megjelent, hogy az ő nagyija mennyire szuper jó fej volt.

Hogy milyen izgalmas történeteket mesélt neki.

De legfőképp az ő közös kalandjukat szerette volna megosztani a gyászoló rokonsággal: el akarta mesélni, hogy kis híján sikerült ellopniuk a koronaékszereket, és hogy személyesen találkoztak a királynővel.

De úgyse hitt volna neki senki. Hiszen még csak tizenegy éves. Azt mondták volna, hogy csak kitalálta az egészet.

A szertartás után hazamentek, és a rokonok megszállták a házukat. Teáztak, és csak úgy tömték a fejükbe a sok szendvicset meg sonkatekerccset. Elég furán mutatott a karácsonyi dekoráció egy ilyen szomorú napon. A vendégek eleinte a nagyiról beszélgettek, de hamarosan áttértek a pletykálkodásra.

Ben egyedül ücsörgött a kanapén, és a felnőttek beszélgetését hallgatta. A nagyit Benre hagyta a könyveit. Most ott álltak hatalmas halmokban a szobájában. Ben a legszívesebben felment volna az emeletre, és elbújt volna a szobájában a nagyit könyveivel.

Kis idő múlva egy kedves idős hölgy lépkedett oda hozzá járókeretével a szoba tulsó végéből, és leült Ben mellé a kanapéra.

– Te biztosan Ben vagy. Nem hiszem, hogy emlékszel rám – mondta az idős hölgy.

Ben a hölgyre pillantott.

Igaza volt. Tényleg nem emlékezett rá.

– Legutóbb a negyedik születésnapodon láttalak.

Még szép, hogy nem emlékszem! – gondolta Ben.

– Én a nagymamád unokatestvére vagyok, Edna néni – mutatkozott be a hölgy. – Én és a nagymamád sokat játszottunk együtt kislány korunkban, amikor anyai idősök lehettünk, mint te most. Pár éve volt egy kis balesetem. Elestem, és utána már nem tudtam gondoskodni magamról, ezért bekerültem az idősök otthonába. A nagymamád volt az egyetlen, aki időről időre meglátogatott.

– Komolyan? Mi azt hittük, sosem ment el otthonról – csodálkozott Ben.

– Havonta egyszer eljött hozzám. Pedig nagyon messze lakott tőlem. Négyyszer is át kellett szállnia. Nagyon hálás voltam neki ezért.

– Szuper nagy volt.

– Úgy bizony. Végtelenül kedves és figyelmes. Nekem nincsenek gyerekeim és unokáim, úgyhogy amikor a nagymamád eljött hozzám, beültünk a társalgóba, és órákon át csak szókirakóztunk.

– Szókirakóztak? – kérdezett vissza Ben, mert nem hitt a fülének.

– Sokszor emlegette, hogy te is szeretsz szókirakózni – mesélte Edna néni.

Ben ezen somolygott egy kicsit.

– Igen, imádok szókirakózni – mondta Ben, és legnagyobb meglepetésére azon kapta magát, hogy nem is hazudik. Ahogy jobban belegondolt, valójában tényleg szeretett szókirakózni. Most, hogy a nagy nem volt velük többé, minden együtt töltött pillanat csodálatosnak tűnt. Még a koronaékszereknél is csodálatosabbnak.

– Hogy a te nagymamád mennyit tudott mesélni rólad – mosolygott Edna néni. – Mindig azt mondta: te vagy az ő szeme fénye. És mindig nagyon várta a péntek estéket, olyan boldog volt, amikor nála aludtál. Számára az volt a hét legszebb napja.

– Nekem is az volt a legszebb nap a héten – mondta Ben, és könnybe lábadt a szeme.

– Hát, ha tényleg annyira szeretsz szókirakózni, nézz be hozzám néha az idősök otthonába. Úgyis kell egy új játékos, most, hogy a nagymamád már nincs velünk.

– Szuper ötlet – mondta Ben.

Valamivel később, miközben a szülei a *Táncos lábú sztárok* karácsonyi adását nézték a tévében, Ben kimászott a szobája ablakán, és lecsúszott az ereszcsontról. Nesztelenül kitolta a bringáját a garázból, és még egyszer utoljára eltekert a nagy házhoz.

Havazott. A frissen hullott hó ropogott a bringa kereke alatt.

Ben a szállingózó hópelyheket nézte, ahogy lágyan földet értek. Oda sem figyelt, hogy merre megy. De nem is kellett figyelnie, olyan jól ismerte már az utat. Annyiszor tekert át a nagyhoz az utóbbi hónapokban, hogy pontosan tudta, hol vannak bukkanók és kátyúk.

Megállt a nagyi kis házikója előtt. A tetőt hó borította. Az ajtó előtt halmokban álltak a levelek. A ház teljesen sötét volt. Egy tábla hirdette, hogy a ház eladó. A tábláról apró jégcsapok lógtak.

Ben elképzelte, hogy a nagyi kikukucskál az ablakon.

És ránéz azzal a halvány, reménykedő mosolyával.

De persze a nagyi nem kukkantott ki az ablakon. A nagyi örökre elment.

Kivéve persze Ben szívéből.

A fiú kitörölt egy könnycseppet a szeméből, vett egy mély lélegzetet, aztán hazatekert.

Lesz mit mesélnie majd az unokáinak, az biztos.

Utószó

– A karácsony különleges időszak – mondta a királynő. Szokásához híven komoly arccal és méltóságteljesen ült hatalmas antik székében a Buckingham-palotában. Ahogyan minden évben, most is ünnepi beszédet intézett alattvalóihoz.

Ben és a szülei éppen akkor fejezték be a karácsonyi ebédet, összébújva ültek a kanapén, és teásbögrét szorongatva nézték a királynőt a tévében, ahogyan minden karácsonykor tették.

– Ilyenkor összegyűlnek a rokonok, hogy együtt ünnepeljenek – folytatta őfelsége. – Azonban ne feledkezzünk meg az idősekről. Néhány hete megismertem egy hölgyet, aki nagyjából egyidős lehet velem. Éppen az unokájával sétáltak a Towerben.

Ben fészkelődni kezdett a kanapén.

A szüleire pillantott, de ők rezzenéstelen arccal nézték a tévét.

– És az jutott az eszembe, hogy a fiataloknak kedvesebben kellene viselkedniük az idősebbekkel. Minden fiatalhoz szólok most, aki ezt a műsort nézi: a buszon adjátok át a helyeteket az idősebbeknek. Segítsetek nekik cipelni a bevásárlószatyrokat. Játsszatok velük szókirakókat. És időnként vegyetek nekik ajándékba egy zacskó mentolos cukorkát. Mi, idősek imádunk mentolos cukorkát szopogatni. De ami a legfontosabb: nagyon szeretném, ha egyszer és mindenkorra az eszetekbe vésnétek, hogy az idős emberek cseppet sem unalmasak. Sosem lehet tudni, hogy melyik nap okozunk majd nektek valami nagy meglepetést.

Majd huncut mosollyal az ajkán a királynő felhúzta a szoknyáját, és az egész ország szeme láttára kivillantotta bugyogóját, amelynek pont olyan volt a mintája, mint a brit zászlónak.

Ben szülei annyira megdöbbenek, hogy kiejtették a teásbögrét a kezükből.

Ben viszont csak mosolygott.

A királynő egy igazi gengszter, gondolta. Pont olyan, mint a nagyi.

Kiejtési segédlet

Fudge – fáddzs

Sir Walter Raleigh – Ször Wóter Róli

Hospice – hoszpisz

JEGYZETEK

- [1] A káposztaízesítésű csokoládé egyáltalán nem olyan finom, mint ahogyan a nevéből gondolná az ember, már ha a neve alapján bárki is azt gondolná, hogy finom.
- [2] Az áruházlánc, ahol Ben apukája dolgozott, előszeretettel forgalmazott olyan mirelit ételeket, amelyekben két egymástól távoli ország konyháját házasították. Lehet, hogy ezzel a különös módszerrel próbálták békét és nyugalmat hozni végzetesen kettészakadt világunkba. De az is lehet, hogy nem.

TARTALOM

Köszik:

1. Káposztás lötty
 2. Hápog a kacsá
 3. Vízvezeték-szerelők hetilapja
 4. Rejtély és csoda
 5. Eléggé letörve
 6. Hideg, szottyos tojás
 7. Pár zsák trágya
 8. Kicsi paróka, lekvárosüvegben
 9. A Fekete Macska
 10. Minden
 11. Sajtos-babos kolbász
 12. Szerelmbomba
 13. Végigbűnözött élet
 14. A kotnyeles szomszéd
 15. Vakmerő és izgalmas
 16. A NEM azt jelenti, hogy NEM
 17. Az akció kitervelése
 18. Látogatási idő
 19. Egy kis robbanószerkezet
 20. Bumm, bumm, bumm
 21. Repülő táncpő
 22. Lincselő tömeg, sztreccsruhában
 23. Ha lekapcsolnak a zsaruk
 24. Sötét vizek
 25. Kísértetjárás
 26. Alak a sötétben
 27. Királynői audiencia
 28. Felakasztani, megnyúzni, felnégyelni
 29. Fegyveres rendőrök
 30. Kölcsöncukor visszajár
 31. Aranyló napfény
 32. Családi szendvics
 33. Csend
 34. Járókeret
- Utószó
Kiejtési segédlet
JEGYZETEK

